



# Roselientje

M. van der Hilst

Adri Alindo

Uitgave N.V.W.D.Meinema Delft



ROSELIENTJE



Wat hebben ze genoten, die twee weken in Zandvoort (zie blz. 122).

# ROSELIENTJE

DOOR

M. VAN DER HILST

GEÏLLUSTREERD DOOR ADRI ALINDO

Zesde druk



NAAMLOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA — DELFT

## HOOFDSTUK I

### Roselientje gaat naar de stad



Het was een warme voorjaarsdag, toen Roselientje, zonder iemand iets te zeggen van wat zij van plan was, Kwadam verliet, om naar de stad te gaan. Zij wandelde héél langzaam het stadje uit, alsof ze alléén maar eens wilde zien hoe de boterbloemen en madeliefjes het maakten. Toen ze een tien minuten buiten het stadje was, bleef ze staan en keek zuchtend om. De spitse kerktoren stak boven een groepje bomen uit... vlak bij de kerk stond Roselientjes huis, maar dat nu haar huis niet meer was. Even, héél even maar ging ze in het gras zitten tussen de vriendelijke madeliefjes en de sterke paardebloemen.

„Ja,” fluisterde ze, „Roselientje gaat weg... voor goed...”

Het scheen, dat de tedere madeliefjes zich dit bericht aantrokken, want ze bogen de vriendelijke kopjes naar de aarde. Maar de paardebloemen lieten niets merken.

Een zwaluw scheerde vlak langs Roselientje... en het meisje hoorde in het langgerekte *fielt*... van de vogel een verwonderde vraag en een bedroefde afscheidsgroet.

„Ja,” knikte Roselientje nog eens — en er waren waterlanders in haar ogen: „ik ga weg...”

Toen veegde ze even met de hand langs haar gezicht, stond op en begon dapper haar lange wandeling.

O, ze wist heel goed waar de stad lag. Ze was dikwijls meegereden met de auto, die de melkbussen bij de boeren ophaalde. De melk ging dan naar de fabriek in Kwadam... Juist... eerst de dijk af... en dan,



Roselientje stapte stevig voort.

waar de weg zich in tweeën splitst, links aanhouden. Bij die splitsing kon je al, héél in de verte, de torens van Amsterdam en het dak van het grote station zien.

Roselientje stapte stevig voort. Maar 't was een héél eind, die dijk. Om te lopen althans. Met de auto was je er zó.

Ze was nu al ver van huis, vond ze. Als ze omkeek, kon ze het torentje van Kwadam niet meer zien. Bijna ging ze huilen, zo eenzaam voelde ze zich op die

lange, stille dijk. Maar ze slikte een snik weg en klemde haar koffertje vaster in de hand.

Daar was dan eindelijk de splitsing van de weg... Juist, nu die kant op. In de verte zag ze de stad al liggen. Dat groene koepeldak herinnerde ze zich nog wel... Dat was een kerk, had de chauffeur van de melkauto gezegd... 't Zou nog wel een hele wande-

ling zijn, eer ze in de stad was, maar ze wilde doorzetten, Roselientje . . . Ze ging niet terug . . . Wat zou nicht Pleun vreemd opkijken, als ze niet thuis kwam . . . Gelukkig maar, dat ze met niemand over haar grote reis gesproken had . . . Behalve dan met Moor, de zwarte kater, en met Kardoes, de hond . . . Maar die twee kon je gerust vertrouwen . . . Die zouden niet klikken.

Kijk, daar stond boer Peters voor z'n huis. Dat was de laatste boerderij, waar de melkauto van Kwadam bussen ophaalde. Peters rookte z'n pijpje . . . hij was zeker juist voor de koffie thuis gekomen. Roselientje keek gauw de andere kant uit, maar de boer had haar al gezien!

„Als — je — me — nou . . . ben jij dat, Lientje?“ Peters vond Roselientje een véél te lange naam voor een klein meisje.

„Waar moet dat naar toe . . . met een koffer nog wel?“

Daar had je het nu al . . . nu liep ze tòch in de val!

„Hè, vrouw kom eens kijken . . .“ Maar vrouw Peters stond al naast haar man. „Wel maissie,“ vroeg ze in haar zangerig Noordhollands, „wel maissie, waar moe jai heen?“

Ja, nu was er niets aan te doen, nu moest Roselientje wel op boer Peters en de boerin toestappen!

„Nou, spreek eens een spreek,“ zei Peters, „waar moet dat heen?“

„Naar de stad,“ antwoordde Roselientje, bijna fluis-terend.

De boerin sloeg van verbazing de handen in elkaar: „Wel, wel . . . en dat zo in je eentje?“

Het meisje knikte en er rolden een paar dikke tranen over haar wangen.

Boer Peters krabde zich eens achter het oor en keek z'n vrouw aan . . . hij wist nooit wat hij met huilende



kinderen beginnen moest, maar de boerin wist het des te beter.

„Kom maar even binnen,” zei ze, „en drink een kom lekkere, verse melk, daar zal je wel trek in hebben.”

Roselientje weifelde een ogenblik . . . ze wilde liever doorlopen. Maar de boerin was zó vriendelijk . . . en ze had werkelijk wel trek in een kom melk. Dus ging ze mee naar binnen en even later zat het meisje, met haar koffertje in de hand, in de eenvoudige, maar zindelijke woonkamer der boerderij.

Boer Peters was naar de stal gegaan: z'n vrouw had hem een wenk gegeven haar met het meisje alleen te laten.

„Zó, zó . . . moet je naar Amsterdam?” vroeg de boerin, toen Roselientje zich aan de melk te goed gedaan had. „Dat is een héle reis . . . en durfde nicht Pleun je alléén te laten gaan?”

Even zweeg het meisje, terwijl ze de ogen neersloeg. Toen zuchtte ze en zei flink, als was ze voor zich zelf tot een besluit gekomen: „Nicht Pleun weet er niets van . . . ik ben weggelopen!”

„Wat zeg je me daar . . . ben je weggelopen . . . waarom?”

„Ik wil naar tante Marie en oom Piet.”

Vrouw Peters dacht een ogenblik na. Ze wist niet veel van Roselientjes familie af, maar tante Marie kende ze wel . . . dat was een zuster van Roselientjes moeder.

„Heb je het dan niet goed bij nicht Pleun?”

Als antwoord barstte het meisje in snikken uit. De boerin, die geen kinderen had, maar er héél veel van hield, werd er aangedaan van. Ze kwam naar Roselientje toe, nam haar voorzichtig het koffertje uit de hand en sloeg haar arm hartelijk en vertrouwenwekkend om de schouders van het meisje.

„Nu vertel je mij alles, nietwaar, waarom je weg wilt van nicht Pleun, waarom je naar tante Marie wilt . . . alles!”

„Zult u het niet oververtellen?“ vroeg het meisje, terwijl ze even met huilen ophield en de boerin ernstig aankeek, „zult u het niet oververtellen en mij terugbrengen?“

„Je kunt vrouw Peters vertrouwen . . . ze zal niets doen, wat niet voor je bestwil is.“

„Maar ik wil *niet* naar nicht Pleun terug,“ zei Roselientje, terwijl ze haar koffertje greep. Toen ze dat op haar schoot had, scheen ze zich weer rustiger te voelen. Ze snikte nog even en zei:

„Toen moedertje nog leefde, was het anders . . . Als ik uit school kwam, ging ik bij haar zitten, terwijl ze naaide en breide voor de mensen . . . 's Zaterdags brachten we het werk, dat klaar was, weg . . . en dan kocht moeder wat we nodig hadden . . . 's Zondagsmorgens gingen we naar de kerk . . . dan zat ik naast haar in de bank, en als het koud was, mocht ik haar een arm geven. Toen is ze ziek geworden . . . en ik holde van school naar huis, om maar naast moeders bed te zitten . . . Pleun kwam dikwijls om te helpen . . . Met grote stappen ging ze door ons kleine huisje . . . Ze werkte flink door . . . in een paar uur deed ze, waar moeder een halve dag voor nodig had. Maar ik was bang voor haar . . . Vooral voor haar harde stem . . . Soms, als ik naast moedertje zat en zonder te praten haar hand vasthield, maakte Pleun mij aan het schrikken als ze mij riep: ‚Vooruit Lien, steek je handen eens uit de mouwen, meisje . . . je zal later wel zien, dat je er in de wereld met stilzitten niet komt.‘ Dan keek ik moeder aan en die zei: ‚Help Pleun maar . . . ze meent het goed . . .‘ Maar als tante Marie kwam, waren we in de wolken, moeder en ik. Tante Marie vertelde zo gezellig over oom Piet en over de twee jongens . . . Daarom wil ik nu naar *haar*,“ eindigde Roselientje vlug en beslist.

De boerin deed, alsof ze dit slot niet hoorde, en

vraag: „Toen moeder dood was, ben je bij Pleun gekomen, nietwaar?”

„Ja, met de kat en de hond.”

Vrouw Peters herinnerde zich nu, dat ze gehoord had, hoe nicht Pleun er op had gestaan Roselientje in huis te nemen. Pleun had geen kinderen en ze kon best een meisje als Roselientje gebruiken, hadden de burens gezegd . . . dat was makkelijk voor de huishouding en het werk op de nogal uitgestrekte boerderij. Want een betaalde hulp wilde of kon Pleun er niet op nahouden. Ze had reeds tijdens de ziekte van haar nicht verzekerd, dat zij Roselientje voor haar rekening nam, „daar kon nicht het hoofd gerust op neerleggen.” Roselientjes moeder had bij haar sterven liever de zekerheid gehad, dat haar dochtertje naar haar zuster in Amsterdam was gegaan . . . maar daar waren reeds twee kinderen . . . en zó breed hadden ze het niet in Amsterdam. Dus had Pleun, die zowat alles gebruiken kon, voor een appel en een ei de eenvoudige inboedel uit het huisje bij de kerk overgenomen, met het kind en de huisdieren.

Medelijgend keek vrouw Peters Roselientje aan . . . Het was wel heel erg, dat het arme meisje, dat haar vader, die op zee was omgekomen, nooit had gekend, op zo jeugdige leeftijd haar moeder moest missen . . . en dat ze nu bij een vrouw als Pleun was terechtgekomen. Want Pleun stond niet al te best aangeschreven. Dat ze niet „kerks” was, vond men niet zo erg. Men „deed” nu eenmaal in de omgeving van Kwadam niet veel „aan het geloof”. Maar . . . ze was gierig, berekenend en ruw en daarom mochten de mensen haar niet.

„Heb je het dan niet goed bij nicht Pleun?” had de boerin gevraagd. En in de ogen van het meisje was het antwoord te lezen. Ze zei nog eens, kort en duidelijk: „Ik wil naar tante Marie.” En toen klemde ze de lippen vast op elkaar. Ze wilde niet klagen. Maar de grote angstogen van het kind gaven duidelijk de vrees te

kennen weer terug te moeten naar nicht Pleun. Roselientje dacht aan het slechte eten, dat ze daar kreeg, en aan het vele werk, dat ze voor en na schooltijd moest doen in de stal en in huis. Maar meer nog aan het ontevreden gemopper en de scheldwoorden van Pleun, en de ruzie's tussen Pleun en haar man, vooral als Teunisneef dronken thuis kwam. Er mocht gebeuren wat wilde, maar naar Pleun ging ze niet terug. En ze perste haar lippen en tanden zó op elkaar, dat de mond als een smalle streep in het wat vroeg-wijze gezichtje stond.

Toen vrouw Peters in dat vastberaden gezichtje keek, begreep ze, dat Roselientje, hoe klein ze ook was, niet te bewegen zou zijn terug te gaan. Maar tevens was het haar duidelijk, aan welke moeilijkheden het meisje zich bloot stelde. Als tante Marie Roselientje nu eens niet in huis kon nemen? Als de rechtbank — die over voogdij en alles wat daarmee in verband staat te zeggen heeft — die eigenwillige verhuizing nu eens niet goedkeurde?

Als ze dus tòch weer naar Pleun terug moest? Dan zou het leven voor het arme kind eerst recht moeilijk worden! En dan . . . stel eens, dat Roselientje bij tante Marie in huis mocht komen . . . hoe zou het leven in Amsterdam haar bevallen? Zou ze zich niet onwennig voelen in de grote stad en de vreemde omgeving, het meisje uit het stille Zuiderzee-plaatsje? Roselientje had niet anders dan de eigenaardige Kwadamse kleren, de plaatselijke dracht. Ze moest in Amsterdam van top tot teen in het nieuw gestoken worden. Ze kon daar toch niet blijven lopen in Kwadams costuum op klompjes?

Vrouw Peters besloot het op een grappige manier met het meisje te proberen: „Maar meid,” zei ze glimlachend, „je kan toch niet zó in Mokum (zo noemen de mensen in Noord-Holland Amsterdam) aankomen?”

„Waarom niet?” vroeg Roselientje ernstig

„Nu, de meisjes in Amsterdam dragen toch andere kleren?”

Roselientje haalde de schouders op. „Tante Marie zal het niet erg vinden,” zei ze eenvoudig. „Ik heb veel bij me,” ging ze eigenwijs voort, terwijl ze haar koffertje opende. Met niet geringe verbazing zag vrouw Peters, dat daarin, keurig ingepakt, een aantal stuks helder ondergoed en nog een compleet Kwadammer meisjes-costuum lagen. Verder dikke, wollen kousen, zakdoeken en — geheel bovenop — een portret van Roselientjes moeder. Vrouw Peters kreeg tranen in de ogen, toen zij het portret van de goede vrouw zag. Wat had ze voor haar dochttertje gezorgd, de arme vrouw, die jaren lang met naaien en breien voor de mensen een eenvoudig bestaan gevonden had. Maar ondanks haar vele werk, had ze toch niet vergeten te zorgen, dat haar kind goed in de kleren zat. Had ze het vooruit gevoeld, dat ze niet lang bij nicht Pleun zou blijven?

„Wie heeft dat zo netjes opgevouwen?” vroeg de boerin, om maar iets te zeggen en terwijl ze aan iets anders dacht.

„Ik,” zei Roselientje, terwijl ze als liefkozend met de hand over de kleren in de koffer wreef. „Als moeder naaiwerk naar de mensen bracht, pakte ze het altijd zó in . . . daardoor heb ik het geleerd.” En toen ze het koffertje gesloten had, stond ze op en zei: „Wel bedankt voor de melk, vrouw Peters, ik ga verder.”

„Nog één kom opdrinken . . . en wacht dan even, tot ik terug kom . . .”

„'k Heb genoeg . . .!”

„Eén kommetje kan er nog wel bij . . .”

Het duurde een hele poos, eer de boerin terug kwam . . . ze had een lang gesprek met haar man in de stal. Roselientje hoorde ze druk praten.

Eindelijk kwamen beiden binnen.

„Als je dan beslist naar je tante wilt, zal ik je weg-

brengen . . . ik laat je niet alléén gaan en de boer zal nicht Pleun waarschuwen."

Een angstige uitdrukking verscheen nu op Roselientjes gelaat. Als ze maar aan Pleun dacht, sloeg de schrik haar al om het hart. Maar vrouw Peters was op dit punt onverbiddelijk: „'t Is voor jou ook beter, anders loopt ze misschien nog naar de politie . . . laat de boer maar eens met haar praten!"

Een halfuurtje later wandelden vrouw Peters en Roselientje naar de dichtstbijzijnde halte van de Noordhollandse Tram — de boerin dacht er niet aan het hele stuk naar Amsterdam te lopen.

Peters reed met zijn wagentje naar Kwadam. De boer had er geen spijt van, dat hij Pleun was gaan opzoeken!

Toen hij voor de deur van het huis stond, hoorde hij, dat Pleun en haar man hoge ruzie hadden. Teunis-neef scheen dronken te zijn, want hij sprak met lallende stem en vloeken deed hij — niet zo zuinig. Peters begreep, dat zo'n omgeving voor de arme Roselientje niet deugde . . . het was best te begrijpen, dat ze het dáár niet kon uithouden.

De boer stootte de deur van het voorhuis open, liep de stenen gang door en kuchte eens nadrukkelijk. Direct werd het stil in de woonkamer en na enkele ogenblikken verscheen de lange, magere Pleun, met een gezicht „als een oorworm".

„O, Peters . . . geloof ik," zei ze half vragend, „moet je Teunis hebben . . . ? Die . . . die is . . . eh . . ."

„Laat maar, ik kan het met jou ook wel af. Ik kwam over Lien . . ."

„Wat is er met Lien?" vroeg Pleun nijdig. „Ik zoek al naar haar, ze is niet thuisgekomen uit school . . . waar zit ze? Heeft ze kattenkwaad uitgehaald? Dan zal ik d'r, dat belooft ik je."

Maar Peters schudde het hoofd . . . „Lientje is weg-gelopen."

„Weggelopen! . . . Waar zit ze?”

„Ze is naar haar tante in Amsterdam gegaan . . . ze wil hier niet blijven.”

„Wat,” stooft Pleun op, „dat ondankbare kind, dat ik uit liefde en medelijden in huis genomen heb, belooft de zorg, die ik me om haar op de hals gehaald heb, op deze manier? Wacht maar . . . ik zal de politie waarschuwen . . . die zal haar wel terughalen . . . we zullen eens kijken.”

Boer Peters was een kalme Noord-Hollander. Hij maakte zich niet spoedig kwaad. „Je moet doen wat je niet laten kunt, Pleun,” zei hij rustig: „maar 't is goed, dat je vooruit zegt wat je van plan bent . . . ik denk, dat ik dan maar ogenblikkelijk naar het gemeentehuis ga, dan kan de burgemeester zich vandaag eens overtuigen of het gezin van Teunis Klop een goede omgeving voor Lientje is.”

Pleun zweeg. Ze begreep, dat Peters het gemerkt had, dat haar man weer dronken was.

„In ieder geval zal ik de burgemeester waarschuwen,” ging de boer voort. „Die moet dan maar onderzoeken, of het meisje het hier goed had, of ze liefderijk behandeld werd, of ze niet te hard moest werken . . .”

„Het kind liegt,” zei Pleun hard.

„Ik beweert toch niet, dat Lientje dat zegt,” glimlachte de boer slim.

„Jelui spelen met haar onder één hoedje,” antwoordde de vrouw ruw, terwijl ze de deur van de huiskamer opende om weer naar binnen te gaan.

„We hoorden er van morgen pas wat van . . . omdat we haar binnenriepen, toen ze met haar koffertje voorbijging.”

„Een koffertje?” schreeuwde Pleun. „Dat heeft ze van mij gestolen . . . nu zal ik zéker . . .”

„Je zult *niets*,” antwoordde Peters, die zo langzamerhand uit z'n humeur ging raken. „Dat kleine, oude

koffertje, dat nog wel aan haar moeder hoorde, heeft voor jou geen waarde . . . Je laat het kind met rust . . . Als haar tante haar niet in huis kan nemen, zullen wij voor Lientje zorgen . . . Op het ogenblik brengt mijn vrouw haar naar Amsterdam. Bij jou komt ze zeker niet meer terug."

Och, och . . . wat was boer Peters kwaad!

Pleun, die anders niet spoedig verlegen was, wist werkelijk niet wat ze zeggen moest.

„Lelijke . . . lelijke kinder-dief," schreeuwde ze, en gooide met een harde smak de deur van de woonkamer dicht.

Peters schudde verwonderd het hoofd, haalde toen de schouders op en besloot naar het gemeentehuis te gaan, om voor alle zekerheid de burgemeester van het gebeurde op de hoogte te stellen.

Ondertussen reden Roselientje en vrouw Peters met de tram naar Amsterdam. Dat wil zeggen: tot aan het tramstation, boven het IJ. Daar moesten ze op een bootje overstappen, dat de reizigers tot voor het Centraal-Station, bij het Damrak bracht. Maar toen werd het zoeken.

Gelukkig maar, dat de boerin met Roselientje was meegegaan. Vrouw Peters was dikwijls in Amsterdam geweest, Roselientje slechts een enkele maal. Ze wist alléén, dat vlak voor het Centraal-Station een brede weg was, die het Damrak heette. Als je die weg volgde, kwam je op de Dam! Dát wist vrouw Peters natuurlijk óók . . . en de Nieuwendijk, de Kalverstraat, het Rokin en de Munt kon ze zonder vragen vinden. En als ze een enkele maal naar haar schoonzuster in de Van Swindenstraat moest, dan had ze maar op lijn 9 te stappen. „Bij de Muiderkerk stoppen, conducteur," zei ze en als ze uitgestapt was, stond ze precies voor de woning van haar schoonzuster.

„Posjesweg woont je tante, zei je dat niet?" vroeg ze



nog eens aan Roselientje. Het meisje knikte: „Amsterdam-West,” voegde ze er ten overvloede nog bij . . . ze had wel eens gezien, dat moeder dat altijd op de enveloppe geschreven had, wanneer er een brief naar tante Marie ging.

„Amsterdam-West,” herhaalde vrouw Peters. „Als het nou in de buurt van de Van Swindenstraat was, konden we op lijn 9 gaan . . . maar ik weet het werkelijk niet . . . ik zal het aan een agent vragen.” En de boerin stapte op een politie-agent af. Roselientje stond nu alleen op een vluchtheuvel <sup>1)</sup> te midden van de drukte vóór het station. Ze voelde zich eenzaam en verdrietig: wat was het hier anders dan in Kwadam. Zou ze wel ooit in het grote Amsterdam wennen? Een paar Amsterdamse straatjongens kwamen stilletjes aansluiten. Onverwachts gaf er één een harde schreeuw vlak bij Roselientjes oor . . . Het klonk als een Indianen-strijdroep. Misschien moest het ook wel zo iets voorstellen! De bengels hadden de grootste pret, toen Roselientje geschrokken ter zijde sprong . . . „Levendige bot . . .,” plaagde de ander het meisje om haar kleding. Maar gelukkig, daar kwam vrouw Peters al weer aan: „Hier maar instappen . . . da's lijn 17 . . . da's toch goed hé, conducteur, deze tram gaat toch naar de Posjesstraat . . . ?”

„Posjesweg,” verbeterde de conducteur goedig.

„Dat bedoel ik,” stemde de boerin, die het warm begon te krijgen van de ongewone inspanning, toe.

„Urrekie . . . Urrekie,” schreeuwden de twee straatjongens, die nu bij de tram stonden, Roselientje treiterig achterna.

Dát was Roselientjes intocht in Amsterdam.

---

<sup>1)</sup> Verhoging van de weg, waar de voetganger minder gevaar loopt onder een auto te komen.

## HOOFDSTUK II

### Sante Marie, Oom Siet en „de jongens”



ante Marie zat op een makkelijke stoel voor de openstaande waranda-deuren. Naast haar stond een klein tafeltje, waarop een berg kousen en sokken lag. Sokken van haar man . . . maar vooral kousen van de jongens. Ze schudde het hoofd, toen ze die kousen aan een nauwkeurige inspectie had onderworpen. Hoe was het mogelijk, dat Flip en Kees — maar vooral Flip — zo gauw weer met hun tenen buiten hun kousen liepen?

Zij zou het Flip nog eens heel duidelijk aan z'n verstand brengen, dat er nu eens een eind moest komen aan dat gevoetbal. Wat kostte dat een schoenen en kousen! Maar tante Marie glimlachte bij de veronderstelling, dat er werkelijk een einde zou komen aan Flip z'n gevoetbal. Haar Flip en *niet* voetballen! Misschien was het tóch maar het beste de jongen met z'n verjaardag een paar voetbalschoenen te geven . . . dat kwam waarschijnlijk goedkoper uit dan het telkens laten repareren van stukgetrapte schoenen. Flips moeder zuchtte even en begon toen vol moed aan het kousenstoppen . . . ze kon vóór vijven — dan kwamen de jongens thuis — nog héél wat afwerken.

Ze werkte een drie paar kousen af en stond op om thee te zetten. Juist wilde ze weer aan de arbeid gaan, toen er gebeld werd.

„Hè, als er maar geen visite komt,” zei ze tot zich zelf, terwijl ze ging opendoen. „Dat zou me slecht uitkomen . . .”

„Wie daar?”

„Ik, tante . . . Roselientje.”

„Wel kijk eens aan,” zei tante Marie, terwijl een vrolijke trek op haar gelaat kwam, maar ineens betrok haar gezicht: ze had een vrouwenstem onder aan de trap gehoord. Pleuntje-nicht zou toch niet meegenomen zijn? Tante Marie hield niet van Pleun. Maar daar was Roselientje al

„Dàg Roselien, dàg meid . . . wat ben ik blij, dat ik je weer eens zie!” En ze sloeg haar armen om het meisje heen.

Huilend en lachend tegelijk viel Roselientje haar tante om de hals. „Wat is er, wat is er dan, mijn meisje?” Met verwondering zag tante Marie een haar geheel onbekende boerenvrouw naar boven komen.

„Ik ben vrouw Peters van de Kwadamse dijk,” zei deze vrouw eenvoudig, „en ik kom Roselientje brengen.”

„Wat is er gebeurd?” vroeg tante Marie geschrokken, „Pleun is toch niet ziek? Of bent u maar zo eens in de stad met mijn nichtje?” Maar Roselientje liet vrouw Peters niet aan het woord komen . . . „Tantetje, tantetje, laat me bij u blijven . . . ik wil niet meer terug naar Pleun . . . ik zal alles doen, wat u graag hebt . . . ik zal voor u werken zo hard ik kan . . . als ik maar in een hoekje slapen mag, ben ik tevreden.” En het arme Roselientje snikte zó, dat tante Marie er tranen van in de ogen kreeg, en ze herhaalde haar vraag: „Wat is er dan gebeurd?”

Nu vertelde vrouw Peters in korte trekken wat er die dag was voorgevallen, hoe zij Roselientje niet had kunnen bewegen naar Pleun terug te gaan, en dat boer Peters naar Kwadam was, om nicht Pleun en desnoods ook de burgemeester op de hoogte te stellen van Roselientjes vertrek. De boerin gaf tante Marie een teken, dat het beter was eventjes te praten zonder Roselientjes aanwezigheid, en daarom gingen de beide vrouwen naar een andere kamer. Het meisje, dat nog zachtjes snikte, moest even alleen blijven.

„Wij hadden indertijd mijn nichtje graag in huis genomen,” verklaarde tante Marie, „en we hadden het ook zéker gedaan, al zou het ons niet makkelijk zijn geweest, als nicht Pleun er niet op had aangedrongen Roselientje bij zich te nemen . . . Wij mochten Pleun wel niet zo erg, maar we dachten, dat het een flinke, degelijke vrouw was. Het leek ons dus beter, dat ze in haar omgeving bleef.”

„Ik wil geen kwaad van uw nicht zeggen,” zei vrouw Peters voorzichtig, „maar ik geloof niet, dat het daar goed voor Roselientje is . . . Wist u, dat boer Teunis drinkt?”

„Nee, daar wist ik niets van . . . dat is verschrikkelijk.”

„En bovendien moet uw nichtje daar veel harder werken dan voor een schepseltje als zij wel goed is.”

„Wat u mij daar allemaal vertelt, is inderdaad nieuw voor mij . . . zéker kan Roselientje hier blijven logeren . . . en ik zal er met mijn man over spreken om haar bij ons te houden. Natuurlijk valt het ons niet makkelijk er een kind bij te nemen . . . maar het zal moeten . . . Bovendien, we mogen het meisje graag . . .”

„Ik wil u eerlijk zeggen,” zei de boerin, „dat mijn man en ik ons wel over het schaap ontfermen willen . . . Mocht u haar niet kunnen hebben, laat u het ons dan weten . . . Wij hebben geen kinderen en zullen goed voor haar zorgen.”

Met spanning wachtte Roselientje op de terugkomst van haar tante. Zij begreep, dat nu over haar lot beslist werd . . . vol verwachting keek ze dan ook tante Marie aan, toen die weer binnen kwam. Tante had tranen in de ogen en omhelsde haar nichtje zó hartelijk als het meisje, sinds de dood van „moedertje”, niet meer omhelsd was.

„Arme, arme lieveling . . . voorlopig mag je hier

blijven; we zullen wel zien, hoe we de moeilijkheden oplossen."

Vrouw Peters begreep, dat Roselientje bij haar tante in goede handen was, en hoewel ze het meisje zelf graag in huis genomen had, kon ze het kind met een gerust hart achterlaten. Tante Marie bedankte de goede vrouw voor de moeite, die zij zich gegeven had, en wilde haar de gemaakte reiskosten vergoeden. Maar daar wilde vrouw Peters niets van weten. „Als ik maar eens hoor hoe het gaat,” zei ze, „dan ben ik tevreden. En, als de nood aan de man komt, dan weet u het . . . op de boerderij van Peters zal Roselientje goed ontvangen worden.”

Toen tante Marie met haar nichtje alleen was, viel er heel wat te praten. Het meisje kon nu voor het eerst vrij haar hart uitstorten en het verhaal van haar treurige leven bij nicht Pleun ontroerde haar tante diep.

Toch, tante Marie kon niet zonder meer Roselientjes weglopen goedkeuren. „Er waren wel andere manieren geweest om verbetering in je omstandigheden te krijgen. Als je ons bijvoorbeeld eens een briefje geschreven had . . .”

„Ik . . . ik . . . wou niet klagen en ik verlangde ineens zo naar u.”

„Alles goed en wel — maar tòch was, wat je deed, niet in orde.”

„Wilt u, dat ik weer wegga?” vroeg Roselientje angstig, terwijl er waterlanders te voorschijn kwamen.

„Nee, zó bedoel ik het niet . . . je bent er nu en zult, al is het dan voorlopig, hier blijven. Waar zullen we je laten slapen?”

Tante zei dat laatste meer tot zichzelf dan tot haar nichtje.

„Als ik maar een klein hoekje op de grond heb, tante.”

Nu moest tante Marie lachen. „We zullen wel wat beters vinden. Ben je erg bangelijk? Nee? Kijk . . . dan kunnen we het zolderkamertje voor je in orde maken . . . je moet dan daar maar slapen. Eigenlijk gebruikt oom Piet dat kamertje zo'n beetje om z'n rommel te bergen en de jongens knutselen er van alles en nog wat . . . maar we jagen hen er gewoon uit. Kees kan bij Flip slapen — het bed is breed genoeg — en het ledikant van Kees gaat naar boven . . . Als de jongens uit school komen, moet Flip me maar direct helpen . . . dan maken we gauw je kamertje in orde. Maar,” en tante Marie keek onderzoekend van haar nichtje naar het koffertje, „hoe is het met je kleren?”

Trots opende Roselientje haar koffertje, en met evenveel verbazing als vrouw Peters zag tante hoe het ondergoed van het meisje daar netjes in opgevouwen lag. Met een verwonderde uitdrukking op haar gelaat keek tante Marie naar het Kwadamse costuum.

„Ja,” zei ze eindelijk, „van ondergoed ben je goed voorzien . . . maar hoe moeten we nu met de bovenkleren aan?”

„Ik heb toch alles bij me, tante!”

„Je wilt hier in Amsterdam toch niet in je Kwadamse costuum blijven rondlopen?”

„Waarom niet, tante?” vroeg Roselientje eenvoudig.

Tante zweeg even: „Ja, inderdaad, wáárom kon het eigenlijk niet?” overlegde ze. Maar als ze dacht aan de moeite en de plagerijen, waarvan haar nichtje last zou hebben, als ze in Kwadams costuum bleef rondlopen, begreep ze, dat dit niet mogelijk was. Doch Roselientje had geen andere kleren . . . en het zou een grote uitgave zijn deze te kopen. Dat kwam tante Marie op het ogenblik in het geheel niet gelegen. Ze moest eens zien, hoe ze die moeilijkheid oploste . . . In ieder geval kon Roselientje nog wel een paar dagen zó blijven lopen.

Om vijf uur kwamen Flip en Kees, „de jongens”, thuis. De donkere, levendige en sterke Flip — eigenlijk heette hij Filippus Johannes — die met z'n even dertien jaren al in de tweede klas der M.U.L.O.-school zat, was met twee treden tegelijk de trap opgehoud — de blonde, bedaarde en veel minder sterke Keesje — zo wat half zo oud als Flip — kwam veel langzamer naar boven.

„Dag, moeder,” zei Flip, terwijl hij de huiskamer binnenstormde: „weet u wat we op school . . .” Maar verder kwam hij niet, want tot z'n allergrootste verbazing zag hij, kleintjes in zijn vaders grote armstoel, zijn nichtje zitten. Hij kende Roselientje wel, maar het was nu toch wel een paar jaar geleden, dat hij haar voor het laatst had gezien: „Als-je-me-nou,” riep hij luidruchtig, terwijl hij vol verbazing van het meisje naar zijn moeder keek, „da's Roselientje . . . jô,” dàt tegen Kees, die kalmpjes binnenkwam . . . „jô, daar heb je nou je nicht uit Volendam!”

„Kwadam,” verbeterde z'n moeder glimlachend, „maar zou je niet zo beleefd zijn je nicht eens netjes te verwelkomen?”

Flip had aan plichtplegingen een „broertje dood”, dus stevende hij wat links op Roselientje af, gaf haar zo half en half een hand en prevelde wat.

„Kan er geen zoen voor je nichtje overschieten?” lachte z'n moeder.

Maar Flip kreeg een kleur . . . welke jongen gaf nu een meisje een zoen?

Keesje daarentegen, die de eerste ogenblikken z'n nichtje met belangstelling en verwondering had opgenomen, vond het héél gewoon als begroeting een zoen te krijgen of te geven. Zonder zich lang te laten noden, sloeg hij dan ook z'n armen om de hals van het meisje en kuste haar, dat het klapte.

„Zó,” zei moeder, „nu hebben jelui kennis gemaakt.

Vlug de petten en tassen opgeborgen, en dan zal ik jelui eens iets vertellen . . ." Toen de jongens rustig zaten, vertelde tante Marie hun, dat Roselientje voorlopig bleef logeren . . . „Vinden jelui dat goed?"

„Natuurlijk!" verklaarde Flip kort: hij sprak meteen voor Keesje.

„Maar," ging moeder voort, „er zal van jelui een offering gevraagd worden . . . Roselientje moet hier slapen . . . en ik heb geen slaappleats voor haar . . . Nu zullen Keesje en jij, de eerste tijd althans, bij elkaar moeten slapen . . ."

Flip knikte, ten bewijze, dat hij de redenering had begrepen, maar moeder zag wel, dat haar jongen deze regeling maar half goed vond, en ze nam zich voor te onderzoeken wat er aan schortte. „In ieder geval, moeder heeft het voorlopig zo geregeld, en nu moet jij, als een flinke, sterke jongen, me eens helpen Keesje z'n ledikant uit elkaar te nemen en naar het zolderkamertje te sjouwen. Daar zal Roselientje voorlopig slapen." Flip was direct bereid: „Goed moeder . . . maar boven staat een massa rommel . . . van vader en ons."

„Dan gaan we eerst boven de boel eens opnemen . . . Keesje houdt Roselientje wel gezelschap."

Toen Flip boven was, begon hij zonder een woord te zeggen de boel op te ruimen . . . Er stond en lag van alles, wat jongens gewoonlijk in een rommelkamer hebben. Moeder zag het opruimingswerk een ogenblik aan en zei toen: „Flip, vind je het naar, dat je wat moet opofferen, nu Roselientje gekomen is?"

De jongen gaf geen direct antwoord: „Waarom komt ze hier?" vroeg hij. „Ik dacht, dat ze het goed had in Kwadam!"

„Dat dachten wij óók, maar we hebben ons vergist. Roselientje heeft het héél naar gehad." En met enkele woorden bracht tante Marie haar zoontje op de hoogte van het verdriet van Roselientje tijdens haar verblijf bij



nicht Pleun. „Dan vind ik het niet zo erg,” verklaarde de jongen: „ik dacht, dat zij zó maar eens kwam.” Hij werkte nu rustig door en hielp, toen hij klaar was, z'n moeder met het uit elkaar nemen van het ledikant en het naar de zolder brengen van Roselientjes bed. Toen hij klaar was — hij had zelfs het bed opgemaakt — kreeg hij een pluimpje van z'n moeder: „Je hebt gewerkt alsof het voor jezelf was . . . zal je ook overigens een verstandige jongen zijn en, mocht Roselientje hier blijven, proberen haar als een zusje te behandelen?”

„Ja, moeder, 'k zal mijn best doen,” zei Flip zich achter het oor krabbend.

„Nu, wat is er?”

„Blijft . . . blijft ze die gekke kleren dragen?”

„Op den duur niet natuurlijk! Maar dat is nu eenmaal Kwadamse dracht . . . Gek zijn ze helemaal niet.”

„Nou, zolang ze die kleren draagt, ga ik niet met haar over straat.”

Tante Marie glimlachte maar eens! Toen ze beneden kwam, zat Keesje op een stoel en staarde onafgebroken zijn kleine nicht in haar wonderlijke kledij aan. Roselientje had intussen een paar kousen van de hoop genomen en was gaan stoppen. Verschrikt legde ze het werk neer, maar tante had het nog net gezien. Ze nam de kous in de hand en bekeek Roselientjes arbeid.

„Keurig hoor,” prees ze, „je kan me al een héle hulp zijn . . . waar heb je zo keurig leren kousenstoppen?”

„Moedertje heeft het me geleerd,” antwoordde Roselientje kleurend . . . „ik heb haar dikwijls geholpen.”

„Wil je er niet mee doorgaan?” vroeg tante, die begreep, dat haar nichtje zich nog wat onwennig voelde bij haar neven, „dan zorg ik ondertussen voor het eten, om half zeven komt oom thuis.”

„Graag,” zei Roselientje, die blij was wat te doen te hebben.



Roselientje was een paar kousen gaan stoppen.

Tante Marie ging nu naar de keuken, maar luisterde, toen het tegen half zeven liep, of ze oom Piet niet hoorde aankomen. Ja, . . . daar draaide de sleutel in het slot om . . . Tante Marie ging naar de gangdeur om oom op te wachten. „Ga eens even mee, man,” zei ze, terwijl ze de deur van de slaapkamer der jongens open deed.

„Wat is er, vrouwtje?” vroeg oom Piet verwonderd, maar ineens zag hij, dat het ledikant van Keesje verdwenen was. „Er is toch niets met Keesje?”

„Nee hoor, maar luister eens even.” En nu vertelde tante Marie wat er die middag was gebeurd.

„Zó, zó,” zei oom Piet, „als ik het goed begrijp, hebben we er dus plotseling een dochter bijgekregen?”

„Voorlopig kon ik niet anders doen dan Roselientje

hier houden. We moeten dan maar rustig overleggen wat er op den duur dient te gebeuren . . . maar zal je niet onvriendelijk zijn tegen het meisje? Het is het enige kind van mijn zuster, van wie ik veel gehouden heb.”

„Onvriendelijk?” glimlachte oom Piet. „Ik denk er niet aan . . . we moeten het haar voorlopig hier zo gezellig mogelijk maken.”

Roselientje had er erg tegen opgezien oom Piet te ontmoeten. Ze kende hem minder goed dan ze tante Marie kende. Ze herinnerde zich alléén, dat het een lange man met een snor was! Verbeeld je eens, dat hij het niet goed vond, dat ze bleef. Tante Marie was wel héél vriendelijk geweest, maar als oom Piet nu eens niets van haar weten wilde? Als hij zou zeggen, dat hij genoeg had aan z'n twee jongens, en dat hij er geen opeetster bij gebruiken kon? Ze zou in ieder geval maar héél weinig eten . . . Ze vond tussen de sokken en kousen een paar grote, zwarte sokken . . . Die zou ze maar vast stoppen . . . Dan kon oom zien, dat ze althans wel iets kon doen . . . En ijverig begon ze aan een groot gat in de hiel. Maar daar hoorde ze een mannenstem in de gang . . . De jongens vlogen naar de deur . . . Hé, wat duurde het een tijd, eer oom binnenkwam . . . Misschien moest tante Marie wel erg lang praten vóór oom Piet het goed vond, dat zij bleef . . . Als hij maar niet te keer ging, zoals Teunis-neef deed, als hij kwaad was!

Daar ging de kamerdeur open . . . en oom Piet stapte binnen. Met één oogopslag had Roselientje het gezien: hij was niet boos. „Ik mag blijven . . . ik mag blijven,” juichte het in haar hartje. Met grote stappen kwam oom naar haar toe, met z'n sterke handen tilde hij het meisje in de hoogte en op iedere wang kreeg ze een stevige pakker. Het was wel een beetje griezelig, vond Roselientje; met die grote snor kon ze niet erg overweg, maar oom was zó opgewekt,

dat ze niet bang voor hem was, helemaal niet.

„Wel, wel . . . da's een verrassing . . . zo ineens bezoek uit Kwadam . . . nou, meisje, ik hoop, dat het je in Amsterdam en bij ons bevalt.” Méér zei oom Piet niet over Roselientjes komst . . . Wat hij verder nog te zeggen en te vragen had stelde hij tot later uit, als het meisje wat meer op haar gemak was en wat meer vertrouwelijk met hem.

Nu kwam tante binnen om de tafel te dekken en de jongens hielpen haar. Roselientje bedacht hoe heerlijk het zou zijn, als *zij* tante mocht helpen. Zou tante Marie haar ooit zó vertrouwen, dat zij alléén mocht tafeldekken?

Roselientje mocht naast tante zitten, dat vond ze maar wát fijn. Toen het eten op tafel stond, aardappelen, wortelen, vlees en „voor toe” een grote schaal rijst met pruimen, gebeurde er iets, dat het meisje nog nooit had meegemaakt. Oom Piet bad hardop voor het eten. Moedertje had haar wel bidden geleerd, maar moedertje bad zacht en Roselientje zei dan haar eenvoudige kindergebedje: „Here, zegen deze spijs.” Hardop bidden, dat had ze alleen de dominee in de kerk en de onderwijzer op school horen doen. Ja toch . . . éénmaal had moeder hardop met haar gebeden: een paar dagen voor moedertje stierf, en toen was het in huis nog plechtiger geweest dan in de kerk . . . Bij nicht Pleun werd in het geheel niet gebeden . . . maar Roselientje had vastgehouden aan wat moeder haar had geleerd, ook al had Teunis-neef wel eens lelijk gelachen en gezegd, dat al dat bidden maar onzin was. Maar hardop bidden voor het eten . . . dàt had ze nog nooit gehoord. Ze luisterde verwonderd naar de kalme, duidelijke stem van oom Piet. Zou hij ook zo lang bidden als de dominee in de kerk? Dan . . . dan werden de aardappelen en de wortelen zéker koud . . . Waarom bad oom niet vóór het eten op tafel stond? Maar oom Piet

bad niet langer dan nodig was . . . Hij vroeg de Here om de spijze, die op tafel stond, te zegenen en hij dankte voor de goede gaven, die iedere dag uit des Heren hand ontvangen werden. Na het „amen” van oom, bad Flip:

*„O, Vader, Die al 't leven voedt,  
Kroon onze tafel met uw zegen.”*

Dat was een veel groter tafelgebed, dan Roselientje geleerd had. Direct na Flip, zette Keesje in . . . hetzelfde gebed als z'n broer. En toen Keesje „amen” gezegd had, zwegen allen . . . Waar wachtte men op?

„Roselientje,” zei tante kalm. En het meisje begreep, dat men verwachtte, dat ook zij haar gebedje zou doen. Maar ze kende niets anders dan dat korte, dat moedertje haar geleerd had . . .

Moest ze dat opzeggen? Ze schaamde zich, vooral voor Keesje, die zoveel jonger was dan zij en al zo'n lang tafelgebed kende, doch ze zei het op:

*„Here, zegen deze spijs,  
„Uit genade . . . amen.”*

Ze had een kleur van schaamte, dat ze niet meer wist . . . Maar tante en oom deden net of ze het heel gewoon vonden . . .

Roselientje had zich voorgenomen niet te veel te eten, maar ze had honger gekregen en ze liet zich dus door tante wel tweemaal opscheppen. Oom Piet keek een paar maal naar haar bord . . . maar niet omdat hij vond, dat ze te veel at . . . want éénmaal zei hij zelfs: „Moeder, schep Roselientje nog eens op . . . ze lust nog wel wat . . .” Nee, ze hoefde voor oom Piet niet bang te zijn.

De jongens keken haar nieuwsgierig aan, alsof ze dachten, dat een Kwadams meisje niet wist hoe ze zich aan tafel houden moest . . . Eenmaal lachte Flip wat verwonderd, toen ze over peentjes sprak, terwijl ze worteltjes bedoelde, maar een blik van z'n vader deed hem voor zich kijken.

Na het eten las vader uit de Bijbel, over de Goede Herder.

Roselientje kende de gelijkenis . . . moedertje had die óók wel voorgelezen en op school was deze gelijkenis eveneens behandeld. Maar ze luisterde toch goed. Oom Piet las zo prettig en duidelijk. Toen hij gelezen had, moest Flip het laatste woord zeggen . . . maar Flip wist het niet! „Weet jij het, Roselientje?” vroeg oom vriendelijk. Zéker wist ze het . . . zelfs meer dan het laatste woord: „*Niet van node hebben,*” herhaalde ze zachtjes, en ze vond het nu ineens niet zo erg meer, dat ze maar een kort tafelgebedje kende. Maar ze nam zich vóór, zo gauw mogelijk, dat lange gebed van Flip en Keesje te leren, en óók het dankgebed, dat de jongens opzegden:

*„O, Heer, wij danken U van harte  
Voor nooddrift en voor overvloed.”*

Na tafel werd Keesje naar bed gebracht en tante vond het 't beste, dat ook Roselientje gauw ging slapen:

„Je zult wel moe zijn, hè meisje?” vroeg tante Marie. Ja, moe was Roselientje, het was een inspannende en zenuwachtige dag geweest. Eerst het weggaan, stilletjes, uit Kwadam, toen de wandeling, het bezoek bij boer Peters en z'n vrouw, de reis naar Amsterdam, de aankomst bij tante, de kennismaking met de jongens, de thuiskomst van oom . . . het meisje was op van moeheid.

Tante Marie had haar toegedekt en een zoen gegeven,

zoals moedertje vroeger ook deed. Terwijl ze, voor het eerst na moeders dood, weer een nachtzoen kreeg, kon ze haar tranen niet inhouden.

„Kom meisje, niet huilen nu,” zei tante Marie vriendelijk. Maar ze liep niet weg, toen Roselientje haar armen nog geruime tijd om tantes hals hield geklemd.

Het duurde lang, eer Roselientje in slaap viel . . . maar toen ze eenmaal sliep, werd ze niet wakker voor de volgende dag de zon hoog aan de hemel stond.

### Roselientje op school



om Piet was de volgende dag eens over Roselientje gaan praten met het hoofd der school, waar Keesje school ging. De „M.U.L.O.“, die Flip bezocht, hoorde er óók wel bij, maar de scholen waren gesplitst. Mijnheer Mulder vond het niet zo prettig midden in het schooljaar een nieuwe leerlinge te krijgen, vooral niet, nu er alle kans bestond, dat die leerlinge maar tijdelijk bleef. Maar omdat oom Piet zo aanhield en omdat mijnheer Mulder wel begreep, dat het heel onprettig was, als het meisje haar schoolgaan moest onderbreken, stemde hij toe.

„Stuurt u haar dan maar eens bij me . . . ik hoop, dat haar verblijf op school niet van korte duur is.”

„Dat hoop ik ook . . . maar er zijn nog van allerlei dingen te regelen,” zei oom Piet. „Alles is héél onzeker en in verband daarmee hebben mijn vrouw en ik besloten, dat m'n nichtje voorlopig nog maar in Kwadamse dracht blijft . . . Het zou dwaasheid zijn, terwijl het in het geheel nog niet zeker is of zij hier blijft, de kosten voor nieuwe kleding te maken . . . maar als u er bezwaar tegen zou hebben, dan moesten we . . .”

„Bezwaar . . . bezwaar,” antwoordde mijnheer Mulder nadenkend, „nee, dat heb ik natuurlijk niet . . . er is alléén grote kans, dat uw nichtje zèlf — vooral in het begin — met moeilijkheden te kampen krijgt. U weet nu eenmaal hoe de Amsterdamse jeugd is . . . niet kwaad, maar plaagziek . . . ik zal er echter tegen doen, wat ik kan . . . stuurt u het meisje maar eens bij me, Zaterdagmiddag, dan kunnen we zien in welke klas zij komt.”



Met lood in de schoenen ging Roselientje naar mijnheer Mulder. Maar het bezoek viel mee. De hoofdonderwijzer was héél vriendelijk en begon niet direct allerlei vragen te stellen om te kijken „hoe ver” ze al was. Hij praatte maar eens over Kwadam, waar hij vroeger wel geweest was, en liet Roselientje veel vertellen over haar moeder en de omstandigheden, waaronder ze was opgegroeid. Ook naar het gezin van nicht Pleun en Teunis-neef informeerde de hoofdonderwijzer. Toen hij het meisje op haar gemak gesteld had, kwam mijnheer Mulder langzamerhand aan de schoolzaken toe. Hij vroeg enkele dingen over Bijbelse en Vaderlandse geschiedenis, wees wat plaatsen op de landkaart van Nederland aan — Roselientje moest dan de namen zeggen — liet het meisje een paar hoofdrekensommen maken en gaf haar toen ten slotte een dictée op.

Wat deed Roselientje op dat dictée haar best. Met haar tong tussen de tanden zette ze met het potlood de letters zo netjes mogelijk op het papier. Het dictée was wel moeilijk: ze hoopte zo, dat ze het er goed afbracht! Nu, dat viel mee! Mijnheer Mulder was heel tevreden. „Ik was bang,” zei hij, „dat ik je in de derde klas moest zetten, maar je kunt makkelijk met de vierde mee, als je tenminste je best blijft doen.” Dat beloofde Roselientje!

's Maandags ging ze reeds naar school... met Keesje. Flip, die zich tòch al wat te groot achtte om geregeld met Keesje te lopen, liet nu z'n broertje aan de hoede van Roselientje over... Hij dàcht er eenvoudig niet aan, met z'n nichtje over straat te gaan, zolang deze in Kwadamse dracht liep.

Mijnheer Mulder gaf Roselientje in handen van mijnheer Robbers, de onderwijzer van de vierde klas. Mijnheer Robbers vulde haar naam in zijn leerlingencahier in: met keurige letters prijkte die naam nu onder aan de lijst: *Roselina Hendrika de Groot*, en daarmee

was zij officieel leerlinge van de Amsterdamse school en had zij dezelfde rechten en verplichtingen als de andere Amsterdamse jongens en meisjes. Maar in werkelijkheid stond ze in die vierde klas eigenlijk helemaal alleen. Ze kende niemand en het scheen niet zo makkelijk met de anderen kennis te maken. Toen ze voor de eerste maal de klas was binnengekomen, had er grote verwondering geheerst.

„Een schipperskind,” hoorde ze fluisteren. „Een kind uit Volendam,” zei een andere. „Nietes, een Urkie,” meende een derde, en zo was er veel verschil van mening omtrent Roselientje, maar in één opzicht waren allen het eens, nl. in de vraag: „Wat moet dat kind hier?”

Een der meisjes had een broertje zitten in de klas van Keesje en dat meisje vertelde nu met een gewichtig gezicht, dat de nieuweling een nichtje was van Flip en Keesje de Rooy en dat ze hier op school kwam.

„k Word vast geen vriendin met d'r,” zei Alida Lormier met opgetrokken neusje, „ba, zo'n boerenkind in die gekke kleren.” Of mijnheer Robbers die uitdrukking gehoord had? Misschien wel, want hij gaf Roselientje een plaatsje in de bank van Alida, vlak naast haar. Maar Alida liet terdege merken, dat ze niets van dat „boerenkind” moest hebben. Ze schoof naar het uiterste eind van de bank en nam de ander met een vies gezicht en een opgetrokken neusje van het hoofd tot de voeten op.

De meisjes namen tegenover Roselientje over het algemeen een onvriendelijke, teruggetrokken houding aan, de jongens waren nieuwsgierig... zou ze erg „boers” praten? Maar dat bleek nogal mee te vallen. Toen mijnheer Robbers haar éénmaal een beurt met hoofdrekken gaf, antwoordde ze in zuiver Nederlands met een gering Noord-hollands accent... en toen een enkele jongen om dat accent lachte, zei mijn-

heer Robbers rustig, en als had hij dat lachen niet gezien: „Nu, meisje, je kan wel horen, dat je uit Noord-Holland komt, doe vooral je best niét het Amsterdams accent aan te leren . . . dat is lélijk!” Wat die jongens op hun neus keken!

Eén der jongens, die in dezelfde straat woonde als de jongens De Rooy, liep 's middags met Keesje en Roselientje mee. Eigenlijk deed hij dat, omdat hij op de vriendschap van de véél oudere Flip was gesteld, maar nu die alléén naar huis was gegaan, wandelde hij rustig met Kees en z'n nichtje naar huis. De andere meisjes uit de klas zouden het niet goed gevonden hebben, dat een jongen met haar meeliiep. „Ga weg, jongen, bemoei je met je eigen,” zouden ze gezegd hebben. Dat was zo het gebruik op de school van mijnheer Mulder. Roselientje wist van dat gebruik niet af. In Kwadam liep en praatte je gewoon met elkaar!

De volgende dag fluisterden de meisjes van de klas het elkaar toe, dat het boerenkind „met jongens liep.” En toen de zich van geen kwaad bewuste Roselientje 's middags wat toenadering zocht tot de nuffige Alida Lormier, schoof het meisje zo ver mogelijk van Roselientje af en zei: „Ga weg, meid . . . je bent mal . . . en,” voegde ze er achter — dat was de grootste belediging, die je een ander kon aandoen op school — „en je stinkt óók.”

„Dat lieg je,” gaf Roselientje driftig terug en vóór Alida het kon verhinderen, had ze een paar flinke klappen te pakken.

Alida zette het op een huilen en de andere meisjes keken vol verontwaardiging naar het „valse” boerenkind. Wat moest mijnheer Robbers doen? Hij begreep wel, dat Roselientje er niet zonder reden op geslagen had . . . Natuurlijk verwachtte hij, dat het meisje zich zou verdedigen en zeggen, waarom zij zich tot de driftige klappen had laten verleiden. Maar Roselientje

zweeg . . . ze schaamde zich . . . : nu was ze pas twee dagen op school en zou ze reeds straf krijgen. Maar tot straf scheen het nog niet te komen. „Jij komt vanmiddag om vier uur even bij me,” zei mijnheer Robbers rustig. „We moeten eens praten samen.”

De andere meisjes waren woedend . . . Als zij elkaar een tik gegeven zouden hebben — maar welk meisje deed dat nu — hadden er minstens honderd strafregels op gezeten . . . die boerentrien liep vrij . . . Dat was niet eerlijk . . .

's Middags praatte mijnheer Robbers ernstig met Roselientje. Hij vroeg hoe ze er toe gekomen was haar handen te gebruiken.

„Ze schold,” verklaarde Roselientje.

„Wat zei ze dan?”

Het meisje vertelde het. „Dat is lelijk van Alida . . . maar je moogt nooit eigen rechter zijn, nooit wraak oefenen . . . in zo'n geval zeg je het tegen mij.”

„Ik klik niet,” antwoordde Roselientje kort.

„Dat is geen klikken . . . maar ook al zeg je het niet . . . in geen geval je zelf recht verschaffen . . . Be-loof je me, dat je je best zult doen je te beheersen?”

„Ja,” knikte Roselientje.

„Ben je driftig?”

„Erg,” stemde het meisje toe.

„Dan moet je bidden om je zelf in toom te houden . . . Weet je, dat er mensen zijn, die zich door hun drift tot doodslag hebben laten verleiden?”

Roselientje had tranen in de ogen, toen ze haar kleine hand in mijnheer Robbers' grote, brede hand legde om te beloven, dat ze eerlijk tegen haar drift zou strijden. Mijnheer Robbers dacht, dat de zaak hiermee was afgelopen, maar hij vergiste zich. De volgende dag moest hij bij mijnheer Mulder komen, en toen hij het kamertje van het schoolhoofd binnen-trad, trof hij daar de moeder van Alida Lormier.

„Mevrouw komt zich beklagen over een uwer leerlingen, mijnheer Robbers, die Alida zou mishandeld hebben,” zei het hoofd op rustige toon, alsof hij niets anders verwachtte dan dat de klasse-onderwijzer dit zaakje wel even zou oplossen.

„Ja, ik ben blij, dat ik u spreek, mijnheer Robbers. Ik heb het al tegen het hoofd gezegd ook, ik begrijp niet, dat men op school hier maar alles aanneemt . . . maar enfin, daar heb ik niets over te zeggen. Dat u evenwel een vies boerenkind naast mijn dochttertje zet, vind ik wel een beetje heel erg, en dat u stilzwijgend toelaat, dat zo'n ruw kind mijn Alida mishandelt, is gewoon onbegrijpelijk . . . Het arme kind — mijn Alida — kwam gisteren op van de zenuwen thuis.” Mijnheer Robbers had zich beheerst en rustig toege-  
luisterd.

„Ik zal u maar twee dingen antwoorden, mevrouw,” zei de onderwijzer toen. „In de eerste plaats is Rose-  
lientje een net en zindelijk meisje, uit héél fatsoenlijke familie; al uw opmerkingen op dit punt zijn ongegrond. En wat het geval van gisteren betreft, Roselientje is driftig geweest en daar heb ik haar over onderhanden genomen, maar uw dochttertje heeft haar beledigd.” En nu zei mijnheer Robbers welke beledigende woorden Alida gebruikt had. Mevrouw Lormier haalde de schouders op: „Een minder fraaie en onfrisse uit-  
drukking ongetwijfeld, maar die nu eenmaal door de meisjes gebruikt wordt, en waar ze niets speciaals mee bedoelen!”

„Dat neem ik graag aan . . . maar het Kwadamse meisje gaat nog niet lang genoeg met uw dochttertje en haar vriendinnen om . . . Binnenkort heeft ze zich mis-  
schien aan deze omgangsvormen aangepast,” zei mijn-  
heer Robbers rustig en vriendelijk bijna, maar mevrouw Lormier voelde wel de scherpte van het antwoord.

„In ieder geval,” zei ze uit de hoogte, „stel ik geen

prijs op de omgang van mijn dochtertje met dat boerenmeisje, en als er weer scènes voorvallen als gisteren, zal ik genoodzaakt zijn voor Alida naar een andere school om te zien.'

„We zullen ons best doen, mevrouw,” zei mijnheer Mulder, „om èn het ‚boerenmeisje’, zoals u zegt, en uw dochtertje op te voeden zoals God dat van ons eist, en als u met de gang van zaken op onze school niet accoord gaat, ja, dan zouden wij er in moeten berusten, als u voor Alida naar een andere school omziet.”

Mijnheer Mulder had op ernstige toon gesproken en deze ernst liet niet na op mevrouw Lormier indruk te maken. Ze stond op en verliet met een stijve buiging het kamertje van het schoolhoofd.

Lang niet alle meisjes dachten als Alida Lormier en haar drie of vier vriendinnen, maar het ging op de school van mijnheer Mulder zoals het bijna steeds en overal in de wereld gaat: de grote massa luistert naar de enkelen, die een groot woord hebben. Maar al werd ze eigenlijk niet als een volwaardige klassegenote erkend, toch waren er wel meisjes, die stilletjes met haar meeliepen. Roselientje vond het prettig, als men notitie van haar nam, zij hunkerde naar een vriendin, maar ze was te trots om vriendschap af te bedelen. Zij bleef dus nogal op zich zelf. Maar leren, dat ze deed! Mijnheer Robbers had er echt plezier in en de handwerkjuffrouw stond er van te kijken, zo netjes als ze breien, mazen en stoppen kon! Maar hoe goed ze op school ook mee kon, ze voelde zich altijd iets bij de anderen ten achter.

Echt gelukkig was ze pas, als ze rustig in een hoekje van de huiskamer bij tante Marie zat. 's Woensdagmiddags, dan waren de jongens uit, hielp ze tante kousen stoppen. Dan kon ze uren lang niets zeggen en genoot ze in stilte van haar geluk. 's Zondagmiddags,

dan kon het óók zo echt gezellig zijn. Dan zat oom Piet voor het harmonium en speelde de mooiste stukken en liederen. Soms stukken, die Roselientje te zwaar vond, die ze niet begrijpen kon, omdat je de „wijs” niet hoorde, maar meestal liederen, óók liederen, die ze in Kwadam al op school geleerd had. Tante Marie zong de wijs en oom Piet de tweede stem. Keesje zong de liederen, die hij kende, mee, maar Flip hield z'n mond . . . die begon de baard al in z'n keel te krijgen, plaagde tante Marie.

Zo was Roselientjes leven veel prettiger en beter geworden . . . het meisje hoopte, dat het zo blijven zou, maar er was nog steeds niets over haar beslist. Tante Marie zei, dat ze zich maar niet ongerust moest maken, en dat al onze wegen door de Here geleid worden. Roselientje wilde gaarne rustig en tevreden zijn . . . als ze maar niet naar Kwadam terug moest. Eénmaal, toen ze ongeveer drie weken in Amsterdam woonde, was ze werkelijk bang, dat er aan de goede dagen een einde zou komen. Maar het liep alles beter af dan het scheen. De zaak zat zó . . .

## HOOFDSTUK IV

### Nicht Pleun en Teunis-neef

**P**oselientje was op een Zaterdagmiddag van school gekomen en hielp tante Marie de tafel te dekken. Om half twee kwam oom Piet thuis, dan zouden ze vlug eten en 's middags op de Schinkel gaan roeien, dat wil zeggen, oom, de jongens en Roselientje . . . tante zou thuisblijven.

Terwijl tante druk in de keuken bezig was, werd er gebeld . . . een schelle vrouwenstem vroeg of hier De Rooy woonde.

„Ja,” zei tante Marie, die zich afvroeg, waar zij deze stem meer gehoord had. Maar veel tijd om er over na te denken had zij niet, want plotseling kwam Roselientje de gang in en holde met een verschrikt gezicht de trap op. „Nicht Pleun . . .” hoorde tante het meisje nog angstig fluisteren. „'k Kruip weg hóór,” en ze was nog juist op tijd boven om niet door de bezoekers te worden gezien. Inderdaad . . . het waren nicht Pleun en Teunis-neef. Groter onderscheid was er wel niet denkbaar dan tussen deze twee. Pleun was lang, mager en benig; ze had een spitse neus, brede mond en een paar grote, grijze ogen, die koud en onvriendelijk in haar bleek gezicht stonden. Teunis was kort, dik, gezet, hij had een rood-opgezet gelaat en kleine donkere ogen, die de wereld inloerden. Het echtpaar was boers gekleed, maar niet in Kwadamse dracht.

Tante Marie was even geschrokken. Ze begreep wel, dat Pleun en haar man om Roselientje kwamen, en ze was bang voor onaangenaamheden. „Als ik ze nu maar even kalm kan houden, tot Piet thuis komt,”



dacht ze. Maar het scheen, dat Pleun in het geheel geen onaangenaamheden in de zin had, althans ze deed zich vriendelijk voor.

„Zo nicht, daar waren we dan,” begon Pleun. „Ik zei tegen Teunis, we moesteneenskijken, hoe nicht Marie in Mokum het maakt, nietwaar Teunis?”

„Ja,” stemde haar man, die, als hij niet met Pleun alléén was, een kalm en volgzaam echtgenoot scheen, die z'n vrouw in alles gelijk gaf, toe: „Ja, dat zeiden we!”

„En zo zijn we d'r dan,” ging Pleun liefjes voort. „We moesten toch eens wat van ons laten horen, want al hebben jij of je man niet meer geschreven . . .”

„Piet heeft toch geschreven naar je-

lui en de burgemeester, toen Roselientje hier pas was . . . da's nu een drie weken geleden, maar wij hebben nooit bericht terug gehad.”

„Nou ja,” antwoordde Pleun op vergoelijkende toon . . . „dat was toèn . . . jelui hadden je een beetje laten opwarmen door het meisje en wij waren kwaad om de behandeling, die we voor onze opoffering onder-



Het echtpaar was boers gekleed.

vonden . . . maar da's nou voorbij . . . je komt met kalm praten verder dan met boos zijn . . ."

„Zeker,” stemde tante Marie toe, doch ze zweeg verder, omdat ze niet wist welke kant Pleun eigenlijk uit wilde. Maar nicht scheen niet verder op het pijnlijke onderwerp te willen ingaan.

„Lieve woning heb je hier,” prees ze, terwijl ze om zich heen keek: „héél lieve woning, hè Teunis?”

Teunis-neef knikte slechts ter bevestiging.

„En dat waren dan de jongens, hè?” ging nicht vragend voort; ze duidde met een hoofdknik op Flip en Keesje, die nieuwsgierig de huiskamer waren binnengekomen, om „nicht en neef” te begroeten. Maar moeder had ze met een: „Moeten jelui niet je aquarium schoonmaken?” naar de waranda gestuurd. En daar waren ze nu ijverig met de wekelijkse schoonmaakbeurt bezig, naar het scheen, maar ze deden hun best om ongemerkt te luisteren naar wat binnen besproken werd.

„Ja, dat zijn Flip en Kees,” zei tante Marie wat opgewekter, omdat ze de stille hoop koesterde, dat Pleun en haar man verder niet over Roselientje zouden spreken en eigenlijk alleen gekomen waren, om te laten merken, dat ze in de oplossing berustten.

Maar tante Marie had zich te vroeg verheugd. Nicht Pleun nam de draad van het eerste gesprek weer op: „Zoals ik zei, met kalm praten kom je verder dan met boos zijn . . . we zijn dan ook gekomen om Lientje in goede vriendschap en zonder ruzie weer mee te nemen,” zei nicht, uiterlijk heel rustig. Alleen was ze, niettegenstaande het mooie, warme weer, nog een tikje bleker dan gewoonlijk, en er was iets héél onaangenaams in haar grijze ogen, vond tante.

„Nietwaar, Teunis?” haalde Pleun er haar man weer bij.

„Zeker . . . in goede vriendschap en zonder ruzie . . . als het kan,” zei de laatste, en er was iets dreigends

in zijn stem . . . Tante Marie was blij, dat oom Piet ieder ogenblik kon thuiskomen.

Ondertussen zat de arme Roselientje op zolder, tussen de rommel van oom Piet weggekropen. Ze had zich eerst in haar kamertje opgesloten, waar ze in een hoekje was gaan zitten, rillend bij de gedachte dat nicht Pleun boven zou komen om haar te zoeken en mee te nemen. Ze twijfelde er niet aan, of tante Marie zou het niet toestaan, dat nicht Pleun haar meenam . . . maar stil . . . daar hoorde ze een mannenstem ook . . . Oom Piet was nog niet thuis . . . en nu wist ze het ineens . . . Teunis-neef was meegekomen. „Als hij maar niet dronken is,” schoot het Roselientje door de gedachten . . . Wat zou tante Marie dan moeten beginnen tegen een dronken Teunis-neef en een boze Pleun? Waarom . . . waarom kwam oom Piet niet thuis? Nu was ze blij, Roselientje, dat oom Piet zo groot was en zo'n flinke snor had . . . Want Teunis-neef was maar een klein mannetje! Maar . . . oom liet zich nog wachten . . . en wat kon er al niet gebeuren vóór hij thuis was? Zat zij hier wel veilig, op haar kamertje? Als ze naar boven kwamen, gingen ze natuurlijk het eerst naar dit kamertje . . . misschien trapte neef-Teunis de deur wel in! Roselientje hoorde nicht Pleun praten . . . nu moest ze haar kans waarnemen . . . ze zou naar de zolder vluchten . . . hup . . . weg was ze . . . de zolder op . . . de deur afgesloten . . . juist . . . tussen die bloembakken kon ze wegkruipen . . . zo . . . nu kon niemand haar zien . . . Ze zat wel niet makkelijk, gehurkt tussen die bloembakken, maar alles was beter dan door nicht Pleun en haar man naar Kwadam te worden meegenomen . . . Ze had hier tenminste een veilige schuilplaats! „Schiilplaats!” . . . En ineens, hoe het kwam, wist ze niet, viel haar de tekst in, waarover de dominee de vorige week gepreekt had, in die grote Amsterdamse stads-



Ze zat wel niet makkelijk, gehurkt tussen die bloembakken.

kerk; „Wie in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten . . .” Was dit nu zo’n schuilplaats, tussen die groene bloembakken? Ze wist het niet . . . Maar wél had ze onthouden, dat de dominee gezegd had, dat de Here ons overal behoeden en bewaren kan . . . en Roselientje vouwde haar handen en sloot de ogen — want anders kon je niet bidden, dacht ze — en bad: „Och lieve Here, maakt U toch, dat niemand me hier achter die bloembakken ziet zitten . . . en laat U oom Piet gauw thuis komen, die kan Teunisneef wel aan . . . en laat Pleun geen ruzie maken tegen tante Marie . . . en laat U mij als-’t-U-blijft hier blijven, lieve Here, dat ik niet naar nicht terug moet . . . Uit genade — Amen.”

En terwijl een paar grote tranen langs haar wangen liepen, kroop ze nog verder achter de groene bloembakken.

Beneden was het nu even stil . . .

Tante Marie had niets geantwoord, toen Teunis-neef zich zijn dreigend: „als — het — kan” had laten ontvallen, en Pleun had hem met een onvriendelijke blik aangezien. Niet Marie mocht in het geheel niet merken, dat ze met kwade voornemens rondliepen. En daarom vervolgde ze zachtzinnig: „Het meisje heeft hier nu een paar weken gelogeed . . . zo'n afwisseling is wel eens goed, maar niet zal het wel begrijpen, dat we Lientje nu meenemen!”

Maar tante Marie begreep het helemaal niet! „Het is misschien beter, dat we er niet verder over spreken, vóór Piet thuis is . . . die kan ieder ogenblik komen.”

„Zoals je wilt,” zei Pleun zoetsappig, „maar je voelt toch wel, dat we in ons recht staan?”

„In welk recht?” vroeg tante Marie.

„Op het kind . . . wij hebben bij de dood van je zuster de zorg op ons genomen . . .”

„Je hebt tenminste beloofd de zorg op je te nemen!”

„Ja . . . en?”

„We zouden er niet meer over spreken, vóór Piet thuis is!”

„Nee, Marie, nu moet je zeggen wat je bedoelt . . . eerlijk voor de waarheid uitkomen . . . recht door zee . . . da's altijd mijn opvatting . . .”

„Nu, als je het dan weten wilt, ik vraag mij af, of je je belofte gehouden hebt!”

„Hoor je het, Teunis?”

„Ja, Pleun!”

„Het is een schandaal,” zei Pleun met schelle stem, thans zelf haar voornemen vergetend om alles in vriendelijkheid te regelen, „het is een schandaal, dat dat de dank is van de familie . . . het kind bleef alleen achter en als wij ons niet hadden ontfermd over het wurm . . .”

„Zouden anderen het gedaan hebben,” zei tante Marie rustig . . . „Je hebt er zelf op aangedrongen, Pleun!”

„Nee, nu zal het nog mooier worden . . . wil je

soms zeggen, dat we het kind voor ons voordeel in huis genomen hebben?"

„Dat zal je zelf het beste weten . . . ik zeg alléén, dat je er op aangedrongen hebt!"

„In ieder geval, we hebben het recht aan onze zijde," zei Pleun, terwijl ze, in het bewustzijn van die zekerheid, de dunne lippen stijf op elkander perste.

„O, zó," voegde neef Teunis er aan toe, terwijl hij zo'n harde slag op de tafel gaf, dat Roselientje tussen de bloembakken van angst rilde, en de dikke, grijze kater van tante Marie, die rustig tegen de zon knipogde, zich verschrikt omkeerde.

Maar — op dit ogenblik ging de deur open en trad oom Piet binnen. Met één oogopslag zag hij, wat er aan de hand was en begreep hij, waarom Teunis-neef op de tafel geslagen had.

„Kijk eens aan," zei hij, „daar hebben we Teunis en Pleun . . . zo druk aan 't redeneren, neef?" En op het echtpaar toetredend, gaf hij nicht en neef de hand.

„'t Is over Roselientje, dat Pleun en Teunis komen," lichtte tante Marie toe.

„Eerlijk gezegd, vermoedde ik het," zei oom Piet kalmpjes, terwijl hij plaats nam. „Nu, je hebt neef en nicht zeker wel verteld, dat Roselientje het goed maakt."

Pleun en Teunis zwegen, ze wisten niet goed hoe ze het met oom Piet moesten aanpakken.

„Neef en nicht waren eigenlijk gekomen om Roselientje mee terug te nemen . . . maar ik heb gezegd. . ."

„Dat daar onder geen enkele voorwaarde sprake van kan zijn . . . zo is het inderdaad," vulde oom aan.

„Het meisje heeft het hier best naar haar zin."

„Wij hebben de zorg voor haar op ons genomen," zei de boerin, „en als wij er werk van maken, krijgen wij gelijk."

„Krek," viel Teunis bij.

„Ja," ging Pleun voort, die nu precies liet merken

wat ze in haar schild voerde, „we zijn naar een advocaat in Kwadam geweest en die raadde ons aan het met een zacht lijntje te proberen . . . maar anders . . . anders komt er een proces van.”

„'k Zou maar een beetje voorzichtig zijn met een proces,” zei oom Piet droogjes.

„Waarom?” vroeg Pleun vinnig.

„Ik houd niet van onaangenaamheden,” ging oom Piet rustig voort, „en ik zeg liever geen dingen, die een ander niet zo prettig in de oren klinken: maar bij een proces zou wel eens de vraag gedaan kunnen worden, of een meisje als Roselientje wel in een goede omgeving is” — Oom Piet stond op, sloot de waranda-deuren, opdat Flip en Kees niets zouden horen, en eindigde op gedempte toon — „in een gezin, waar de man drinkt en waar gevloekt wordt.”

„Da's gelogen,” zei Teunis, terwijl hij opnieuw op de tafel sloeg. „Zeker, ik ben geen fijne zemelaar en geen afschaffer . . . maar een drinker ben ik niet.”

„In ieder gezin is overigens wel eens wat,” zei Pleun temend. „Hier zal ook wel ereis wat voorvallen . . . en het is nog de vraag waar het kind het beter heeft: bij ons of hier . . . dat jelui Lientje wegstoppen is vast al geen goed teken!”

Verwonderd keek oom Piet tante Marie aan . . . „Ja, waar is ze?” vroeg hij.

„Naar boven gegaan, toen nicht kwam.”

Zonder verder een woord te zeggen, ging oom naar boven. Het kamertje van Roselientje stond open, maar het meisje was er niet . . . Toen probeerde oom Piet de zolderkamer te openen, maar deze was blijkbaar van binnen afgesloten. „Ben je daar, Roselientje?” riep oom. Maar er kwam eerst geen antwoord.

Tot drie maal toe moest oom Piet roepen, eer er met een benauwd stemmetje antwoord gegeven werd: „Ja, hier ben ik.”

„Doe eens gauw open, meisje!”

„'k Durf niet . . . is nicht Pleun weg?”

„Nee . . . maar dat hindert helemaal niet!”

„Als . . . als ze me maar niet meeneemt.”

„Wees nu niet kinderachtig . . . zolang oom en tante er zijn, hoef je je niet ongerust te maken.”

Een ogenblik later was Roselientje achter de bloembakken vandaan gekropen, de sleutel van de zolderdeur werd omgedraaid en oom Piet keek in het bleke, angstige gezichtje van het meisje, dat zich zenuwachtig een paar dikke tranen van de wangen veegde.

„Kom hier, kleine vluchteling,” zei oom glimlachend, terwijl hij Roselientje een hand gaf, „we gaan samen naar beneden.”

„Naar beneden?” vroeg het meisje, en er was iets van wantrouwen in haar stem.

„Ga maar rustig mee,” herhaalde oom . . . meer zei hij niet. De stem van oom Piet was zó vertrouwenwekkend, en ze voelde zich aan zijn hand zó veilig, dat Roselientje héél niet bang meer was, óók niet toen ze in de huiskamer Pleun en Teunis, stijf naast elkaar, zag zitten.

„Daar heb je het lieve kind,” zei Pleun op haar meest suikerige toon. „Ze ziet er toch nog maar heel minnetjes uit, hè? Zo bleekjes . . . de stadslucht doet d'r geen goed . . . wat zeg jij, Teunis?”

„Da' we d'r mee motten nemen naar Kwadam . . . want daar zijn we voor gekomen,” zei Teunis, die nu genoeg begon te krijgen van het voorzichtig onderhandelen en lelijk in z'n wiek geschoten was, omdat oom Piet hem z'n drankzucht verweten had. „Goedschiks of kwaadschiks mot ze mee . . . klee je aan, Lientje, vooruit!”

Maar Roselientje dacht er niet aan dit bevel op te volgen. Ze klemde zich aan oom Piet vast, die het meisje op z'n arm nam. Het kind drukte haar gezichtje



tegen de schouder van haar beschermer. Maar oom Piet dwong haar Pleun en Teunis aan te kijken: „Roselientje, je moogt het eerlijk zeggen, als je met neef en nicht meewilt . . . je hoeft hier niet te blijven . . . zeg nu maar, wat je wilt.”

„Hier blijven . . . hier blijven,” kreet Roselientje angstig, terwijl ze zich opnieuw tegen de schouder van oom Piet aandrukte.

„Breng haar maar weer naar boven,” zei tante Marie medelijdend, „het grijpt haar teveel aan.”

„Aangrijpen of niet,” was de ruwe opmerking van Teunis, „ze zal toch mee moeten . . . het recht is aan onze kant.”

Tante Marie had ondertussen zelf het sidderende Roselientje bij de hand genomen en ging met haar naar boven.

„Nu is het genoeg,” zei oom Piet, die zich lang genoeg had goed gehouden, kwaad, „nu is het méér dan genoeg. Als jelui hier willen blijven eten, is het best . . . maar over het kind wordt niet meer gesproken . . . *Dat blijft hier . . . verstaan?*”

„Daar zal de politie over moeten beslissen,” antwoordde Pleun scherp . . . „We weten wat we te doen hebben om ons recht te krijgen . . . Eten zullen we hier niet.”

„Dan zou ik er maar zo gauw mogelijk achterheen zitten,” gaf oom Piet kort terug, terwijl hij opstond om Teunis en Pleun duidelijk te maken, dat, wat hem betrof, het gesprek geëindigd was.

„Goed . . . dan gaan we naar de politie,” zei Pleun nijdig.

„Direct gaan we d'r heen,” vulde Teunis aan, terwijl hij een nijdige slag op de tafel gaf.

Zonder afscheid te nemen, verlieten neef en nicht de woning van oom Piet en tante Marie, op de trap nog roepend, dat zij er „werk van zouden maken bij de

politie." En zó hard riepen ze het, dat de buren zich verwonderd afvroegen, wat er bij de De Rooy's gebeurd zou zijn, dat er over „werk maken bij de politie" gesproken werd.

Tante Marie was bang, dat oom Piet en zij nog last genoeg konden krijgen van deze geschiedenis, maar haar man maakte zich niet zo gauw ongerust.

Het directe nadeel van het bezoek der Kwadammers was, dat het roeitochtje op de Schinkel uitviel . . . je kon tóch niet weten, meende oom Piet voorzichtig. Het speet de jongens erg . . . maar er was niets aan te doen. Roselientje was te zeer in de war om ergens teleurgesteld over te zijn . . . Eén ding was in ieder geval zeker: Teunis-neef en nicht Pleun hadden hun zin niet gekregen . . . Zij was bij oom en tante gebleven.

Geheel zonder gevolg bleef het bezoek van die middag echter niet: tegen de avond kwam er een agent vragen, of oom Piet even bij de commissaris wilde komen.

„Zie je wel," zei een der buren, die de agent gezien had, „ze hebben tóch wat met de politie bij de De Rooy's."

Maar oom Piet vertelde de commissaris haarfijn hoe de vork in de steel zat . . . en toen raadde de politiemans mijnheer De Rooy, die hij uit een vereniging kende, maar rustig naar huis te gaan en goed op Roselientje te passen.

Nu, dat beloofde oom Piet.

Na een paar weken kreeg oom Piet een oproeping van de burgemeester van Kwadam en later van de kantonrechter om „te verschijnen tot het geven van inlichtingen." En hoewel beiden het er over eens waren, dat de wijze, waarop oom Piet en tante Marie Roselientje tot zich genomen hadden, eigenlijk tegen de voorschriften was, beloofden ze, dat ze het hunne zouden

doen om te zorgen, dat het meisje niet naar de voor haar ongeschikte omgeving terug hoefde.

Het gezin van Pleun en Teunis stond slecht aangeschreven.

En wéér een poosje later kreeg oom Piet de zekerheid, dat hij nòch tante Marie nòch Roselientje zich verder ongerust behoeften te maken.

## HOOFDSTUK V

### Met de klas uit . . .



angzamerhand kwam Roselientje er een beetje „in” bij de meisjes van haar klas. Er was nog steeds een clubje, waarin Alida Lormier het grootste woord had, dat zich niet met haar bemoeide, maar Roselientje bekommerde zich daar niet zoveel om. Toch was de invloed van dat clubje groot en de klas stond — althans wat de meisjes betreft — sterk onder de invloed van Alida en haar vriendinnen.

Eén bezwaar tegen Roselientje was weggenomen: ze droeg niet langer de Kwadamse kleding. Toen het beslist was, dat ze bij tante Marie blijven zou, had tante meteen gezorgd, dat haar nichtje andere kleren kreeg. Roselientje was er moeilijk toe te bewegen geweest haar Kwadamse dracht af te leggen. De opmerkingen, die zij er op school over had moeten horen, schenen haar tot verzet te prikkelen. „Ik blijf liever zoals ik ben,” had ze tegen tante Marie gezegd, „ik bèn nu eenmaal uit Kwadam.”

Maar tante Marie wist wat ze wilde . . . ze hield voet bij stuk. „Ja, dan zal er niets anders opzitten dan naar Kwadam terug te gaan,” was tantes antwoord geweest. En bij de gedachte aan zó iets schrikkelijks had Roselientje verder geen bezwaar gemaakt. Doch ze voelde zich vreemd, ó zo vreemd, in de ongewone kledij.

Het was het feit van de dag geweest op school. Sommige meisjes vonden, dat het bijzondere van Roselientje af was, nu ze er precies als de anderen uitzag, maar de meesten meenden, dat ze nu helemaal niets „boers” meer had.

„Zó, vinden jelui dat?“ smaalde Alida. „Nou je kunt duidelijk zien, dat het maar een boerenkind is . . . ik vind het een naarling.“ En de meisjes van het clubje gaven Alida gelijk! Maar Mientje Bekkers vroeg, toen Roselientje om twaalf uur naar huis ging: „Willen wij vriendinnen worden?“

„Da's goed,“ antwoordde Roselientje eenvoudig, als was het sluiten van vriendschap de eenvoudigste zaak van de wereld. En ten bewijze, dat ze nu vriendinnen waren, stak Mientje haar arm door die van Roselientje. In het vervolg gingen de beide meisjes gearmd van school naar huis . . . in gezelschap van Keesje, die Roselientje zo'n beetje als zijn zusje ging beschouwen. Wat Flip betreft, die leefde op z'n eigen houtje, dat wil zeggen ten opzichte van Keesje en zijn nichtje. Hij had z'n vrienden, waarmee hij ging voetballen en er op uit trok, om in de sloten salamanders, watertorren en donderpadjes te vangen. Flip kon thuis heel gezellig met Keesje knutselen of z'n broertje vertellen van de eigenaardigheden en gewoonten der dieren, die in het aquarium een vrij dragelijke gevangenschap doorleefden, en dan luisterde Keesje met aandacht en een zeker ontzag naar wat z'n broer hem vertelde. Wat wist die Flip toch veel! Maar op straat liet de laatste z'n kleine broer maar het liefst aan de zorgen van Roselientje over. Met z'n nichtje bemoeide hij zich niet zoveel . . . thuis kon hij haar wel eens plagen, maar buiten de deur was hij nooit in haar gezelschap, tenzij dan des Zondags, als het gezin De Rooy naar de kerk ging. Dan mocht niemand op eigen gelegenheid gaan, maar waren allen bij elkaar. Maar ook dan was Roselientje bij Keesje — die twee liepen hand aan hand voorop, en moeder, vader en Flip (de laatste twee naast elkaar!) volgden.

Toch „had“ Flip niets tegen z'n nichtje. Integendeel, als het nodig was, beschermde hij haar. Zo was het b.v. eens gebeurd, dat Roselientje — ze droeg toen nog

haar Kwadamse kleren — door twee straatjongens was lastig gevallen. De een had haar de mooie, witte muts van het hoofd getrokken en de ander had haar een klomp, die ze bij de worsteling was kwijt geraakt, afgenomen. Kleine Keesje stond er bij te huilen en ook Roselientje, die haar andere klomp had uitgetrokken, om zich tegen haar aanvallers te verdedigen, stonden de tranen in de ogen. Gelukkig kwam juist Flip voorbij, en, zonder zich een ogenblik te bedenken, stormde hij op de kwajongens af. Ze waren zéker wel twee jaar ouder dan Flip, maar zó woest was zijn aanval, dat de ene jongen een bloedneus had voor hij goed wist wat er gebeurde; Flip rukte de andere jongen de klomp uit de handen en gaf hem met die klomp een tik op zijn hoofd . . . en die tik kwam aan, want de jongen zag overdag sterretjes. Het tweetal — het waren natuurlijk lafaards, anders maak je het geen klein meisje lastig op straat — koos het hazenpad. Flip zette Roselientje vlug haar muts op het hoofd — achterste voren bij ongeluk, maar dat was zo erg niet — gaf haar de klomp terug en wilde kalmpjes naar huis gaan. Maar dat was buiten de waard, of liever buiten een dikke agent gerekend, die alleen het laatste bedrijf van de geschiedenis had gezien.

Flip voelde een zware hand op zijn schouder leggen en een diepe basstem klonk hem dreigend in de oren: „Zó, zó, mannetje, jij bent een gevaarlijke vechtersbaas hé? Ik denk, dat ik je maar eens even met me meeneem!”

Maar nu kwam er van alle zijden protest . . .: „Hij is niet begonnen, agent!”

„Ze plaagden z'n zusje.”

„Die twee jongens plagen altijd meisjes.”

En een oude juffrouw, die uit het raam alles had gezien, kwam er zelfs voor naar beneden: „Dat jongetje heeft geen schuld, mijnheer de agent, die rekels hebben d'r lui verdiende loon.”



Filip zette Roselientje's vlug haar muts op het hoofd — achterste voren...

De agent besloot het Flip niet moeilijk te maken en met een waarschuwend: „Nou vooruit dan, maar laat het niet weer gebeuren,” gaf hij de jongen z'n vrijheid terug.

Roselientje en Kees gingen toen hand in hand naar huis en Flip volgde in z'n eentje. Verwonderd keek de agent hen na . . . „Is dat schippersmeisje z'n zusje?” vroeg hij wantrouwend.

„Nee, m'nheer, zijn nichie,” legde een der kinderen uit, „die woont bij Flippie in huis!”

„Waarom laten ze dat kind dan in Amsterdam in die gekke kleren rondlopen?” mopperde de agent, terwijl hij de juffrouw, die alles gezien had, vragend aankeek.

„Dat weet ik niet, agent,” zei de juffrouw kort, terwijl ze gauw naar boven ging. „Je moet nooit meer zeggen tegen de politie dan je zeker weet,” dacht ze . . .

Al bemoeide Flip zich dan ook in het algemeen niet zoveel met Roselientje, toch vond ze het fijn een soort „oudere broer” te hebben, die haar kon verdedigen, als het nodig was. Flip, al zei hij dat nooit, wist wat hij aan z'n nichtje had. Hij was geen achterbakse jongen, die dingen uithaalde, waarover hij tegenover z'n vader en moeder moest zwijgen. Maar hij vond het toch een allerakeligste geschiedenis, toen hij, op een Woensdag bij een botaniseertocht, een lelijke winkelhaak gehaald had in een polo-shirt, dat nog geen week oud was! En dus vertelde hij *dat* liever maar niet aan moeder: als het bij de was gezien werd, zou hij er natuurlijk niet om liegen. Maar toen moeder om een boodschap was, wenkte hij Roselientje even met hem mee te gaan en vroeg, of zij de winkelhaak kon bijnaaien. „Maar er niet over smoezen hoor!”

„k Klik niet; alléén als mij wat gevraagd wordt, zeg ik wat!”

„Goed,” knikte Flip. „Maak maar.”

En Roselientje naaide het polo-shirt zó netjes, dat er bij het wassen niets van het onheil werd bemerkt.



Zo leefden Roselientje en Flip een eindje van elkaar af, de ene haar meisjesleventje, de ander z'n jongensbestaan, maar toch vonden ze elkaar, als ze elkander nodig hadden.

Het was werkelijk een weldaad voor Roselientje nu een vriendin te hebben. Ze was èn door de behandeling, die zij te Kwadam van nicht Pleun had ondervonden, èn door de houding, die de schoolmeisjes een tijd lang tegen haar hadden aangenomen, zo langzamerhand gaan denken, dat zij een beetje minderwaardig was. Tante Marie was wel vriendelijk en goed, evenals oom Piet, maar die hadden natuurlijk medelijden met haar. Dat ze niet dommer dan andere kinderen was, had ze reeds lang begrepen . . . anders zouden er geen meisjes zijn, die van haar afkeken . . . en anders zou ze niet goed kunnen antwoorden, als anderen soms met hun mond vol tanden zaten. Maar ze was in sommige dingen van het gewone leven als boerenmeisje misschien wat bij de stadsmeisjes ten achter. Zéker waren die veel geslepenner dan zij. Nu zij wat vertrouwelijker met Mientje Bekkers omging, leerde zij de andere meisjes ook wat beter begrijpen.

De klas zou onder leiding van mijnheer Robbers naar het Rijksmuseum en naar Artis gaan. Wat Artis was, wist ze wel . . . dat was de dierentuin, daar kon je de apen zien . . . Mensen uit Kwadam, die een dagje naar Amsterdam waren geweest, kwamen altijd met aantrekkelijke verhalen over Artis terug. Er was b.v. een aap, die roken en fietsen kon . . . Stel je zó iets eens voor! En dus popelde Roselientje om die wonderlijke dingen te zien. Voor het museum voelde ze minder! In Kwadam was óók een museum . . . dat was gehuisvest in een paar bovenzalen van het Raadhuis. Daar stonden en lagen in lange rijen allerlei oude dingen, die door onze voorouders werden gebruikt, dingen, die waren gevonden bij het omspitten van de grond of bij graaf-

werk, als er huizen werden gebouwd. Ook stukken van oude schepen vond je er. Roselientje had tweemaal met moedertje een kijkje in dat museum genomen . . . maar veel had ze er niet aan gehad. Dat museum in Amsterdam zou wel net zo iets in het groot zijn. Maar dat was Roselientje meegevallen! Wat een prachtige zalen, wat een mooie meubelen! Wat een schitterende schilderijen! Ze kòn het maar niet begrijpen, dat de mensen zulke mooie dingen konden maken.

Mijnheer Robbers vertelde veel over alles, wat ze zagen, zei o.a. bij een schilderij van Rembrandt, dat dit nu een der mooiste en duurste schilderijen van de wereld was: de Nachtwacht! Roselientje geloofde het graag, maar zij vond een ander stuk véél mooier: een meisje van haar leeftijd in geel satijnen japon met sleep . . . het meisje was afgebeeld bij een park en had een grote hond bij zich. Voor dat schilderij bleef ze, met Mientje Bekkers, zó lang staan, tot haar vriendinnetje haar eindelijk meetrekken moest. De anderen waren al een paar zalen verder . . . Maar niemand maakte zich om het schilderij druk. Mijnheer Robbers ook niet . . . hij had er niet eens naar gekeken . . .

Hoeveel moois ze ook in het Rijksmuseum aanschouwde, met verlangen keek Roselientje uit naar de dag, waarop de klas naar Artis zou gaan. En, eindelijk, op een mooie zomermorgen was het zover.

De kinderen moesten boterhammen meenemen, maar er werd nog heel wat meer in de tassen en trommels gepakt dan boterhammen alleen. Zuurtjes, chocolade en bananen voor de kinderen zelf — hoewel er heel wat bananen aan de dieren zouden weggaan — verder suikerklontjes, vooral voor de beren, pinda's voor de apen, wortelen voor andere dieren. Ook Roselientje had van alles meegebracht. Haar schooltas was volgepropt. Oom Piet vond in zijn sigarenkoker een verongelukte sigaar. „Hier,” zei hij, terwijl hij de sigaar in een stukje

krant pakte, „als je nu de herten eens een extra plezier wilt doen, moet je die dieren kleine stukjes sigaar geven . . . daar zijn ze dol op.”

Roselientje keek oom Piet ongelovig aan. „Herten, die sigaren lusten?” vroeg ze twijfelachtig.

„Probeer het maar eens,” zei oom.

Och, och . . . wat waren de kinderen die morgen vroeg in de klas! Om kwart voor negen waren allen al present . . . mijnheer Robbers behoefde geen namen op zijn lijstje van telaarcomers in te vullen. Even over negenen stapte de klas in de extra-tram, die de kinderen naar Artis zou brengen. Dat was óók iets bijzonders, dat de klas een hele tram ter beschikking had . . . daar moest je niet gering over denken!

In Artis kregen de kinderen van mijnheer Robbers de vermaning bij elkaar te blijven en hem niet te laten roepen en toen ging het de tuin in! De jongens en meisjes hadden gedacht, dat ze het eerst naar de „apenkooi” zouden gaan, en een paar kinderen, die in Artis bekend waren, wandelden dan ook al vast die kant uit. Maar mijnheer Robbers was niet alleen met de klas naar Artis gegaan, om de jongens en meisjes een gezellige dag te verschaffen! Hij ging dus eerst met z'n troepje naar de insecten-afdeling, waar hij allerlei bijzonderheden en interessante dingen van „wandelende takjes”, „levende bladeren” enz. liet zien, er op wijzend, dat de bijzondere vormen en kleuren dezer insecten door de Schepper aan deze dieren zijn gegeven, om ze niet bij hun omgeving te doen afsteken. Nu kunnen hun vijanden in de natuur ze niet zo makkelijk onderscheiden. Terwijl mijnheer Robbers zo stond te vertellen, was er achter hem een mijnheer blijven stilstaan, die nauwlettend luisterde naar wat de onderwijzer vertelde. Maar in het vuur van z'n rede had de laatste de luisteraar niet bemerkt. Nu hij zich omkeerde, zag hij wie geluisterd had. Met een gebaar van verrassing

stak mijnheer Robbers z'n hand uit: „Wel da's aardig, mijnheer Portielje, dat ik u nu eens op eigen gebied tref.”

„U ziet, ik stond al gespannen te luisteren . . . toevallig had ik uw naam gelezen als leider van een groep jonge bezoekers . . . Als ik u soms van dienst kan zijn en de jongelui het een en ander mag vertellen?”

„Natuurlijk, graag, héél graag,” zei mijnheer Robbers, „wie zou dat beter kunnen doen dan mijnheer Portielje . . . jongens en meisjes, let nu vooral goed op . . . mijnheer Portielje, die de dagelijkse vriend is van de dieren hier, kan jelui veel beter alles uitleggen dan ik.”

En nu leidde de onder-directeur van Artis de klasse door de prachtige tuin. Wat ze al niet zagen, die morgen, de leerlingen van mijnheer Robbers! Mijnheer Portielje liet hun de roerdomp zien, in de wonderlijke houding, die de vogel aanneemt, als hij op z'n „quive” is, maar zelf niet gezien wil worden . . . hals en lichaam zijn dan zó gerekt, dat de vogel niet tussen het riet en de dunne boomstammen te ontdekken valt, als je niet weet waar hij zit. De kinderen zagen ook, dat een nijlpaard . . . zich graag laat liefkozen. Het prettigst vindt deze dikhuidige Nijlbewoner het, als hij over z'n grote tong of langs zijn verhemelte wordt gestreeld. En wat stonden ze er van te kijken, dat je ook met tijgers en luipaarden op goede voet kunt komen, als je maar een beetje weet, hoe je met ze moet omgaan. Nu, dat kòn mijnheer Portielje! Anders zou zo'n grote „kat” niet op allerlei manieren z'n blijdschap hebben geuit, toen die mijnheer van Artis in de buurt kwam.

„Kijk 'es, hij geeft kopjes, net als een poes,” riep een der jongens, toen het roofdier met kop en flanken langs de tralies streek. En het liet een dof, dreunend gebrom van welbehagen horen, toen mijnheer Portielje het liefkozend over de kop aaide.

„Maar ik zou jelui toch raden het niet te doen,” waarschuwde mijnheer Robbers.

Aardig vonden de kinderen het ook, toen die vriendelijke mijnheer uit Artis bij de kleine tijgertjes in het hok ging. Die tijgertjes waren al zo groot, dat ze niet meer geregeld bij de moeder behoeften te zijn. Maar vóór mijnheer Portielje het hok der kleintjes binnenging, deed hij iets bijzonders: hij wreef met zijn handen langs de rug der tijgerin. Toen pas ging hij de jonge dieren opzoeken. Die schrokken, toen er iemand binnenkwam. Ze kropen naar een hoekje van hun hok en keken de bezoeker met wantrouwende nieuwsgierigheid aan. Maar de bezoeker ging rustig op de jonge dieren toe, zijn handen vooruitstekend. Een der brutaalste tijgertjes snuffelde eens aan die handen en scheen gerustgesteld, de andere diertjes volgden het voorbeeld van hun broertje (of zusje) en de bezoeker der kinderkamer kon nu met de jonge roofdieren spelen, zonder dat ze van enige ongerustheid blijk gaven. Toen mijnheer Portielje zich weer bij het troepje bezoekers had gevoegd, verklaarde hij ook waarom hij eerst met z'n handen langs de rug der tijgerin gestreken had. „De mensenucht, een vreemde lucht voor een jonge tijger, maakt het dier ongerust . . . maar nu had ik de lucht van de tijger-moeder aan m'n handen en die lucht stelde de jonge dieren op hun gemak.”

Toen ging het nog even naar het apenhuis . . . maar mijnheer Portielje liet geen apen wielrijden of sigaretten roken. „Ik voel er niet veel voor,” zei hij, „om van Artis een apenspel te maken.”

Hij opende een der hokken en kwam weer naar buiten met een chimpanseé, een jong beestje nog, op z'n arm. Het dier uitte op allerlei manieren z'n blijdschap. Het was een allervriendelijkst beestje.

„Is er eentje onder jelui, die Lotje” — zo heette de chimpanseé — „durft vast te houden? Ze doet geen kwaad hoor!” Toen zich niemand aanmeldde, kwam Roselientje naar voren. „Ik durf wel,” zei ze. Lotje

nestelde zich heel vriendelijk en dankbaar in haar arm en trok er zich niets van aan, dat de jongens lelijke gezichten tegen haar trokken.

Ondertussen waren er al een paar meisjes begonnen de apen met klontjes, wortelen en pinda's te voederen. Mijnheer Portieltje zei: „Maken jelui het niet te erg . . . vooral geen dieren iets geven, die niet mogen gevoerd worden: maar ook de andere Artisbewoners krijgen soms te veel. We hebben hier al ziek gevoerde apen gehad! Als we zo'n patiënt ontdekken, zetten we dit briefje voor z'n hok,” en mijnheer Portielje haalde van achter een deur een kaartje te voorschijn, waarop stond:

ZIEK GEVOERDE AAP NIETS GEVEN!
--------------------------------------

„Dus,” ging mijnheer voort, „voorzichtig aan, hoor.”

Mijnheer Robbers bedankte voor de vele vriendelijke inlichtingen, die mijnheer Portielje had verstrekt, en de moeite, die hij zich gegeven had, om zoveel dingen duidelijk te maken.

Het was inmiddels twaalf uur geworden, en de onderwijzer zei, dat het nu een geschikt ogenblik was naar het melkhuis te gaan, om daar, onder het genot van een glaasje melk, de mondvoorraad eens flink aan te spreken.

Nu, tegen dat voorstel had niemand enig bezwaar.

De boterhammen werden duchtig aangesproken, de kellners kwamen met glazen melk aansjouwen . . . het was een héérlijk twaalf-uurtje in de vrije natuur . . . 't Scheen wel alsof de boterhammen véél lekkerder smaakten dan anders! En een bananen, dat er verwerkt werden, niet zo zuinig, hoor! De kinderen genoten!

Maar heel lang duurde de rust niet. In de middag zou eerst een bezoek aan het Aquarium worden gebracht, en daarna kwamen nog eens de apen en de z.g. „kinder-tuin”, waar uitsluitend jonge, tamme dieren — huisdieren meest — verblijven, aan de beurt.

Het was bij dit tweede bezoek aan de apen — nadat de geleerde chimpansé zijn kunstjes had gedaan — dat zich de onaangename gebeurtenis afspeelde, die voor Roselientje, verschillende andere kinderen en eveneens voor mijnheer Robbers de vreugde van de dag vergalde.

De klas stond voor de kooi van de vriendelijk grijnzende zijdeaapjes, en een paar jongens probeerden de wat angstige diertjes bananen te geven. Toen, zonder iets te zeggen, haalde Alida Lormier de kaart te voorschijn, die mijnheer Portieltje de kinderen had laten zien. Ze bekeek de kaart enkele ogenblikken en wenkte toen een paar vriendinnen. Fluisterend en gichelend bespraken ze wat . . . mijnheer Robbers hoorde niets, maar Rose-  
lientje en Mientje Bekkers vingen enkele woorden op.

„Dat is lelijk,” zei Mientje zachtjes.

„Echt geméén!” vond Roselientje.

Alida Lormier en haar groepje kwamen dicht bij mijnheer Robbers staan en deden alsof ze met belangstelling luisterden naar wat mijnheer zei. En toen, ineens, was het groepje verdwenen en stonden de meisjes met alle aandacht voor een andere kooi te kijken. Roselientje en haar vriendin waren blijven staan en zagen nu, dat het kaartje achter op mijnheer Robbers z'n jas gespeld was, en duidelijk stond het te lezen voor een ieder, die die kant uitkeek:

ZIEK GEVOERDE AAP NIETS GEVEN!
--------------------------------------

Toen de onderwijzer zich omkeerde, brak er een luidruchtig gelach onder de jongens los, waarover mijnheer Robbers zich verwonderde. Maar heel lang duurde de verwondering niet, want één jongen zei direct waarom gelachen werd.

„O, mijnheer, ze hebben wat op uw rug gespeld!”

Verwonderd greep de onderwijzer naar z'n rug . . . en haalde het kaartje te voorschijn.

Mijnheer Robbers was geen droog-pruimer . . . o hé nee, en hij kon er best tegen, dat de jongens en meisjes eens een grapje met hem uithaalden. Maar dit vond hij geen aardige grap! Hij zweeg een ogenblik, dacht even na en zei toen:

„Jongens, jelui weten, ik kan best tegen een grapje . . . maar *dit* vind ik niet aardig . . . Wie van jelui heeft dat gedaan?” Allen zwegen. Hij keek in de gezichten der jongens en zag ogenblikkelijk, dat niemand er zelfs maar iets van gezien had. Anders zouden ze ook niet zo onverwacht in lachen uitgebarsten zijn en direct hebben gezegd wat er aan de hand was.

„Heeft niemand het gedaan?”

„Nee mijnheer!” riepen de jongens in koor.

„En heeft niemand gezien, wie het deed?”

„Nee mijnheer!” was wéér het algemene antwoord, en één jongen voegde er aan toe: „We stonden allemaal hier voor u . . . de meisjes stonden achter u.”

Mijnheer Robbers herinnerde zich, dat hij juist zó was gaan staan om de jongens goed in de gaten te houden . . . jongens waren soms wat wild en onberekenend, vooral op zo'n uitgaansdagje. Maar de meisjes . . . waar waren die? De onderwijzer keek achter zich . . . de meisjes stonden voor verschillende kooien, alléén, vlak bij hem: Roselientje en Mientje Bekkers. Mijnheer Robbers kon zich niet indenken, dat dezen er iets mede te maken hadden, maar vroeg, voor alle zekerheid: „Hebben jelui dat gedaan?”



„Nee mijnheer, wij niet!” antwoordde Roselientje, maar er was iets in de ogen van het meisje, dat de onderwijzer zei, dat zij er wel iets van wist.

„Weet je wie het gedaan heeft?” Eigenlijk mocht Roselientje deze vraag ook niet met ja beantwoorden. Want, al was het plan van Alida Lormier uitgegaan, het was juist iets voor Alida de daad door een ander te laten verrichten. Bovendien, Roselientje had het land aan klikken. En dus zei ze, misschien wat harder en korter dan ze wilde: „Nee.”

Mijnheer Robbers wist, dat Roselientje en Mientje Bekkers niet logen. „Jij óók niet gezien, wie het deed?” vroeg hij ten overvloede nog eens aan Mientje. Maar ook de laatste schudde het hoofd. En tòch, iets waar-schuwde de onderwijzer, dat de beide meisjes er meer van wisten.

„Dus . . . dus . . . jelui weten er hélemaal niets van?”

Ja, nu kon Roselientje niet zwijgen . . . als ze thàns niets zei, loog ze . . . en dat wilde ze niet.

„Ja,” stemde ze toe, „ik weet er wel wat van!”

„Nu . . . en?”

„Dat zeg ik niet.” Klikken zou ze vast niet . . .

„Heeft een der andere meisjes het gedaan?”

„Ik zeg toch, dat ik niet klik . . .”

„Dan moet ik denken, dat je het zèlf gedaan hebt,” zei mijnheer Robbers, om Roselientje op deze manier tot een antwoord te dwingen. Maar deze poging pakte al geheel verkeerd uit! Het meisje perste de lippen op elkaar en zei kort, op het brutale af: „Dat moet u weten!”

Mijnheer Robbers gaf geen antwoord en wendde zich tot het groepje van Alida Lormier, dat langzaam, en als wisten de meisjes „van de prins geen kwaad”, naderbij kwam.

„Meisjes, weten jelui er iets van?”

„Waarvan, mijnheer?” vroeg Alida met haar on-schuldige stemmetje.

„O, die Alida toch,” dacht Roselientje. Hoe kòn ze zo slecht zijn!

Met een enkel woord lichtte mijnheer Robbers toe wat er gebeurd was . . . en liet het kaartje even zien. „Hebben jelui niet gezien, wie dat op m'n rug gespeld heeft?”

„Wij stonden niet bij u in de buurt, wij waren bij de kooi aan de andere kant . . . daar zijn o, zulke schattige beestjes . . .”

Het werd zo kalm en overtuigend gezegd, dat mijnheer Robbers geen ogenblik twijfelde. Maar toen Alida in het strakke gezichtje van Roselientje keek, werd ze ongerust. Dat kind zou toch niets gezien hebben en gaan klikken? Alida keerde zich om en wandelde een andere kant uit.

„Dus,” zei mijnheer Robbers nog eens, terwijl hij Roselientje doordringend aanzag: „je wilt niets zeggen?”

„Nee,” schudde het meisje.

„En jij,” ging de onderwijzer voort, terwijl hij zich naar Mientje Bekkers keerde: „weet jij iets?”

„Ja, mijnheer!”

„En wil je zeggen wat je weet?”

Een ogenblik weifelde het meisje . . . maar ze was immers vriendin met Roselientje en vriendin zijn, dat betekende, dat je het met elkaar eens was in alles . . .

„Nee,” zei ze toen zachtjes.

„'t Is goed,” verklaarde mijnheer Robbers kort, „wij zullen er nu niet meer over spreken, ik kom er nog wel op terug.”

De onderwijzer was gekrenkt door de „aardigheid”, die een of meer zijner leerlingen met hem hadden uitgehaald. Als de dader (of de daders) echter eerlijk en open voor de dag waren gekomen, zou hij die eens flink op hun nummer hebben gezet en daarmee was de zaak dan afgelopen geweest. Maar dat liegen en stilzwijgen, dat zat hem het meeste dwars. Was dat

nu het gevolg van zijn prettige en vertrouwelijke omgang met de kinderen?

Het programma in de dierentuin werd verder in de vastgestelde orde afgewerkt, maar de echte aardigheid was er af, zowel bij mijnheer Robbers als bij de kinderen.

„Ik geloof, dat het boerenkind ons heeft zien praten,” zei een der vriendinnen van Alida Lormier.

„Als ze klikt, zwijgen we d'r dood,” zei de laatste. En zelfs de meisjes, die anders nog wel met Roselientje praatten, waren het er mee eens, dat je met een kind, dat klikte, niet kon omgaan.

Mijnheer Robbers dacht 's avonds lang en breed over de zaak na. Hij kòn het zich haast niet voorstellen, maar het leek er toch wel op, of Roselientje en haar vriendinnetje hadden een ongepaste grap met hem uitgehaald. In zijn hart had hij de meisjes deze „aardigheid” reeds lang vergeven... maar dat hardnekkig zwijgen bleef hem dwars zitten. Hij moest en hij zou de zaak tot klaarheid brengen.

„Ze is echt geméén, die Alida,” zei Roselientje verontwaardigd, toen ze 's middags met Mientje naar huis liep.

„Waarom zeggen we niet, dat zij er mee begonnen is?” vroeg haar vriendinnetje.

„Ik klik nooit... ze moet het zelf zeggen.”

Ja, dat voelde Mientje Bekkers óók... maar als het aan háár gelegen had, dan zou ze het tòch maar aan mijnheer Robbers gezegd hebben. Nu trok ze natuurlijk één lijn met Roselientje... ze waren toch vriendinnen...

## HOOFDSTUK VI

### **Een moeilijke dag**



Alida Lormier ging de volgende morgen met lood in de schoenen naar school. Ze was bang. Ze had de hele avond, vooral toen ze in bed lag en niet in slaap kon komen, aan de vreemde strakke blik gedacht, waarmede Roselientje haar had aangezien. Ze vertrouwde dat kind niet . . . Natuurlijk zou het klikken, als mijnheer Robbers verder vroeg . . . Alida maakte, dat ze vroeg in de klas was. Gelukkig, mijnheer Robbers was er nog niet en Roselientje evenmin.

Ze ging in haar bank zitten en, hoe het kwam wist ze niet, maar ze nam een velletje papier uit haar tas en tekende daarop met blokletters:

**ROSELIENTJE HEEFT HET KAARTJE OP-  
GESPELD.**

Toen stond ze op en, schuw om zich heen ziende, schoof ze vlug het papier in de lessenaar van mijnheer Robbers.

„Lekker . . . als dat boerenkind had geklikt, zou ze d'r nu zelf van lusten.”

Ze zat nog maar net op haar plaats, toen de onderwijzer binnenkwam. De andere kinderen hadden ook hun banken opgezocht: de schoolbel luidde en mijnheer Robbers begon. Na het gebed opende hij zijn lessenaar om de Bijbel in de hand te nemen . . . en daar vond hij het papier, dat Alida Lormier had neergelegd:

**ROSELIENTJE HEEFT HET KAARTJE OP-  
GESPELD.**

Even had mijnheer Robbers moeite om zich te beheersen . . . toen had hij zich zelf weer in bedwang. Wat betekende dat briefje? Was het een bekentenis of een beschuldiging? Hij hield het briefje in zijn hand, deed alsof hij het papier nog eens las, en zag toen onverwacht naar Roselientje. Maar deze keek zó rustig vóór zich, dat de onderwijzer begreep, dat het papier geen bekentenis bevatte. Even wachtte hij nog, toen sloeg hij de Bijbel open . . . hij zou doen wat hij zich voorgenomen had . . . daar veranderde dat briefje niets aan.

„Kinderen,” begon hij, „hoewel we op het ogenblik bezig zijn met het Nieuwe Testament, zullen we van morgen een hoofdstuk uit het Oude Testament nemen. Ik lees jelui uit het boek Koningen de geschiedenis voor van Naäman, de Syriër, Elisa en diens knecht Gehasi.” Rustig en met nadruk las mijnheer Robbers hoe Naäman, de krijgsoverste uit het heidense land, op aandringen van een Joodse slavin, naar de profeet Elisa ging om van zijn melaatsheid genezen te worden. Hoe deze heidense officier eerst verontwaardigd was over het geneesmiddel, dat Elisa hem wees: zich in de Jordaan te wassen, omdat Naäman meende, dat hij dan wel in Syrië had kunnen blijven, waar veel breder en machtiger stromen waren dan de rivier in het Joodse land; maar hoe Naäman ten slotte tòch naar het woord van Elisa deed en genezen werd. En verder: hoe de Syriër Elisa met geschenken wilde overladen, welke geschenken de profeet weigerde, waarop Gehasi, de knecht van de profeet, Naäman achterna reisde en, een leugen gebruikende — hij zei, dat zijn meester hem gezonden had — grote giften van de heidense krijgsoverste wist los te krijgen. En ten slotte: hoe zwaar Gehasi voor zijn leugen en bedrog werd gestraft, daar God de leugenachtige knecht met de schrikkelijke ziekte der melaatsheid sloeg.

„Kinderen,” zei mijnheer Robbers, „uit dit Bijbels verhaal zien wij hoezeer God de leugen verfoeit. Gehasi zal natuurlijk gedacht hebben: wat is dat dom van mijn meester, om die prachtige cadeaux van de rijke heidense officier te weigeren . . . de man wordt er helemaal niet armer door, als hij een beetje van zijn schatten kwijt raakt . . . hij is zelfs blij, als hij wat geven mag, nu hij van zijn schrikkelijke ziekte af is . . . want melaatsheid, die nu in onze streken héél weinig voorkomt, is wel een van de ontzettendste ziekten, die er bestaan . . . Het begint, o zo onschuldig, met een klein wit puntje of puistje . . . Soms blijft de ziekte lang een onschuldig uiterlijk hebben, maar dan ineens neemt ze ontzettende afmetingen aan: lichaamsdelen, vingers, tenen, oren en neus vallen af . . . Een schrikkelijke dood is het einde van een melaatsse . . . Geneesmiddelen tegen melaatsheid bestaan er tot dusverre niet! En van die afschuwelijke ziekte werd Naäman nu door Elisa in des Heren kracht genezen. Was het wonder, dat deze heidense officier met graagte gaf, toen Gehasi namens Elisa vroeg? Maar de Here God vindt de leugen zó'n grote zonde, dat Hij de leugenachtige knecht met dezelfde schrikkelijke ziekte bezocht, waarvan Naäman genezen was. En Gehasi moest in de afschuwelijke melaatsheid zijn gehele leven de pijnigende herinnering meedragen aan zijn leugen en bedrog!

Kinderen, we zien hieruit hoezeer de Here God de leugen haat. En als we onszelf op dit punt schuldig weten, dan mogen we wel nederig de Here om vergeving vragen en bidden:

*„Dat nooit bedrog of logentaal  
„Op mijne lippen koom.”*

Toen zweeg mijnheer Robbers en keek wéér Rose-  
lientje aan. Die zat, de lippen opeengeperst, rustig in

haar bank. Ze had de geschiedenis wel gehoord, en ze had aan Alida gedacht . . . Gehasi Lormier, ja, dat was een goede naam voor die gemenerd.

Mijnheer Robbers sprak er niet over, wat de aanleiding was geweest, dat hij vandaag juist dit onderwerp gekozen had. Maar de meeste kinderen begrepen toch de bedoeling wel, en zéker Alida Lormier . . . ze was die morgen helemaal niet rustig. Maar de onderwijzer zinspeelde met geen enkel woord op wat de vorige dag was gebeurd . . . hij deed, alsof er zelfs geen Artis-uitstapje had plaats gevonden.

Het was een morgen als alle Woensdagmorgens . . . Bijbelse geschiedenis, Rekenen, Taal . . . en tòch hing er wat bijzonders in de lucht, iets onprettigs . . . De kinderen waren blij, dat het Woensdag was, en dat ze om twaalf uur verder vrij waren . . . Mijnheer Robbers eindigde gewoon . . . scheen zelfs zijn „school-blijf en strafwerklijstje” te vergeten, dat anders 's Woensdagmiddags werd „afgewerkt”. Er ging een zucht van verlichting op, toen de klasse naar huis mocht.

Roselientje stond óók op om weg te gaan, maar mijnheer Robbers hield haar tegen: „Jij moet even wachten,” zei hij, en er was een vreemde klank in z'n stem.

Mijnheer Robbers wachtte, tot alle kinderen weg waren — wat was die Alida Lormier luidruchtig bij het naar huis gaan — en liet toen Roselientje in een bank zitten, terwijl hij zelf op een stoel plaats nam. Hij wilde juist gaan spreken, toen hij merkte, dat op de gang bij de deur van het klasse-lokaal nog een meisje stond.

„Waar wacht je op, Mientje?” vroeg de onderwijzer.

„Op m'n vriendinnetje, Roselientje . . .”

„Ga maar naar huis, hoor . . . die blijft nog wel even hier . . .”

„D'r neefje, Keesje, wacht op d'r.”

„Kan jij die naar huis brengen? Ja? Doe het dan

even en zeg, dat Roselientje nog wat bij mij blijft."

Langzaam ging Mientje Bekkers naar de buitendeur om het wachtende Keesje naar huis te brengen. Ze liet maar node haar vriendin in de steek.

Ondertussen had mijnheer Robbers het papier uit z'n zak gehaald en liet dat aan Roselientje lezen: „Kijk eens," zei hij, „dat vond ik vanmorgen in mijn lesse-naar . . . heb jij dat geschreven?"

„Nee!"

„Kan je niet met twee woorden spreken?"

„Nee, mijnheer!"

„Is het waar, wat op dit papier staat?"

„Natuurlijk niet," zei Roselientje verontwaardigd.

„Waarom *natuurlijk* niet?"

„Als ik het gedaan had, zou ik het wel gezegd hebben."

„Dus je liegt niet?"

„Nee," zei Roselientje hard, en weer vergat ze met „twee woorden" te spreken, maar mijnheer Robbers maakte er nu geen aanmerking op.

„Wie zou dit papier dan geschreven hebben?"

Roselientje haalde de schouders op.

„Weet je het niet?"

„Nee . . . maar ik begrijp het wel."

„Wie dan?"

„Dat zeg ik niet."

Zó beslist was dit antwoord, dat de onderwijzer niet verder vroeg, omdat hij begreep, dat hij tòch geen bevredigend antwoord zou krijgen.

Nog éven kwam hij terug op het gebeurde zelf: „En je wilt óók niet zeggen wat je van gisteren weet?"

„Nee . . . ik klik niet, maar ik heb het niét gedaan."

Ten einde raad haalde mijnheer Robbers de schouders op en zei op teleurgestelde toon: „Dan kun je wel gaan."

Zonder verder een woord te spreken stond Rose-



lientje op. Ze hield de lippen opéén geperst, tot ze de school uit was, maar toen, op straat, barstte ze in tranen uit, tranen van verdriet en van kwaadheid. Natuurlijk, dàt had Alida gedaan, „Gehasi” Lormier, zoals ze het meisje in haar gedachten noemde. Ze was geméén en laf . . . en nu dacht mijnheer Robbers misschien nog, dat zij, Roselientje, het gedaan had. Als het zo was, had ze er niet om gelogen! Waarom zei ze niet eerlijk, die Alida, dat het plannetje van háár was uitgegaan; waarom beschuldigde ze een ander? Nog eens herhaalde het meisje het: omdat Alida laf en geméén was . . . Ze keek het kind nóóit, nóóit meer aan. Maar verraden en klikken . . . dat zou zij vast niet doen.

Even vóór Roselientje bij huis was, vond ze Mientje Bekkers wachten. Mientje was zó nieuwsgierig geweest, dat ze nog niet naar huis was gegaan. Waarom had Roselientje moeten blijven? Wat had mijnheer Robbers gezegd? Onder een vloed van tranen vertelde Roselientje alles, wat er gebeurd was. Tegenover haar vriendin spaarde ze Alida niet.

„Waarom heb je dan niet *alles* tegen mijnheer Robbers gezegd?”

„Ik klik niet!”

„Weet je zeker, dat Alida dat papier in de lessenaar van mijnheer Robbers gestopt heeft?”

„Er is geen ander meisje zó gemeen.”

„Dan moet je haar óók niet sparen!”

„Ik wil nóóit meer, hoor je, Mientje, nóóit meer één woord met haar spreken.” Ja, dat was Mientje Bekkers met haar vriendin eens . . . dàt was al heel begrijpelijk.

Tante Marie was nieuwsgierig, waarom Roselientje, die anders nooit behoefde school te blijven, nu door mijnheer Robbers zó lang was gehouden, dat Keesje door Mientje Bekkers werd thuisgebracht. Maar hoe tante ook vroeg, haar nichtje bleef zwijgen.

„'k Heb school moeten blijven,” zei ze eindelijk.  
„Wat heb je gedaan?” vroeg tante half schertsend, omdat ze er werkelijk belang in stelde, waarmede Roselientje het bij mijnheer Robbers verkorven had. Maar het meisje bleef zó koppig zwijgen, dat tante Marie besloot maar niet verder te vragen. Ze sprak de klasse-onderwijzer wel eens!

„Ze heeft mijnheer Robbers geplaagd, gisteren in Artis,” zei Keesje, die een enkel woord had opgevangen van een gesprek tussen Mientje Bekkers en een paar andere meisjes.

„Da's nietes,” zei Roselientje, terwijl ze kwaad op de grond stampte.

„Bemoei je d'r niet mee,” zei Flip, die het nu ridderlijk voor zijn nichtje opnam . . . „Kleine jongetjes behoeven zich niet druk te maken over wat er in een hogere klas gebeurt!”

„Poeh,” blies Kees-broer zich op, „ik zit al in de tweede klas . . . ze zit maar een paar klassen hoger dan ik.”

Roselientje, anders zo zacht en aanhankelijk, bleef die dag prikkelbaar en onvriendelijk, en, al hield tante Marie nog zo veel van haar, ze kreeg een paar maal een ongemakkelijk standje.

„Toe maar . . . goed zo,” dacht Roselientje, terwijl ze de kleine, smalle lippen nog stijver op elkaar perste . . . „dat kan er óók nog wel bij.” Ze voelde zich diep ongelukkig . . . En dat was allemaal de schuld van die „Gehasi” Lormier! Had je zulke kinderen nu alléén maar op de scholen in de stad? En ze dacht aan de eenvoudige dorpsschool van Kwadam. Daar waren de kinderen soms wat zwijgzaam en onvriendelijk. Maar zo lelijk . . . nee!

Ook Mientje Bekkers kreeg „de wind van voren”, toen ze die Woensdagmiddag veel te laat thuis kwam.

Het kostte haar veel moeite moeder te doen geloven, dat ze werkelijk niet had moeten schoolblijven. Eindelijk vertelde ze precies hoe de vork in de steel zat en wat er allemaal was gebeurd.

Moeder schudde het hoofd: „Een wonderlijk meisje, die Roselientje . . .” Maar ze dacht er tevens bij, dat Mientjes vriendinnetje haar dochtertje in ieder geval niet tot liegen of oneerlijkheid zou overhalen.

„Zou het nu klikken zijn, als Roselientje zei wat ze wist?”

„Nee,” zei moeder beslist, „dat zou het niet zijn.”

Mientje besloot, nu ze op dit punt gerustgesteld was, haar vriendinnetje te helpen. Morgenochtend zou ze naar mijnheer Robbers gaan en alles, alles vertellen. Al zouden Alida en haar vriendinnen dan ook zeggen, dat ze een klikster was, daar trok ze zich niets van aan . . . En toen ze dit besluit genomen had, bleef ze bij zich zelf overleggen, wat ze zeggen zou. Ze stelde zich voor, hoe verwonderd mijnheer zou kijken, als hij alles wist en hoe dankbaar Roselientje zou zijn, als het bleek, dat zij, Mientje, haar vriendin uit de moeilijkheden had gered. Ja . . . en dáár dacht ze ook aan . . . hoe nijdig Alida zou zijn, wanneer ze merkte, dat haar lelijke streken aan het licht waren gekomen. En bij de gedachte daaraan had Mientje werkelijk wat leedvermaak. Ze dacht nog over dit alles na, toen ze reeds in bed lag.

Maar . . . als ze een kijkje had kunnen nemen in het kamertje, waar Alida Lormier sliep, dan zou ze zeker geen leedvermaak hebben gehad.

Alida Lormier kon niet in slaap komen, die avond. Ze ging dan op de ene, dan op de andere zijde liggen; maar Klaas Vaak scheen Alida die avond voorbij te gaan . . . Ze had een onrustig geweten . . . het „tik-kertje” van binnen sloeg hard en onrustig. Ze had gelogen en bedrogen . . .

Alida behoorde niet tot die kinderen, die, als ze eens een leugentje verteld hebben, daar gauw last van hebben. Het onwaarheid spreken was zo'n aanwensel geworden, dat ze dikwijls loog zonder er bij na te denken of er spijt over te voelen. Maar nu had ze het toch héél erg gemaakt: mijnheer Robbers leugens verteld en „dat boerenkind” vals beschuldigd . . . Als het eens uitkwam . . . Wat zou ze een straf krijgen . . . Het Bijbelse verhaal, dat mijnheer Robbers die morgen had verteld, zat haar dwars . . . Ze dacht aan de zware straf, die Gehasi voor zijn liegen gekregen had . . . Nee, het berouw van Alida was niet oprecht . . . Ze had meer vrees voor de gevolgen van haar daad. Maar ze was onrustig die avond en nacht . . . zó onrustig, dat haar zusje, die bij Alida in de kamer sliep, al een paar maal gezegd had: „lig toch stil, kind . . . ik kan óók niet in slaap komen door je gewoel.”

En dan hield Alida zich wel een paar minuten stil . . . maar de slaap bleef verre.

Eindelijk kon ze het niet langer uithouden . . . Ze ging uit bed en knipte het electriche licht aan . . . Al meer dan een half uur had ze last van een vinger . . . die jeukte en stak toch zo geweldig . . . Ze bekeek die vinger bij het licht van het electriche lampje . . . en ze schrok . . . Aan de binnenzijde van het bovenlid bemerkte ze een wit puntje . . . Wat had mijnheer Robbers ook weer gezegd? Ze herinnerde het zich nog best . . . Melaatsheid begon vaak met een kleine, witte vlek of een puistje . . . je voelde er soms haast niets van, de eerste tijd . . . Maar bij háár deed het al erg pijn . . . het was net of die pijn steeds erger werd en of het pijnlijke plekje geregeld méér begon te steken en te kloppen . . . Mijnheer had gezegd, dat die vreselijke ziekte in ons land niet veel voorkwam . . . maar als zij nu eens, omdat ze had gelogen en bedrogen, wél melaats werd . . . Gehasi was ineens helemaal wit

geworden... Zou dat nu ook haar straf zijn? Het angstzweet brak haar uit... Ze kòn het niet uithouden: „Stien... Stien...” riep ze haar zusje, dat een paar jaar ouder was.

„Wat heb je nú weer?” zei deze slaperig,

„Moet je eens kijken... wat ik aan mijn vinger heb,” en ze hield haar hand uitgespreid voor haar zusje.

„'k Zie niets.”

„Daar boven, op mijn wijsvinger.”

Stien keek wat nauwkeuriger: „Een klein wit puistje... wat zou dat?”

„'t Zal... 't zal toch geen melaatsheid wezen?” vroeg Alida angstig.

„Melaatsheid... melaatsheid,” zei Stien verwonderd... ze moest even nadenken... ze had er wel eens van gehoord... in een boek over Ben-Hur kwam er iets van voor. Toen ze zich herinnerde, wat Alida bedoelde, antwoordde ze kort: „Kind, je ijlt, ga slapen.” Dat was een ruw en onvriendelijk antwoord en Alida was er helemaal niet door gerustgesteld. Natuurlijk, Stien wist ook niet wat er allemaal alzo gebeurd was. Ze ging weer naar bed en viel in een onrustige slaap... om haar vinger had ze een zakdoek gebonden... Heel vroeg in de morgen was ze wakker en het eerste wat ze deed, was naar haar vinger kijken. Die deed veel minder pijn... maar het witte plekje of puistje was groter geworden.

„Minder pijn,” dacht Alida, „juist... melaatsheid deed in het begin helemaal geen pijn... als het dat was, zou er dan niets, helemaal niets aan te doen zijn?”

„Misschien dat één ding helpt,” zei ze tot zichzelf... „ik zal mijnheer Robbers alles vertellen.”

Het kostte haar héél wat dit besluit te nemen en het ten uitvoer te brengen. Wat zouden de andere meisjes haar uitlachen, als zij, die anders zo'n grote

mond had en haantje de voorste was, nu kleintjes alles zou vertellen! Want ze droeg haar hartje hoog . . . héél hoog. Maar het moest . . . er was niets aan te doen. Alles was beter dan melaats te zijn.

Ze at niet veel, die morgen; haar moeder moest er op aandringen tenminste het gewone bord havermout leeg te eten.

Stien was óók uit haar humeur, omdat Alida haar telkens had wakker gemaakt. Maar het onrustige meisje trok er zich niets van aan . . . ze moest wèg, zo vroeg mogelijk, om de onderwijzer te spreken. Haar vinger hield ze in haar zakdoek verborgen . . . Verbeeld je, dat de meisjes het zagen . . . dat zij melaats was . . . Nu zou niemand meer met haar te maken willen hebben.

## HOOFDSTUK VII

### Bekentnissen



Mijnheer Robbers wandelde rustig naar school. Hetgeen de vorige dagen gebeurd was, trok hij zich persoonlijk niet zo erg aan... 't Speet hem voor de kinderen, dat er in de klas onwaarheid gesproken werd. Hij had er nog geen juiste voorstelling van, hoe hij de zaak verder behandelen zou. Voor zichzelf had hij er het liefst over gezwegen. Het maakte zo de indruk, dat hij zich erg beledigd gevoelde, en dat was niet het geval. Als hij de waarheid wilde weten, dan was het, omdat hij geen leugen in de klas verdragen kon.

Toen hij de straat uitkwam, waar hij woonde, zag hij tot zijn grote verwondering, dat Mientje Bekkers hem tegemoet kwam... Dat deed ze anders nooit, ze woonde in een andere richting.

„Dag, mijnheer!”

„Zo, Mientje, kom je mij tegemoet lopen? Da's aardig van je.”

Mijnheer was vriendelijk genoeg... maar hoe moest ze er nu mee aan? Ze zou nog éven nadenken... en dan, bij die derde lantaarnpaal, zou ze beginnen... daar was de derde lantaarnpaal al... nee, in de volgende straat. En ondertussen praatte mijnheer Robbers maar vrolijk door over allerlei dingen, vroeg hoe het met Mientjes ouders ging... Waarom sprak hij nu helemaal niet over wat er gisteren en eergisteren gebeurd was? Dan had ze zoveel makkelijker kunnen zeggen wat haar op het hart lag... Met schrik bedacht ze, dat, als ze deze straat uit waren, ze zó voor de school stonden. Het moest... het moest nú...

Even kuchte ze, toen zei ze, zo plompverloren weg:  
„Alida is vals . . . zij heeft het kaartje op uw rug  
gehangen.”

„Weet je dat zeker . . . of zeg je het maar, omdat  
je meent, dat ik je vriendinnetje er van verdenk?”

„Roselientje en ik hebben gehoord, dat zij het er  
met de andere meisjes over had . . . Toen zijn ze om  
u heen gaan staan . . . en een ogenblik later hing het  
kaartje op uw rug.”

„Waarom heb je dat niet direct verteld?”

„We wilden niet klikken.”

„Je weet, dat ik een briefje in mijn lessenaar heb  
gevonden, waarop stond, dat Roselientje het kaartje  
heeft opgespeld?”

„Ja . . . maar dat is een leugen . . . Alida heeft  
het briefje in uw lessenaar gelegd, omdat ze gemeen  
is . . . en het land heeft aan Roselientje.”

„Dat vermoeden jelui natuurlijk maar, dat Alida het  
gedaan heeft!”

„Niemand anders is zo geméén.”

Een ogenblik dacht de onderwijzer na: „Dat zou  
toch . . . dat zou toch te . . .,” maar verder zweeg  
hij, en stapte rustig naast Mientje voort. Toen ze  
bij de school gekomen waren, zei hij: „Ik zal de zaak  
verder onderzoeken . . . jij moogt er met niemand over  
spreken . . . begrijp je . . . met niemand!”

„Ook niet met Roselientje?”

„Nee.”

Mientje Bekkers knikte; zij begreep wat van haar  
gevraagd werd: algeheel stilzwijgen. Maar ze overlegde  
bij zich zelf, dat het wel héél moeilijk zou zijn, niets  
tegen Roselientje te zeggen. Dat viel echter mee: haar  
vriendin was er nog niet . . . Misschien had Roselientje  
wel lang op haar, Mientje, gewacht . . . Gewoonlijk  
liepen de meisjes elkander tegemoet.

Toen mijnheer het klaslokaal wilde binnen gaan,



was hij het nog niet met zichzelf eens, hoe hij zou handelen. Hij had Alida Lormier wel eens meer op een onwaarheid betrappt . . . maar dat ze zó zou liegen en bedriegen kon hij zich niet voorstellen. Aan de andere kant hadden Roselientje en haar vriendinnetje, voor zover hij zich kon herinneren, nog nimmer onwaarheid gesproken . . .

Op eens stond Alida Lormier vóór hem. En toen hij het meisje aankeek, zag hij ogenblikkelijk, dat Mientje Bekkers waarheid gesproken had.

„Wat is er, Alida?” vroeg hij rustig.

„Ik wilde . . . ik kwam,” weifelde het meisje.

„Nu, wat wilde je zeggen?” zei de onderwijzer. „’t Is zó negen uur . . . we gaan beginnen.”

„Ik heb . . . het op uw rug gespeld . . . en het briefje in uw lessenaar gelegd . . .”

Even zweeg mijnheer Robbers en Alida schrok van de harde uitdrukking op zijn gelaat, toen hij antwoordde: „Dat moet je mij straks na schooltijd nog eens zeggen.” En de deur opendoende, ging hij het schoollokaal binnen.

De andere kinderen keken wat verwonderd, toen ze Alida met een hoog-rode kleur naar haar plaats zagen gaan.

„Zou er wat uitgelekt zijn van die kaartjes-geschiedenis?” vroegen ze zich af. En de meisjes, die in het geheim waren ingewijd, vreesden, dat zij er ook last mee zouden krijgen.

Mientje dacht er het hare van . . . Natuurlijk had de onderwijzer, zo gauw hij Alida zag, het meisje aangesproken . . . „Zou ze nóg gelogen hebben?” dacht ze nieuwsgierig . . . Maar mijnheer Robbers begon gewoon, als was er niets gebeurd . . . Vreemd, dat Roselientje er nog niet was. Mientje merkte op, dat de onderwijzer al een paar maal naar de lege plaats van haar vriendin gekeken had. Juist had mijnheer de

Bijbel geopend om te gaan lezen, toen de deur open ging en Roselientje binnenkwam. Bleek en recht voor zich uitziende, zonder iemand aan te kijken of te groeten, ook zonder zich te verontschuldigen voor haar te laat komen, nam ze in haar bank plaats. De smalle lipjes stonden stijf opeengedrukt, toen ze, zoals alle kinderen, de handen vouwde, om eerbiedig te zitten bij het bijbellezen.

De meisjes waren verwonderd over Roselientjes houding, maar nog vreemder vonden ze het, dat mijnheer Robbers dat ongewone maar zonder meer toeliet en niets vroeg.

Mientje probeerde de aandacht van haar vriendinnetje te trekken, om haar vriendelijk toe te lachen. Maar Roselientje scheen van die pogingen niets te merken. Eénmaal, toen Mientje haar recht in het gezicht keek, wendde ze het hoofd af. „Wat heeft ze?” vroeg Mientje zich af. „Is ze kwaad op mij?”

Roselientje voelde zich diep beledigd en vernederd... omdat mijnheer Robbers haar scheen te verdenken. Ze was te trots om Alida aan te klagen, dat gemene kind, dat ze diep in haar hart verachtte en haatte. En teleurgesteld was ze in Mientje, die juist, nu zij, Roselientje, in moeilijkheden zat, haar in de steek gelaten had en haar niet tegemoet was gewandeld...

Zéker, zó was het: wat Alida zei, dachten ze allemaal: ze was maar een boerenkind... Als het er op aan kwam, trokken die stadskinderen allemaal partij voor elkaar... Nu best, hoor, *zij* had ze niet nodig, ze zou wel alléén haar weg gaan...

Er viel die morgen op school niets bijzonders voor... Alles ging z'n gewone gang... maar er hing tóch iets geheimzinnigs in de klas... Roselientje was, toen mijnheer Robbers geëindigd had, zó het lokaal uit... Ze kleepte zich vlug aan; vóór Mientje haar kon bereiken, was ze de school al uit... had Keesje

bij de hand gegrepen en was verdwenen... Haar vriendinnetje kon haar niet meer inhalen... Rose-lientje moest wel een snik wegslikken, toen ze, zoals ze meende, door allen verlaten en gehaat, alléén naar huis moest met haar kleine neef, maar ze dacht er niet aan iemand iets van haar verdriet te laten merken. Ze had niemand nodig... En toen er bij tante Marie thuis koffie gedronken was, ging ze veel vroeger dan anders met Keesbroer naar school. „Lekker, als Mientje haar nu tegemoet kwam, kon zij nu eens voor niets wachten.”

En dat deed die arme Mientje ook, die diep bedroefd was over de houding van haar vriendinnetje. Maar al had ze Roselientje gesproken, dan mocht ze toch niet zeggen, hoe alles gegaan was... dat wilde mijnheer Robbers niet.

Ondertussen had Alida Lormier van twaalf uur tot half een een benauwd halfuurtje doorgemaakt.

Mijnheer Robbers had het leugenachtige meisje van 't begin tot het einde laten vertellen wat er gebeurd was. Onder horten en stoten was het er ook uit gekomen, dat Alida héél bang voor straf was, en ze had eerlijk verteld, dat ze vreesde, net als Gehasi, melaats te zullen worden... Het witte puistje had ze eveneens laten zien.

Mijnheer Robbers zei, dat Alida zich daar niet ongerust over behoefde te maken... En een ogenblik speet het haar, dat ze een bekentenis had uitgesproken. Want mijnheer Robbers vatte de zaak helemaal niet zo makkelijk op: „Kijk eens aan, Alida,” zei hij, „als je bij me was gekomen met een berouwvol hart, dan zou ik je zonder meer vergeven hebben, hoe lelijk het ook is, wat je gedaan hebt. Ik zou gezegd hebben: ga vanmiddag na vieren naar Roselientje en vraag haar vergeving voor wat je haar hebt aangedaan. Je had dat dan in stilte kunnen doen, omdat je ook aan

de Here in de eenzaamheid vergeving zoudt hebben gevraagd. Maar nu ik zie, dat alleen vrees voor straf je tot een bekentenis heeft gebracht, wil ik, dat je héél goed voelt wat je misdaan hebt. Je zult vanmiddag vóór de gehele klasse in het openbaar je schuld belijden en aan Roselientje vergeving vragen voor wat je haar misdeed."

„Daar heb je het al," dacht Alida, „was ik er maar niet aan begonnen."

„Je vertelt in de klas, wat je gedaan hebt en dan ga je naar Roselientje en je zegt: „Roselientje, wil je mij als-je-blijft vergeven en goed op mij zijn? Ik be- loof goed, vriendelijk en eerlijk tegen je te zijn in het vervolg.'"

„Begrijp je wat ik zeg?" vroeg mijnheer, toen Alida zweeg.

„Ik . . . ik kan het niet doen," zei het meisje, terwijl tranen van spijt om het moeilijk uit te voeren bevel haar in de ogen sprongen.

„Dan weet je dus ook niet hoe groot je verkeerdheid is, dan besef je nog niet, wat je tegen God en je naasten misdreven hebt . . . Ik zal aan mijnheer Mulder voor- stellen je voorlopig niet op school toe te laten."

Alida voelde, dat het er hoe langer hoe slechter ging voorstaan. Ze moest van twee „kwaden" kiezen. „Ik zal vergeving vragen," zei ze toen.

Nu werd mijnheer Robbers wat vriendelijker. Hij praatte zó overtuigend, dat Alida eindelijk begon in te zien, dat ze zeer verkeerd gedaan had. „Wilt u me vergeven, mijnheer?" vroeg ze.

„Ik vergeef je . . . bid, dat God je vergeeft."

Het was nu eenmaal gezegd, ze moest in het open- baar aan Roselientje vergeving vragen . . . en daar zag ze toch wel héél erg tegen op.

Toen om half twee de school weer begon, heerste er een plechtige stilte in de klas.

„Kinderen,” zei mijnheer Robbers, „jelui weten allen, wat er twee dagen geleden in Artis is gebeurd. Ik heb een ogenblik gedacht, dat Roselientje het had gedaan. Er is werkelijk onder jelui iemand geweest, die er haar ten onrechte van beschuldigd heeft. Roselientje wist, wie het gedaan had, maar zweeg, omdat ze niet klikken wilde. En klikken was het toch werkelijk niet geweest! Ze had dus beter gedaan met te spreken. Maar Roselientjes vriendin heeft haar vanmorgen, zoals een echte vriendin betaamt,” en mijnheer Robbers streek vriendelijk over Mientje Bekkers' haar, „met vuur verdedigd . . .”

Nu keek Roselientje, diep getroffen op . . . Dus dáárom was Mientje haar niet tegemoet gekomen . . . Maar ogenblikkelijk voelde ze nog groter haat tegen Alida . . . Dát had die leugenaarster dus óók nog bijna bewerkt . . . dat de vriendschap tussen Mientje en haar verdween . . .

Doch mijnheer Robbers ging voort: „Zij, die werkelijk héél lelijk heeft gedaan tegen Roselientje en mij, maar bovenal gezondigd heeft tegen God, is tenslotte zelf bij mij gekomen om schuld te belijden. Ik heb haar vergeven en God vergeeft om Jezus' wil elk berouwvol zondaar . . . maar ze heeft nog iets goed te maken ten opzichte van Roselientje . . . en dat wil ze in het openbaar doen: Alida Lormier, je hebt nu de gelegenheid om te doen, wat je wenst.”

Je kon een speld horen vallen. Langzaam, terwijl de schaamte haar het bloed naar de wangen joeg, stond Alida op en terwijl ze naar Roselientjes bank liep, zei ze: „Ik heb het kaartje op mijnheers rug gespeld en ik heb Roselientje vals beschuldigd.

Roselientje, wil je mij als-je-blijft vergeven en goed op mij zijn? Ik beloof goed, vriendelijk en eerlijk tegen

je te zijn in het vervolg." En het leugenachtige meisje, dat zich nu zo diep moest vernederen, stak de hand der vriendschap uit.

Even bleef het stil in de klas . . . wat zou Roselientje zeggen?

Ze was doodsbleek en hield de lippen nog meer samengeknepen dan anders. Toen keerde ze Alida plotseling de rug toe en zei op een toon van de grootste minachting: „Ga weg . . . *Gehasi*.”

Alida kromp even ineen en zag toen mijnheer Robbers hulpbehoevend aan. „Ga maar zitten, Alida,” zei de onderwijzer, uiterlijk rustig. En hij voegde Roselientje toe: „Ga jij vanmiddag maar naar huis . . . ik kom vanavond bij je oom en tante praten.”

Roselientje stond op en ging het schoollokaal uit . . . naar huis.

De onderwijzer begon met de middagles, maar de kinderen hadden weinig aandacht bij het werk. En mijnheer Robbers moest zelf ook z'n best doen, „er bij” te blijven. En dat nog wel onder geschiedenisles. Dan hingen de jongens en meisjes gewoonlijk aan zijn lippen. Maar nu vlotte het niet . . . En hij had nogal zo mooi willen vertellen over het beleg van Alkmaar . . .

„Een wonderlijk meisje,” dacht hij maar steeds . . . „*Gehasi*” had ze gezegd . . . Wat kòn die zachte Roselientje scherp zijn . . . scherp en haatdragend.

## HOOFDSTUK VIII

### Vergeefse pogingen

**R**oselientje ging niet naar huis, die middag. Ze dwaalde door de stad . . . was boos en voelde zich verongelijkt. Waarom had mijnheer Robbers haar uit de klas gestuurd? Omdat ze niet direct goed was geweest op Alida . . . Maar ze kòn toch maar niet zó weer goed zijn . . . Lélijk was dat valse kind geweest . . . héél lelijk. Terwijl Roselientje door de lange, eentonige straten van westelijk Amsterdam liep, meende ze, dat niemand haar begreep. Ze was hélemaal alleen in de grote stad . . . En ze vroeg zich af, of het niet verstandig zou zijn naar Kwadam terug te gaan: nicht Pleun zou nu misschien wel wat beter voor haar zijn . . . Maar een ogenblik later dacht ze aan Mientje Bekkers en toen kwamen er een paar dikke tranen te voorschijn . . . Mientje Bekkers . . . hoe had ze dáár kwaad van kunnen denken! . . . Dàt was nu echt wat je noemt: een vriendin . . .

Roselientje maakte, dat ze tegen vier uur in de buurt van de school was . . . een straat verder wachtte ze Mientje op, die met Keesbroer aan de hand kwam aangewandeld.

Wat hadden ze elkaar veel te vertellen, de twee meisjes! Stijf gearmd gingen ze naar huis en hadden geen aandacht voor de arme Keesje, die met alle geweld een versje wilde opzeggen, dat hij die middag geleerd had, en telkens opnieuw begon hij:

*„Uit het malse, groene gras,  
Sprong een kikker in een plas.”*

„Hè, luisteren jelui nou,” viel hij zich zelf in de rede, toen hij merkte dat nòch Roselientje nòch Mientje naar hem luisterden. Eindelijk zweeg hij . . . de meisjes hadden het zó druk . . . er was wat bijzonders gebeurd. En in z'n kleine-jongens brein knoopte hij de brokstukken van het drukke gesprek der meisjes zelf maar aan elkaar: . . . *de klas uitgestuurd . . . gelogen . . . mijnheer Robbers komen . . .* dáárom was Roselientje niet uit school gekomen . . . maar uit een andere straat! En Keesje kwam tot het besluit, dat zijn nichtje wel héél ondeugend moest zijn geweest op school . . . Gelogen had ze en liegen was een grote zonde, volgens moeder . . . en de juffrouw op school zei het ook . . . Omdat de meisjes in het geheel geen aandacht aan hem schonken, maakte hij zelf maar een verhaaltje van wat zijn nichtje had gedaan en hij dacht er helemaal niet bij, dat hij op deze manier deed, wat hij zo verkeerd vond: onwaarheid vertellen . . . nú nog maar alléén aan zichzelf en straks . . . straks aan Flip.

Hoe alles precies in elkaar zat, was hem niet duidelijk; ze spraken ook zo vlug, z'n nichtje en haar vriendin.

Mientje begreep niet, waarom Roselientje de moeilijkheid maar niet direct uit de wereld had geholpen.

„Ik kan niet zó maar goed zijn op een vals kind als Alida.”

„Maar ze heeft immers vergeving gevraagd?”

„Daar meent ze niets van!”

„Mijnheer Robbers had toch graag, dat het weer in orde was!”

„Als ik zou zeggen, dat het weer goed was, terwijl ik er niets van meende, zou ik nèt zo oneerlijk zijn als Alida!”

Daar wist de goedige Mientje niets tegen in te brengen en ze zweeg dus maar. In ieder geval was de vriendschap tussen de meisjes weer vernieuwd! Dat



bleek wel duidelijk uit de wijze, waarop Roselientje bij het afscheid nemen haar arm om de hals van haar vriendinnetje sloeg en hartelijk zei: „Dank je wel, dat je mij zo goed geholpen hebt!”

Mientje vond, dat haar vriendin daar niet zo dankbaar voor behoefde te zijn . . . Het was toch natuurlijk, dat ze Roselientje niet in de steek had gelaten!

Keesje brandde van verlangen om Flip te vertellen, wat hij had gehoord . . . en gedacht. Zo gauw hij z'n broer trof, begon hij er over.

„Roselientje is van school gestuurd!”

Maar Flip haalde de schouders op . . . „Och jog . . . je zeurt!”

„Ik zeur niet,” zei Keesbroer beledigd. „Vanmiddag is ze van school gestuurd!”

„Hoe weet je dat dan?”

„Ze stond buiten school te wachten . . . een paar straten verder! En ze sprak er over met Mientje!”

„Voor goed?”

„Ja,” knikte Keesje heftig, „en mijnheer Lobbes” (Keesje maakte dikwijls maar wat van de namen!) . . . „mijnheer Lobbes komt vanavond hier . . . om er over te praten.”

„Wat heeft ze dan gedaan?”

„Ze heeft gelogen!” zei Kees gewichtig.

Een ogenblik dacht Flip na en toen, getrouw aan z'n opvatting, dat jongetjes uit de laagste klassen zich niet moeten bemoeien met de groteren, zei hij: „Jij hebt er niets mee te maken in ieder geval . . . als mijnheer Robbers komt . . . is het vroeg genoeg!” Keesje trok mopperend af, teleurgesteld, dat z'n verhaal niet de indruk maakte, welke hij er zich van had voorgesteld.

Flip bemoeide zich niet al te veel met z'n nichtje . . . dat deed je als jongen niet . . . Jongens, die geregeld met hun zusje liepen en braaf met haar naar school gingen, werden al geplaagd . . . en Roselientje was

zelfs z'n zusje niet... „máár” z'n nichtje... Hij en Roselientje leefden zo'n beetje hun eigen leventje, maar nú... nu was hij toch wel een beetje nieuwsgierig... Als Keesje zich niet vergiste, was z'n nichtje het ergste overkomen, wat je op school kon gebeuren... Voor goed te worden weggestuurd!

Flip ging naar boven en keek op Roselientjes kamertje... Ja... ze was er.

„Weet je wat Kees vertelt?” begon hij zonder inleiding... en toen hij z'n nichtje goed aankeek, zag hij wel, dat er wat bijzonders gebeurd was. „Kees zegt,” ging hij voort, „dat je van school gestuurd bent.”

„Ja,” zei Roselientje eenvoudig.

„Voor goed?”

Roselientje haalde de schouders op: „Ik moest de klas uit... en vanavond komt mijnheer Robbers hier!”

„Heb je... heb je... gelogen?”

„Ik?” vroeg het meisje verwonderd. „Hoe kom je daarbij?”

„Keesje zei het.”

„Keesje zegt maar wat... zó is het.” En nu vertelde Roselientje alles, wat er de laatste dagen was gebeurd. Flip luisterde rustig toe, al begreep hij niet veel van de wijze, waarop meisjes met elkander omgingen... jongens waren zo héél anders... Ze konden elkaar eens flink de waarheid zeggen... als het héél erg was, kwam de vuist er bij te pas... maar dàn was het ook afgelopen... Na een eerlijke vechtpartij werd de vrede gesloten. Flip vond, dat meisjes veel venijniger waren... In ieder geval, Roselientje had niet gelogen en daar was hij blij om. Hoe dat nu precies kwam, kon hij niet zeggen... Toch was hij het niet met z'n nichtje eens in haar stijfhoofdigheid tegen Alida! Verbeeld je eens, dat een jongen zich zó diep had vernederd om voor de klas aan een andere jongen vergiffenis te vragen! Die arme jongen zou

zich minstens even diep schamen en zonder meer zeggen, dat het goed was.

„Wat kan jou dat kind schelen?” zei Flip. „Had maar ja gezegd.”

„Ze meent het niet . . . en als ze kan, doet ze het morgen weer . . . ze heeft me altijd geplaagd.”

„Dàn heeft ze zeker d'r zin, nu jij de klas uit gestuurd bent . . . wat een gezeur heb je d'r nu mee . . . vanavond mijnheer Robbers hier!” En Flip dacht er aan, hoe een paar jaar geleden z'n onderwijzer óók eens over hem was komen klagen, toen hij een kwajongensstreek had uitgehaald en brutaal was geweest . . . Brrr . . . wat had hij tegen dat bezoek opgezien . . .

„'t Kan me niet schelen,” zei Roselientje koppig, maar terwijl Flip, de schouders ophalend, naar beneden ging — meisjes waren zo wonderlijk, vond hij — barstte z'n nichtje in een flinke huilbui uit.

Tante Marie, die in de gang was, zag Flip naar beneden komen en hoorde Roselientje huilen.

„Wat is er gebeurd . . . hebben jelui ruzie?”

„Nee, helemaal niet.”

„Waarom huilt Roselientje?”

Flip haalde de schouders op: „Weet ik niet,” zei hij onverschillig.

Tante Marie ging naar boven, waar zij haar nichtje „badend in tranen” aantrof. Met horten en stoten kwam nu het verhaal van het gebeurde . . .

„Ik kòn toch niet zeggen, dat alles weer goed was, als ik het niet meende,” eindigde Roselientje, „dan had ik toch óók onwaarheid gesproken.”

Maar tante was niet zo gauw uit het veld geslagen als Mientje.

„Zéker . . . dàt is waar, helemaal waar . . . maar je mag niet een ander kwaad doen, om van de zonde van de leugen vrij te blijven!”

„Wàt dan?” vroeg Roselientje verwonderd.

„De zonde van stijfkoppigheid en onverzoenlijkheid,” antwoordde tante ernstig. „Denk daar maar eens over na, meisje.”

En wéér voelde Roselientje zich verongelijkt. Waarom moest dat toch allemaal zó gaan? Zij deed toch niemand kwaad? Zij wilde toch goed zijn tegen iedereen . . . goed en vriendelijk! Zij had toch mijnheer Robbers in Artis niet voor gek willen laten lopen? Zij had evenmin Alida en de andere meisjes verraden . . . Zij was slecht behandeld . . . en nu . . . omdat die Alida niet anders gekund had dan vergeving vragen, nu namen ze het allemaal voor dat valse, leugenachtige kind op . . . Mijnheer Robbers, zelfs Mientje een beetje, Flip óók, hoewel hij weinig had gezegd en nu, ten slotte . . . tante Marie . . . De hele klas zou natuurlijk niets van haar willen weten . . . Ze zag weer voor zich de verontwaardigde gezichten, van de meisjes vooral, toen zij dat harde woord zei:

„Ga weg, Gehasi” . . . Maar 't wàs toch zo?

Tante Marie zei niet veel meer . . . Zij wilde éérs de zaak met haar man bespreken en afwachten, wat mijnheer Robbers zou zeggen, als hij kwam.

Oom Piet sprak tegen Roselientje geen enkel woord over hetgeen tante Marie hem had verteld. Alléén, toen na het eten de huisbijbel op tafel kwam, koos oom dàt hoofdstuk uit het Nieuwe Tetsament, waarin verhaald wordt, hoe een der discipelen de Heiland vraagt hoeveel malen men de schuldige broeder vergeven zal. En met bijzondere nadruk las oom het antwoord van de Heiland: „Ik zeg u, niet zevenmaal, maar zeventig maal zeven maal . . .” Toen oom gelezen had, praatte hij nog even over het gelezene dóór. Dat deed hij anders niet . . . Oom vond, dat het woord des Heren voor zichzelf sprak . . . maar nu maakte hij een uitzondering: „Ja,” zei hij, „dat zijn woorden, die men makkelijk leest, maar moeilijk doet . . . wij mensen vinden het

al mooi genoeg, als we iemand één- of tweemaal vergeven . . . zelfs dat doen we dikwijls niet eens . . . En denk je nu eens in, wat de Heiland van ons vraagt! Altijd maar weer opnieuw vergeven . . . Zeventig maal zeven maal, zegt de Here Jezus . . . Dat is vierhonderd negentig keer . . . Dus de vierhonderd een en negentigste keer niet? Ja, dan óók. Er ligt geen beperking in dat getal . . . Het wil alléén maar zeggen: onophoudelijk . . . altijd weer! En de Heiland kàn dat van ons vragen! Want onze Hemelse vader vergeeft ons, om der wille van onze Zaligmaker, zo ongelooflijk vele zonden, die wij dagelijks opnieuw bedrijven! Wat betekent, daarbij vergeleken, wat mensen ons aandoen? Immers niets. Welnu, wij kunnen nooit van harte het „vergeef ons onze schulden” uit het Onze Vader bidden, als wij er niet hartelijk en oprecht gemeend aan toegeven: „gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren . . .”

Met geen enkel woord sprak oom Piet over de moeilijkheden van Roselientje . . . maar allen — behalve Keesje — begrepen waarop hij doelde.

En Roselientje zelf? Zij wilde werkelijk, dat ze weer goed op Alida kon zijn . . . Het kon haar nu niet schelen of ze ten onrechte moest lijden . . . Ze dacht, dat ze best een half jaar achtereen een uur zou willen schoolblijven, als ze daarmede de rust en de vrede op school kon herstellen en . . . als mijnheer Robbers dan „goed” op haar zou willen zijn . . . Alles had ze er voor over om wat gebeurd was uit de weg te ruimen . . . Alleen maar . . . ze kòn het eenvoudig niet zeggen: Alida, ik vergeef je . . . ze méénde het immers niet? „Ik mag niet oneerlijk zijn . . . ik wil niet oneerlijk zijn . . .” maakte ze zichzelf wijs. Ze was echter niet eerlijk tegen zichzelf, want ze zag niet in, wilde niet inzien, dat ze stijfhoofdig en liefdeloos was. Ze móest vergevensgezind zijn en dat wóu ze niet.

Des avonds kwam mijnheer Robbers. Toen hij kwam, lag Roselientje reeds in bed . . . „We wisten, dat u komen zou . . . maar hadden u voor vanavond eigenlijk al afgeschreven . . . daarom hebben we Roseleintje naar bed laten gaan,” zei tante Marie verontschuldigend.

„Dat was juist de bedoeling,” antwoordde mijnheer Robbers glimlachend. „Ik wilde graag eens met u beiden spreken, zonder dat uw nichtje er bij is.”

Er volgde nu een langdurig gesprek over Roselientje. Oom en tante vonden haar evenals mijnheer Robbers lief en aanhankelijk, ijverig en trouw, eerlijk en oprecht.

Maar 's middags op school was gebleken, hoe haatdragend en onverzoenlijk ze kon zijn. Op welke manier moest deze karakterfout genezen worden? Roselientjes scherpe uitval tegen Alida had mijnheer Robbers overvallen.

Hij had niet dadelijk geweten, hoe er op te antwoorden. Daarom had hij haar maar naar huis gestuurd.

Doch wat nu? Roselientje *dwingen* om vergevensgezind te zijn? Zou haar dat niet prikkelen tot sterker verzet?

Nee, dwang zou hier niet helpen. Dat vonden oom en tante ook. Ze spraken af, dat Roselientje de volgende dag weer gewoon op school zou komen.

En ze zouden haar helpen in haar strijd tegen de zonde der onverzoenlijkheid. Bovenal, zo overlegden ze, had Roselientje Gods hulp nodig, om haar karakterfouten te overwinnen.

Roselientje, die niet in slaap kon komen, had mijnheer Robbers wel horen praten. Angstig had zij zich afgevraagd, of *zij* nu zou worden geroepen om beneden te komen . . . Maar dat gebeurde niet . . . Wat zou haar lot zijn? Zou ze nu niet meer naar school mogen, vóór ze gezegd had Alida te vergeven? Dan moest ze wel . . . néé, toch niet . . . ze deed het niet . . . Daar

kraakten de treden van de zoldertrap. Voorzichtig werd de deur van Roselientjes kamertje geopend, en tante Marie stak haar hoofd door de kier.

„Slaap je al, Roselientje?”

„Nee, tante.”

„Mijnheer Robbers is er geweest.”

„Weet ik . . . moet ik van school?”

„Nee, je kunt morgen weer gewoon gaan.”

„En . . . en . . . moet ik dan wat tegen die Alida zeggen?”

„Wacht maar af,” zei tante geheimzinnig, „en ga nu rustig slapen.”

De volgende morgen was een morgen als alle andere. Tante Marie verschilde in geen enkel opzicht met de tante Marie van andere dagen. Er werd op de gewone tijd ontbeten, even over half negen belde Mientje zekerheidshalve aan met de vraag „of Roselientje meeging.” — „Ja, Roselientje gaat mee,” riep tante Marie terug. Flip begreep, dat z'n nichtje naar school ging, en zweeg. Keesje kraaide zijn mening uit met een verwonderd: „Gisteren is ze weggestuurd en nou gaat ze tòch.” Maar niemand lette op Keesjes ontboezeming. Zo ging Roselientje dus weer gewoon naar school.

Mientje Bekkers was héél nieuwsgierig naar het bezoek van mijnheer Robbers, maar haar vriendinnetje kon er haar niets van vertellen, omdat zij er niets van wist. Mijnheer Robbers was gewoon, niets onvriendelijker dan anders. De andere meisjes keken wat verwonderd, dat Roselientje weer in de bank zat. Ze dachten, dat alles ten slotte tòch nog de vorige avond in orde gekomen was, en ze bereidden zich nu voor op een gebeurtenis als die van de vorige middag. Alleen zou *nu* Alida niet de mindere behoeven te zijn. In ieder geval zou er wel wát gebeuren, die morgen, dachten ze. En dat laatste meende Roselientje ook.

Maar er gebeurde *niets* . . . helemaal *niets* . . . Mijnheer Robbers gaf gewoon les en sprak met geen enkel woord over hetgeen gebeurd was. De meisjes, waarover het ging, zaten, uiterlijk rustig, in de bank. Alida Lormier minder zelfbewust dan anders . . . ze was véél van haar invloed op de andere meisjes kwijt geraakt de vorige dag.

Onder de les keek, dan de een, dan de ander, tersluiks naar Alida en Roselientje.

„Brutale leugenaarster . . . echt vals,” was de mening, die bij velen over Alida had postgevat.

„Koppig boerenkind,” dachten anderen over Roselientje.

Vrij spoedig vergaten de meeste kinderen wat er gebeurd was. Alida had niet meer zo'n groot woord. Ze ging Roselientje uit de weg: ze was een beetje bang geworden voor „dat boerenkind.”

Bepaald beledigd was ze niet door Roselientjes scherpe weigering om te vergeven. Alida wist diep in haar hart, dat ze die weigering verdiend had, omdat haar berouw niet oprecht gemeend was geweest. Maar nu Roselientje ook niet mooi tegenover haar gedaan had, dacht ze, dat Roselientje haar niets meer te verwijten had.

De meisjes in de klas voelden, dat ze met Roselientje moesten oppassen: dat was een flinkerd; die was eerlijk en klikte niet, maar ze kon ook erg scherp uit de hoek komen.

Roselientje bemerkte, dat ze in de klas een zeker aanzien had verkregen. Maar tegelijkertijd voelde ze, dat de meisjes zich een beetje voor haar in acht namen. En dit was niet prettig.

Overigens werd over het gebeurde niet meer gesproken. En ook mijnheer Robbers deed gewoon. Roselientje had dus tevreden kunnen zijn. Maar dat wàs ze niet.



Diep in haar hart zaten haar dwars de woorden uit het Onze Vader: „gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren.”

Als dat gebeden werd, op school, thuis of in de kerk, dan tikte het tikkertje daarbinnen steeds wat vlugger . . . Nee, Roselientje was verre van tevreden . . .

En mijnheer Robbers, die wel voelde, dat er diep in haar hart onrust moest zijn, vond op zekere dag na schooltijd een ongezochte gelegenheid om haar te vragen:

„Kun je dat nu wel echt meebidden, Roselientje? Kind, smeek toch God om je vergevensgezind te maken.”

Roselientje wist daarop niets te antwoorden. Ja, eigenlijk wist ze het wel, maar ze wilde niet toegeven. Ze wist wel, wat ze moest doen, doch ze wou het niet.

Mijnheer Robbers meende niet verder te moeten aandringen en liet haar bedroefd gaan.

Zoals gewoonlijk kwam tante haar nichtje die avond toedekken, ook al viel er met de zomerwarmte weinig „toe te dekken”. Maar Roselientje sloeg op de gewone wijze de armen om tantes hals.

„Nacht, tantetje . . . wel te rusten,” en ze kuste tante hartelijk.

„Nacht, meiske . . . slaap maar lekker.” Nog éven bleef tante Marie bij het bed van haar nichtje staan. Toen zei ze:

„Moet je niet iets goedmaken . . .? 'k Zou er niet langer mee wachten, kindje!”

Roselientje gaf geen antwoord . . . maar ze slaakte een zware zucht, ze wist bèst wat tante bedoelde . . .

Dat het toch zo moeilijk was te vergeven . . . Ze sloeg nòg eens haar armen om tantes hals, en terwijl dikke tranen over haar wangen liepen, snikte ze: „Ik wil wèl . . . maar ik kàn niet . . .”

Tante Marie maakte zich voorzichtig uit de om-

arming van haar nichtje los en zei ernstig: „Tranen geven niet, m'n meisje . . . en willen evenmin . . . op het *doen* komt het aan . . . Bid de Here om je tot het kunnen te brengen.”

Maar . . . de volgende morgen was tante weer even goed en vriendelijk als te voren.

## HOOFDSTUK IX

### Van strijd en overwinning



oen Roseleientje 's middags uit school thuiskwam, was er bezoek uit... Kwadam: dominee Valkhuis zat bij tante in de huiskamer te praten. Wat moest die hier?

Zou hij door nicht Pleun en Teunis-neef gestuurd zijn om...? Maar nee, zo stelde Roselientje zichzelf gerust, dat kon niet.

Teunis en Pleun waren geen kerkse mensen, bemoeiden zich niet met dominee of kerk. En ze wist ook van oom Piet, dat ze na hun bezoek bij oom en tante geen pogingen meer hadden gedaan om haar terug te krijgen.

Hun geweten zei hun, dat ze Roselientje niet goed behandeld hadden. En ze begrepen heel goed, dat de mensen, die er wat over te zeggen hadden, hen nooit zouden helpen.

Maar wat kwam dominee Valkhuis dan doen?

Roselientje kende hem nog best. Hij had meermalen moedertje bezocht, toen die ziek was.

„Zó... zó... het doet me genoeg, dat ik je weer eens zie,” begroette dominee Valkhuis haar.

„'t Is alleen maar jammer, dat het onder zulke treurige omstandigheden is.”

„Ja, Roselientje,” mengde tante zich in 't gesprek, „dominee heeft slecht nieuws uit Kwadam. 't Is niet goed met nicht Pleun. Ze heeft een ongeluk gehad. In de schuur is ze gestruikeld over een melkjuk en toen kwam ze heel ongelukkig met haar hoofd op een scherp-kantige steen terecht.

't Is erg aangekomen. Zó erg, dat Pleun naar 't zie-

kenhuis moest. De dokter praat van hersenschudding en dubbele schedelbreuk. Hij vreest het ergste."

Roselientje begreep, wat dit ergste was: dat was sterven. Ze rilde, voelde zich akelig en bang. Ze wist niets te antwoorden, toen tante zweeg. Dominee Valkhuis vertelde verder:

„Pleun liet vragen, of ik haar wilde komen bezoeken. Ik heb met haar gesproken en met haar gebeden. Ik heb haar gewezen op haar zonde en schuld voor God. En haar de blijde boodschap gebracht, dat God om Christus' wil ook haar zonden wilde vergeven.

Pleun zei daar niet veel op. Ze sprak niet over berouw. Wel erkende ze niet goed voor Roselientje geweest te zijn. Daar had ze verdriet over. En ze vroeg, of Roselientje en tante haar wilden komen bezoeken. Ze wilde vergeving vragen?"

„Zou je Pleun kunnen vergeven, Roselientje?" vroeg tante. Tante Marie keek haar nictje onderzoekend aan en deze las in die blik een herinnering aan wat met Alida Lormier was gebeurd.

Roselientje kreeg het benauwd. Waarom keken tante en de dominee haar toch zo aan? Natuurlijk vergaf ze Pleun . . . gek, dat ze zich zo schaamde . . . Ze liet het hoofdje zakken en terwijl er een paar dikke tranen voor de dag kwamen, antwoordde ze: „Ja, tante!"

„Dat dacht ik wel," zei dominee Valkhuis hartelijk.

„Hoe zouden wij anders ook de Here kunnen bidden ons onze schulden te vergeven."

Deze eenvoudige woorden maakten een diepe indruk op Roselientje. Het was zeker veel gemakkelijker nicht Pleun, op haar sterfbed, te vergeven dan een meisje met wie je iedere dag omging.

Doch Roselientje begreep nú: wie oprecht berouw over z'n zonden heeft en God om vergeving vraagt, móet ook zijn naaste kunnen vergeven.

De Here heeft ons zo oneindig veel te vergeven,

zouden wij dan onverzoenlijk mogen zijn tegenover onze „schuldenaren”?

Ja, ze móest óók Alida vergeven. En ze voelde, dat ze het nu kòn. In haar hart vergaf ze Alida reeds. En ze zou het haar zeggen ook, zodra er een gelegenheid kwam: morgen al. Er kwam in haar hart zelfs een verlangen om het met Alida in orde te maken.

Terwijl Roselientje zo met haar eigen gedachten bezig was, maakte dominee Valkhuis aanstalten om te vertrekken. Hij groette Roselientje en tante deed hem uitgeleide. Bij het afscheid beloofde ze de dominee, dat ze aan het verzoek van nicht Pleun zou voldoen.

Toen oom Piet thuiskwam en het verhaal had gehoord, vroeg hij:

„Wat denk je te doen, vrouw?”

„Ja, da's een moeilijk geval,” antwoordde tante, „ze heeft haast geen andere familieleden . . . en als het zó erg is . . . het verzoek van een stervende mag je niet weigeren. Ik heb het de dominee trouwens al beloofd.”

„Maar 't is een vermoeiende reis!”

„Dat zal wel wat meevallen.”

„Neem je Roselientje mee?”

„Ja, die moet zéker mee, want Pleun wil haar vergeving vragen.”

„En wanneer wou je gaan?” Morgen al?”

„Dat lijkt me het beste, hoe eerder hoe beter, dus morgenochtend.”

Zo werd dus afgesproken. Maar zo gebeurde het niet. Want 's avonds kwam er al weer bezoek uit Kwadam. Boer Peters kwam het bericht brengen, dat nicht Pleun overleden was.

De kinderen, ook Roselientje, waren toen al naar bed. En zo hoorde Roselientje het overlijdensbericht pas de volgende ochtend. Tante deelde het haar kort en ernstig mee en vroeg:

„Heb je Pleun nu echt, dus van harte, vergeven?”

„Ja, tante, echt!” Meer wist Roselientje niet te zeggen. Ze meende het oprecht. Ze dacht, dat ze ook erg bedroefd moest zijn. Dàt was ze niet. Wel was er in haar hart medelijden en weemoed.

„Nu gaan we vandaag niet naar Kwadam,” zei tante.

„Me dunkt, je moest maar gewoon naar school gaan. Daar heb je nog wat goed te maken, kindje. Vandaag laat God je daartoe de gelegenheid.”

Bij deze ernstige en hartelijke woorden barstte Roselientje in tranen uit. Tante liet haar aan haar borst uithuilen. Ze begreep wel, dat de spanning daardoor brak.

Toen Roselientje wat gekalmeerd was, zei ze heel kordaat, maar ook beschaamd:

„Tante, ik heb Alida al vergeven en ik zal het vandaag helemaal in orde maken.”

Daarop antwoordde tante Marie met een dikke zoen. In haar hart was grote vreugde: de Here Jezus had dit schaapje van Zijn kudde weer op de goede weg geleid.

En Roselientje wist niet, hoe ze 't had. Ja, dat nicht Pleun gestorven was, dat was naar en somber. En tòch — was het niet verkeerd? — tòch voelde ze zich opgelucht en eigenlijk blij. Er was een rust over haar gekomen, die ze de laatste tijd niet had gehad.

Rust en vrede van binnen, die God geeft aan ieder, die Zijn geboden doet en zichzelf overwint.

Mientje Bekkers en Roselientje gingen die ochtend „gewoon” naar de school. Gewoon? Nu, eigenlijk niet. Het gesprek dat ze onder weg voerden, was zelfs heel ongewoon.

„Hoor es, Mien, het was lelijk van me, dat ik Alida uitschold voor Gehasi. Ik ga haar vandaag in de klas vergeving vragen. En ik zal haar ook vergeven, wat ze tegen mij verkeerd deed.”

„Ben je dan helemaal niet meer boos op haar?”

„Nee, gelukkig niet. Ik kan haar nu echt vergeven.”

„En durf je dat . . . zo maar in de klas?”

„Het móet, 't heeft al veel te lang geduurd.”

„Nou ik vind het fijn. Zal ik met je meegaan om het mijnheer Robbers te vertellen?”

„Ja, da's goed. Laten we flink dóórlopen, dan kunnen we het nog vóór schooltijd aan hem zeggen.”

Ze waren vroeg bij school en vonden mijnheer Robbers alleen in zijn lokaal.

„Wel?” vroeg hij verwonderd en . . . hoopvol.

Roselientje aarzelde niet. Ze wist wat er gebeuren moest . . . en dat zóu gebeuren.

„Mijnheer, 't spijt me zo, dat ik Alida Lormier heb uitgescholden en haar niet heb willen vergeven. Ik wil erg graag weer goed met haar worden. Mag ik haar dit van morgen in de klas zeggen?”

Mijnheer Robbers' voelde een blijde ontroering in zijn hart. Hij zei:

„Wat ben ik daar blij om, kind! Ja, dat is goed. Zó wil de Here Jezus het.”

Verder kwam hij niet. De andere kinderen kwamen binnen. Het was tijd om te beginnen. Toen ze allen op hun plaatsen zaten, merkte Roselientje tot haar grote schrik, dat Alida's plaats nog leeg was. Wat zou er met haar zijn? Toch niet ziek?

Ja, ze wàs ziek. Een meisje uit haar buurt vertelde het, toen mijnheer Robbers naar Alida informeerde.

Nu zou Roselientje haar plan niet kunnen uitvoeren. Dat was een erge teleurstelling voor haar. Wat zou Alida mankeren? Niemand wist het. Mijnheer Robbers zei, dat hij 's middags zou gaan informeren. Voorlopig moest Roselientje afwachten, al viel haar dit moeilijk. Om 12 uur, na de morgenschooltijd, praatte mijnheer Robbers nog even met Roselientje.

Hij had wel iets van Roselientjes onrust gemerkt.

„Wacht nu maar rustig af, kind,” zei hij. Het voornaamste is gebeurd. Je hebt Alida vergeven, je hebt je onverzoenlijkheid overwonnen. Nu komt alles weer goed. Kun je onmogelijk langer wachten, schrijf dan een briefje.”

Maar de flinke, kordate Roselientje wilde het liever zeggen tegen Alida, in de klas.

De volgende morgen vertelde mijnheer Robbers in de klas, dat de dokter bang was, dat Alida roodvonk had. Dat klonk heel erg.

Daar stierven wel eens kinderen aan, peinsde Roselientje. En het is besmettelijk. Ze zou nu niet naar Alida toe kunnen gaan. Zou ze dan maar schrijven? Stel je voor, als Alida eens stierf, vóór Roselientje met haar had gesproken! Opnieuw sloeg de schrik Roselientje om 't hart.

Gelukkig bleek het geen roodvonk te zijn, maar rode hond; dat is lang niet zo erg. Roselientje besloot nu maar te wachten tot Alida weer beter zou zijn. Mijnheer Robbers verzekerde haar, dat het niet lang zou duren.

Hij kreeg gelijk. Na een dag of wat kwam Alida weer op school. Ze zag er nog niet best uit. In zijn gebed dankte mijnheer Robbers de Here, dat Hij Alida had genezen. En heel ernstig bad hij voor allen om genezing van hun zondige hart.

Na het „amen” was er geen geroezemoes; 't bleef héél stil. Minstens twee kinderen hadden tranen in de ogen: Alida en Roselientje.

In deze twee was iets veranderd. Ja, in Alida ook! Tijdens haar ziekte had ze leren inzien, dat haar houding in de klas tegenover de andere meisjes, en vooral tegenover Roselientje, verkeerd was geweest. Ze had de eerste, de „meeste” willen zijn. Maar de Here Jezus zegt:

*Leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart.*



Die tekst hing als wandtekst boven haar ledikant. Had daar reeds lang gehangen. Doch de betekenis van die woorden was pas gedurende haar ziekte tot haar doorgedrongen. En de trouwe Heiland had ook *dit* schaapje van Zijn kudde geleid op het goede pad.

Begrepen de klassegenoten iets van de verandering in Alida en Roselientje? Och nee, maar ze voelden wèl, dat er iets gebeurd wàs en dat er iets gebeuren ging. Het bleef héél stil in de klas. Ook mijnheer Robbers bleef zwijgen en begon nog niet aan de bijbelse les.

Daar stond Roselientje op, stapte de bank uit, trad op Alida toe, gaf haar een hand en zei:

„Alida, wil je weer goed op mij zijn . . . ik ben lelijk tegen je geweest . . . wil je me vergeven . . . ? Ik vergeef jou alles.”

Dit had Alida niet verwacht. Het bracht haar een ogenblik in de war. Toen stond ze op en gaf Roselientje een hartelijke zoen, zo maar in de klas.

En niemand, die dat nú gek vond!

Nee, de klas vond het fijn en mooi. Nu pas was alles weer echt goed. Mijnheer Robbers begon zonder een woord over het voorgevallene te spreken aan de bijbelles.

Na de ochtendschooltijd verlieten drie meisjes gearmd de school: Mientje, Alida en Roselientje. Mijnheer Robbers zag het en verheugde zich zeer.

## HOOFDSTUK X

### Roselientje doet de huishouding



oen Roselientje thuis kwam, met Keesje aan de hand, kon ze wel springen en dansen van vreugde. Er was een pak van haar hart. Nu pas gevoelde ze goed, dat ze de laatste tijd nooit echt blij was geweest. Ze zou het gauw aan tante Marie vertellen. En ze zou van avond niet vergeten de Here te danken.

„Tante, tantetje,” riep ze bij het binnenkomen, „’t is allemaal in orde en Alida is nu ook mijn vriendin.”

Toen dat er uit was, zag ze pas, dat tante Marie een behuild gezicht had. Ze schrok er van.

Tante had zo af en toe wel geklaagd over moeheid. Vooral bijzondere dingen kon ze niet hebben. Ze was met oom Piet naar de begrafenis van nicht Pleun in Kwadam geweest. Dat had haar zeer vermoeid. Maar ’t kon niet anders: zij waren de enige familieleden van Pleuns kant. Het was een erg mistroostige dag geweest.

Ook dit had haar geen goed gedaan. Later was ze nog eens naar Kwadam geweest, alleen. In het huis van Teunis-neef waren nog verschillende dingen van Roselientjes moeder. Die mocht ze meenemen, maar ze moest ze zelf uitzoeken, inpakken en verzenden.

Dat was een erg drukke en vermoeiende dag geweest. Moor, de kat, had ze ook mee mogen nemen, hoewel ze reeds een kat hadden, die Mur heette. Ze deed dit om Roselientje, die erg op het beest gesteld was.

„O, kind, wat ben ik daar blij om, wat heerlijk is dat!” zo beantwoordde tante Marie de juichende uitroep van Roselientje.

„Wat is er toch, tantetje, waarom heeft u gehuild?”

„Och, kind . . . de dokter is er geweest!”

„Bent u ziek?”

„Ziek . . . ziek niet bepaald . . . Alleen maar vermoeid . . . ik moet rust hebben, zegt de dokter.”

„Moet u naar een ziekenhuis?”

„Nee,” stelde tante haar glimlachend gerust, „zo erg is het gelukkig niet . . . ik kan thuis blijven, maar mag veertien dagen helemaal niets doen.”

„En bent u dan weer gezond?”

„Dat hoopt de dokter!”

„Dan is het toch zo erg niet . . .”

„En wie moet dan alles hier doen?” vroeg tante.  
„Wie zal voor het eten zorgen . . . wie de kamers schoonhouden en zorgen, dat oom en de jongens hele kousen en sokken hebben . . . wie moet er zorgen, dat Roselientje een nette, gestreken jurk aan heeft?”

Ja, dat was de moeilijkheid, dat voelde Roselientje óók wel.

En toen oom Piet thuis kwam, werd deze moeilijkheid eveneens druk besproken.

„Eén ding staat vast,” besliste oom Piet, „het koste wat het wil, maar je doet wat de dokter zegt . . . hoé we het regelen, zullen we nog wel zien, maar als je het niet doet, zijn we nog verder van huis.”

Toen tante Marie 's avonds — zoals ze steeds deed — Roselientje toedekte, zei het meisje: „Tantetje . . . ik kan wel helpen.”

„Hoe bedoel je, meisje?”

„Wel, als u veertien dagen niets kunt doen . . . kan ik het toch wel?”

„Wilde jij de hele huishouding op je nemen . . . Dat gaat toch niet.”

„Ik ben sterk . . . ik heb bij nicht Pleun zoveel gedaan . . .”

„Maar je kunt toch niet koken?”

„Vast — wel . . . tante, en kousenstoppen en strijken . . . ik kan het allemaal!”

„Maar je hebt dat toch nooit gedaan, m'n meisje?”

„Nee, maar ik weet hoe u het doet . . . ik weet hoe lang de aardappelen moeten opstaan, wanneer ze moeten worden afgegoten, hoe je ze moet opschudden, om ze kruimig te maken . . . ik weet hoe je vlees moet braden . . . groenten moet stoven . . .”

Tante Marie herinnerde zich nu, hoe Roselientje dikwijls zwijgzaam en oplettend in een hoekje van de keuken op een stoel gezeten had en toegezien, als zij aan het werk was. En zij voelde, dat haar nichtje zeker heel veel dingen zou kunnen doen, die een vrouw in een gezin te verrichten had. Maar Roselientje was nog zo jong. En dan . . . ze kon toch maar zó niet van school wegblijven, veertien dagen achter elkaar.

„Mijnheer Robbers zou raar kijken, meisje, als je niet op school kwam.”

„O, maar ik kan best een poosje niet naar school gaan . . . 'k haal het wel weer in. En over een week is het vakantie.”

„Ga nu maar slapen, kindje,” zei tante Marie om Roselientje gerust te stellen . . . „ga nu maar slapen . . . ik zal er in ieder geval eens met oom over spreken.”

Roselientje dacht er aan, dat het heerlijk zou zijn, als zij nu eens tante Marie kon helpen, zoals tante haar geholpen had, toen ze bij nicht Pleun vandaan gelopen was. Wat heerlijk zou het zijn, als ze op deze manier kon bewijzen, dat ze dankbaar was voor alles, wat ze bij oom en tante genoot.

Toen tante Marie met oom Piet in de huiskamer zat, sprak zij over wat Roselientje had gevraagd. „Je begrijpt wel, dat ik dat natuurlijk niet doe,” verklaarde ze.

„Nee, op den duur zou het geen oplossing zijn,” vond oom Piet, „maar de eerste dagen zouden wij ons op deze manier kunnen behelpen . . . de dokter wil,

dat je direct rust neemt, en morgen heb je nog geen hulp bij de hand . . . Ik zou zeggen, houd Roselientje een paar dagen thuis, tot we een andere oplossing vinden . . . we kunnen een advertentie zetten, of naar de arbeidsbeurs gaan . . . ik kan wel eens met mijnheer Mulder praten . . . het zal Roselientje niet zoveel kwaad doen, dat ze een paar dagen niet naar school gaat . . . en ze is handig genoeg, de kleine . . . laat haar maar eens scharrelen."

Tante Marie moest even aan de gedachte wennen niet zelf alles te doen, maar haar nichtje te laten koken en werken. Maar oom Piet hield voet bij stuk: „Voor korte tijd gaat alles," zei hij. „Als er het een of ander niet in orde is, zullen we niet mopperen, maar de kleine bijspringen . . . ik zal de jongens goed de pen op de neus zetten . . ."

„Dat moet je maar niet doen, Piet. Roselientje kan Keesje wel aan en Flip zal zéker niet onder z'n nichtje willen staan, als het hem zo gezegd wordt."

„'t Is morgen een goede dag voor Roselientje om te beginnen . . . 't is Zondag en ik kan een oogje in 't zeil houden . . . we weten dan meteen wat we aan haar hebben. Maandag maak ik direct werk van een volwassen hulp."

---

Toen Roselientje de volgende morgen beneden kwam, stond het ontbijt al gereed, maar tante Marie was niet in de huiskamer. Oom Piet zat in een makkelijke stoel en rookte z'n pijp.

„Je ziet, meisje, dat alles is zoals gewoonlijk op een Zondagmorgen . . . alleen tante is er niet . . . die blijft liggen, zoals de dokter gelast heeft. Wat het huishouden betreft, moeten we maar precies doen, of tante er helemaal niet is. We hebben er gisteravond over gesproken, tante en ik, en vinden het 't beste, dat we doen, zoals je zelf hebt gevraagd: jou een paar dagen

je gang laten gaan. Ik zal proberen zo gauw mogelijk een goede hulp te vinden, want ook over veertien dagen zal tante nog niet alles alleen kunnen doen. Maar een paar dagen moet jij maar eens zien, hoe je alles voor elkaar scharrelt. Dat wil je toch wel, hè?"

„Graag, oom.”

„Best... ik zal het met mijnheer Mulder wel regelen... maar denk er om, je moogt tante met *niets* lastig vallen... Lukt het eten niet al te best, wacht dan maar tot ik thuis kom, en doe tegenover tante maar precies alsof alles in orde is.”

„'t Zal... 't zal best goed gaan, oom!”

„Ik hoop het en denk het ook wel... Wij bespreken 's morgens wat er gegeten wordt en ik geef je huishoudgeld... Tante Marie krijgt 's morgens haar ontbijt op bed... een gekookt eitje... een glaasje melk en zoveel boterhammen met kaas of jam, als waarin ze trek heeft... om elf uur een kop chocolade... één uur het twaalfuurtje... dan mag tante opstaan — maar *niets*, absoluut *niets* doen dan een handwerkje... als het éven goed weer is, mag ze een uurtje wandelen en dan weer liggen... zorg er voor, dat alles precies zo gaat als ik het zeg, hóór... en wat de jongens betreft... die moet je zelf maar trachten als goede huishoudster onder de duim te houden.”

Jonge, jonge, wat was Roselientje zenuwachtig die Zondagmorgen. Oom Piet ging met de jongens naar de kerk en Roselientje stond nu alleen voor het huishouden. Het eerste, wat ze deed, was naar haar kamertje gaan... om haar oude Kwadamse jurk aan te trekken. „Dan spaar ik m'n andere goed,” dacht ze, „en ik heb bij Pleun altijd in die jurk gewerkt... en dan m'n klompen aan met de oude, dikke kousen.”

De jurk paste nog maar net... een paar naadjes kraakten verraderlijk, maar het ging toch nog... De klompen liet ze maar uit, die maakten te veel rumoer

op een Amsterdams bovenhuis. Ze hield de klok goed in de gaten . . . om even vóór elfen moest ze chocolade voor tante gaan maken. Ze had nog ruim een uur de tijd voor het zover was. Ze kon, voor het kwart voor elf was, de kamers nog wel in orde krijgen.

Tante Marie was blijven liggen, omdat ze begreep, dat het moest, maar ze maakte zich toch ongerust, toen ze haar nichtje daar zo alleen in de kamer hoorde scharrelen. Hoor . . . dat was het gesnor van de stofzuiger . . . Kon haar nichtje wel met de stofzuiger overweg? Gelukkig herinnerde ze zich, dat Roselientje haar een paar maal geholpen had met het schoonmaken der kamers. 't Zou wel gaan.

Roselientje wist, dat tante's Zondags „maar wat van de boel maakte,” zoals ze dat uitdrukte. Alles had 's Vrijdags of 's Zaterdags pas een goede beurt gehad. Stofafnemen was niet zo makkelijk, vond ze. Om de stof van de spiegel af te krijgen, moest je, als je zo klein was als zij, op een stoel gaan staan. En tòch moest alles in de kamer stofschoon zijn! Wat zou oom wel van haar denken, als hij op de plaatsjes, die zij niet zien kon — maar die grote oom Piet wel — stof zag! . . . Zó, nu de stoelen weer op z'n plaats . . . het tafelkleed op de tafel . . . keurig zag de kamer d'r uit . . . Half elf was het . . . Nog een kwartiertje tijd voor het bed van de jongens . . . Haar eigen bed maakte ze altijd zelf op . . . Wat was dat? . . . Flip had het bed reeds opgemaakt, maar Roselientje schoot in een lach . . . Dat leek nergens op . . . Echt jongenswerk . . . en die spreij . . . die lag met de verkeerde kant boven. Ze zou het wel even in orde maken . . . Floep . . . daar lagen lakens en dekens al op een stoel . . . Morgen zou ze alles wel luchten . . . Vlug het bed opgeschud . . . kussens recht . . . lakens en dekens . . . toen, de spreij . . . zó, dat zag er toch heel anders uit . . .

Ze was vlug opgeschoten . . . precies kwart voor



„Ik weet niet of de chocolade wel zoet genoeg is.”

elven stond de melk voor de chocolade op het gas en het was nog geen elf uur, toen ze met een dampende kop chocolade bij tante Marie binnenkwam.

„Nou, nou, wat heb je gewerkt . . .”

„’k Weet niet of de chocolade zoet genoeg is . . .”

„Dat zullen we straks eens proeven. Kijk eens aan . . . heb je je oude jurk uit

Kwadam aangetrokken?” lachte tante.

„Ja, dat werkt zo makkelijk . . . maar het zit een beetje strak.”

„Dan ben je hier tenminste niet afgefallen . . . maar waar is nu *jouw* chocolade?”

„Ik heb geen chocolade genomen . . . ik drink straks wel koffie.”

„Niets er van,” besliste tante, „zolang jij in de huishouding bent, kom je om elf uur een kopje chocolade bij me drinken, hoor.”

„Goed tante, maar morgen dan . . . ’t is nu al over elfen . . . ’k moet de ontbijtboel nog afwassen en koffie zetten . . . om twaalf uur komen oom en de jongens thuis.”

Roselientje was precies op tijd klaar met alles, wat ze wilde doen, vóór oom Piet en de jongens uit de kerk kwamen. „Als oom Piet de koffie nu maar goed vindt,” maakte ze zich ongerust. Maar oom zei, dat hij nog nooit zulke lekkere koffie gedronken had.



's Middags kwam het moeilijkste werk . . . het eten koken, maar hoewel oom Piet zich aanbood om Roselientje te helpen, verklaarde ze liever alles alleen te doen. Het moeilijkste was de bloemkool en het maken van zo'n lekker sausje als tante Marie er altijd overheen deed. Om het koken van de aardappelen en het bakken van de biefstuk bekommerde ze zich niet. Gewoonlijk was er 's Zondags een „toetje” . . . maar daar was deze dag nu maar eens van afgezien. Een flinke schaal pruimen was minstens even lekker! Met schrik dacht Roselientje er aan, dat er ook nog soep moest zijn. Oom Piet had wel gezegd, dat ze de soep best kon vergeten . . . maar ze kon de bouillon, die tante de vorige avond van de kalfspoulet getrokken had, toch niet zó laten staan . . . Ze zou het wel op de een of andere manier klaarspelen!

Na het koffiedrinken stond tante Marie op . . . Ze mocht niets doen, dan in een makkelijke stoel op de waranda in het zonnetje zitten. Een paar maal wilde ze gaan kijken wat Roselientje in de keuken uitvoerde. „Ik kan het kind toch niet zo alleen laten scharrelen,” vond ze. Maar oom Piet was onverbiddelijk: „Rust moet je hebben, heeft de dokter gezegd, en daar wordt niet van afgeweken,” zei hij. O, o, wat kon tante Marie moeilijk rustig blijven, nu ze letterlijk alles uit handen moest geven en niets te zeggen had over haar „eigen” huishouden.

„Kom,” zei oom, „we gaan een eindje wandelen, dat geeft een beetje afleiding . . . de jongens gaan mee, niet waar . . . 't is misschien voor Roselientje wél zo rustig, als we haar alleen d'r gang laten gaan.”

Ja, dat vond ze fijn, het meisje, dat ze ongestoord haar gang kon gaan. Ze deed haar best . . . als die bloemkool-saus nu maar lukte . . . Toen ze even omkeek, zag ze, dat Moor haar knipogend in de gaten hield. Moor en Mur verkeerden nog helemaal niet op

goede voet met elkaar. Moor was vriendelijk genoeg, maar Mur was niet zo erg op de vreemde indringer gesteld. Het scheen, dat Moor zich z'n meesteresje tòch nog wel herinnerde, want hij zocht zoveel mogelijk haar gezelschap op. Het liefst bleef hij snorrend in een hoekje zitten, als Roselientje ergens mee bezig was.

„Beste, brave Moor,” zei het meisje: „straks krijg je een lekker stukje biefstuk.”

„Miauw,” antwoordde Moor zachtjes, en hup, daar stond Mur ook in de keuken . . . wat dacht die vreemde, zwarte kater wel, dat hij overal met z'n neus bij mocht zijn, hij, Mur, was en bleef nummer één: . . . zó Moor zat in de ene hoek, dan ging *hij* in de andere hoek zitten.

„Ja . . . Mur is ook zoet,” troostte Roselientje, terwijl ze hem een vluchtig streekje over de kop gaf.

„Hm,” peinsde Mur: „je trekt hem toch vóór, dat weet ik best, maar ik houd Moor in de gaten.”

Roselientje keek op de klok . . . „Vier uur,” fluisterde ze: „en om half vijf moet het eten klaar zijn.” Zij zou met oom en Keesje naar de avondkerk gaan . . . Zo gauw ze tante, oom en de jongens de trap hoorde opkomen, zou ze de bloemkoolsaus maken . . . Ja, daar waren ze . . . nu vlug aan het moeilijke werk begonnen . . . „Niet binnenkomen,” riep ze angstig, toen Flip de keuken binnenstormde. Waar was nu het meel? Ó, dat stond in het buffet . . . Even de melk afzetten, anders kookte die misschien over . . . Vlug ging ze naar binnen, maar dat ogenblik benutte Mur om Moor te lijf te gaan . . . pats, daar had Moor een flinke tik te pakken . . . die lelijke indringer. Moor voelde weinig voor een vechtpartij . . . hij was op z'n rust en kalmte gesteld . . . fluks sprong hij op de keukentafel en toen op de aanrechtbank. Maar Mur was zo gauw niet tevreden . . . hij wipte ook het aanrecht op . . . wat geblaas, een paar nijldige tikken . . .



Moor en Mur verkeerden nog helemaal niet op goede voet met elkaar.

en daar was het ongeluk gebeurd . . . de melkpan met inhoud lag op de keukenvloer!

Roselientje hilde tranen met tuiten.... Nu kwam er van de bloemkoolsaus zéker niets terecht . . . Wat een narigheid, de eerste dag reeds, dat ze het huishouden deed!

Oom Piet zou mopperen, dat hij geen bloemkoolsaus kreeg, en tante Marie zou haar zéker wel niets meer toevertrouwen. Het ergste was, dāt er nu ook geen melk voor de thee was . . . Daar kwam tante al ver-

schrikt de keuken in. „Wat is er gebeurd . . . ?”

„Die katten, die akelige katten, hebben de melkpan op de grond gegooid . . . nu kan ik geen bloemkoolsaus maken . . . en alle melk is weg.”

„Dāt ongeluk is gelukkig nog niet zo groot . . . maar 't is jammer.”

„Weet ik wel . . . wéét ik wel . . . 't is mijn schuld.”

„Ik bedoel,” vergoelijkte tante Marie, „dat het in de eerste plaats jammer voor *jou* is . . . je wilde zo je best doen.”

„Die goede tante Marie,” dacht Roselientje. „ze wil

het mij niet kwalijk nemen, maar wat zal oom Piet zeggen?"

Doch dàt viel helemaal mee. „Dus vandaag bloemkool zonder saus en thee zonder melk . . . daar komen we wel overheen . . . 't zou ook àl te mooi zijn, als zo'n eerste dag als huishoudster helemaal zonder ongelukken afliep.”

Verder viel er niets bijzonders voor . . . Roselientje ging 's avonds met oom en Keesje naar de kerk . . . De dominee had het er in z'n catechismus-preek over, dat tegenspoeden in het leven van een mens zo nuttig kunnen zijn. 't Kostte Roselientje moeite, al verduidelijkte de dominee dat ook zo goed hij kon, het met hem eens te zijn. Vandaag was de melk verloren gegaan en morgen konden de aardappelen aanbranden: wie had dáár nu voordeel van? Grote mensen begrepen dikwijls dingen, waarvan kinderen niets snappen. „God zendt ons tegenspoeden, om ons te leren,” had de dominee gezegd. Wat moest zij nu leren uit het verloren gaan van die melk? Ze was stil toen ze de kerk uitkwam.

„Wel, meisje, heb je goed geluisterd?" vroeg oom Piet.

„Jawel, oom!"

„En heb je begrepen wat de dominee zei?"

„Niet helemaal . . . over die tegenspoeden, dàt begreep ik helemaal niet.”

„Je dacht aan de melk voor de bloemkool-saus, hè?"

„Ja," antwoordde het meisje zacht.

„Da's natuurlijk maar een héél gewoon geval, hè . . . maar wat zou je doen, als je nu morgen wéér eens saus moest maken en de katten waren in de keuken?"

„Ze d'r uitzetten . . . ééntje zeker!"

„Nu, kijk eens aan . . . dat heb je er dan toch door geleerd.”

De volgende dag praatte oom Piet eens met mijnheer

Mulder en die beloofde een paar dagen verzuim van Roselientje wel door de vingers te zien.

Toen oom Piet 's avonds bij tante zat zei hij: „Ik heb niets laten merken . . . maar toen de jongens naar bed waren, is Roselientje naar hun kamer gegaan om de kousen na te zien.”

„Hoe weet je dat?”

„Wel, ze kwam met een kous van Keesje terug en is die kous gaan stoppen.”

„Een echt huismoedertje . . . je kunt haar héél wat toevertrouwen.”

De paar dagen schoolverzuim door Roselientje werden er meerdere, want een hulp als er in het gezin van tante Marie en oom Piet nodig was, viel niet zo makkelijk te ontdekken, vooral niet voor zo korte tijd. Dus deed een „werkster-voor-twee-dagen-in-de-week” haar intree . . . en Roselientje bleef de huishoudster van tante Marie, en ze voelde zich wat trots, dat ze op deze wijze haar dankbaarheid kon tonen.

## HOOFDSTUK XI

### **Eind goed, alles goed**



Heel onverwacht kwam mijnheer Robbers zelf aan het eind van de week Roselientje haar rapport brengen.

„Dat ziet er prachtig uit, kind,” zei hij, „je hebt erg je best gedaan. Kijk eerst maar es.”

Nou, of ze nieuwsgierig was! Met glanzende ogen bekeek ze de cijfers. Voor vlijt had ze een negen. En voor gedrag . . . ook een negen! Dat viel hard mee.

Ze keek naar mijnheer Robbers. Die begreep haar vragende blik.

„Ja, Roselientje, er zijn ook dingen, die niet op een rapport komen, er niet op hóren. En als ik daarmee reken, heb je heus een negen voor gedrag verdiend.”

Roselientje zei niets, maar ze vond het echt aardig van mijnheer Robbers.

Oom Piet en tante Marie waren ook erg tevreden over Roselientjes rapport. Trouwens er was nog meer reden tot vreugde: ook de jongens, Flip en Kees, kregen goede rapporten en gingen over naar een hogere klas. En . . . de vakantie begon!

Maar 't mooiste van alles was, dat tante Marie zich flinker voelde worden. Ze had nu een week gerust. En die rust deed haar goed.

't Was weer Zondag! 's Middags, aan de theetafel, had oom Piet geweldig nieuws te vertellen. De dokter had hem gezegd, dat het voor tante Marie erg goed zou zijn, als ze een poosje aan zee kon „nakuren.”

De zeelucht en de rust zouden haar spoedig doen herstellen.

En toen was oom Piet dadelijk besloten geweest: het zóu en het móest.

Hij was lid van een vereniging, die tegen goedkope prijs zomerhuisjes bij bos of zee verhuurde aan haar leden.

Die huisjes waren natuurlijk reeds lang vóór de vacaties begonnen verhuurd. Maar in Zandvoort was er een vrij gekomen, doordat de huurders door ziekte verhinderd waren te komen.

Dat huisje had oom Piet de vorige avond kunnen huren.

„Jongens,” zo begon hij,

*„Wie wil mee naar Zandvoort gaan,  
Waar de zoete raapjes staan?”*

Hè! Wat was dat nou? Ging vader kinderversjes opzeggen?

„Nu, niemand? dan gaan moeder en ik samen.”

„Natuurlijk gaan we mee!” klonk het nu uit drie monden tegelijk. Er brak een storm van geestdrift los.

„Wanneer gaan we, vader?”

„Gaat moeder ook mee?”

„Hoe lang blijven we er?”

„Mogen we pootjebaden en zwemmen?”

Toen de storm wat geluwd was, ging oom Piet de vragen beantwoorden.

„We gaan a.s. Zaterdag. Allemaal. Moeder heeft rust èn zeelucht nodig. Die móet er dus heen. Van mij en van de dokter!

Roselientje, ons huishoudstertje, moet mee, om voor moeder te zorgen. Flip en Kees kunnen hier niet blijven: ze zouden verhongeren. En ik ga mee om op te passen, dat geen van jullie te ver in zee gaat.”

Roselientje glom. Die oom toch!

„Gaan Mur en Moor ook mee?” vroeg Kees.

„Nee, die gaan bij de burens logeren. Hebben ze ook

een verzetje. 'k Heb gisteravond een zomerhuisje gehuurd aan de Duinweg, voor twee weken. Juist de twee weken, dat ikzelf vakantie heb."

„Moeder, is m'n badpak in orde?" vroeg Flip.

„Ja, jongen!"

„En Roselientje? Heeft die wel een badpak?"

„Ja, hoor, daar wordt voor gezorgd."

Aardig toch van Flip, dacht moeder, om aan Roselientje te denken.

„Hoor es," zei vader, „nu mogen jullie moeder nergens mee lastig vallen. Ze moet rust hebben. Roselientje en ik en Flip maken alles in orde. 't Wordt een drukke week voor ons drieën. Gelukkig, dat Roselientje en Flip vakantie hebben.

Morgen is 't Maandag. Dan beginnen we met op te schrijven wat we allemaal mee moeten nemen. Maar wacht es!

Hoe laat is het? 't Wordt kerktijd."

Met de Maandag begon een fijne week. Oom Piet moest nog tot Vrijdag naar de drukkerij. Hij regelde 's avonds en 's morgens vóór hij wegging wat Roselientje en Flip over dag moesten doen. Zeker, 't was af en toe wel eens druk, maar 't was een echt gezellige drukte. Keesje kreeg ook opdrachten en hij hielp dapper mee. Bovendien, allen waren in de beste stemming van de wereld. En dan gaan de dingen immers altijd vlot. Dan komen er geen haken en ogen!

En ze deden allen hun uiterste best moeder niet de minste last te bezorgen. Moeder moest rusten! Het ontroerde haar telkens weer, als ze zag, hoe de kinderen wedijverden om haar rust niet te verstoren.

Natuurlijk gaf moeder wel eens een raad of een aanwijzing, maar ze hoefde niets te doen. En zorg had ze ook niet: 't liep best. Ten slotte viel alles ook nog erg mee. Ze behoefden niet zoveel mee te nemen.



Zaterdagmorgen!

Aan 't ontbijt bad oom Piet, of de Here hen wilde bewaren op de reis en in Zandvoort en of ze allen gezond en verfrist terug mochten komen.

„Zonder Gods zegen gaat niets goed,” zei hij.

Na 't ontbijt gingen ze op reis. Ze moesten vroeg op de dag in Zandvoort zijn om hun zomerhuisje op orde te brengen.

De koffers, althans de grote, waren al vooruit gestuurd.

Wat waren ze benieuwd naar dat huisje, vooral de kinderen. 't Viel reusachtig mee! Een heel huisje aan de Duinweg.

Beneden: een huiskamer en een slaapkamer voor oom en tante. Boven: een grote kamer voor de jongens en een kleinere voor Roselientje. Naast de huiskamer een uitgebouwde keuken.

Alles was gerieflijk en practisch ingericht.

Oom Piet had de sleutel op een bepaald adres moeten halen. De vorige huurders waren al vertrokken. Ze hadden het huis netjes en schoon achtergelaten, zoals trouwens voorschrift was.

Op de tafel lag een heel lange lijst, een inventarislijst, van alles wat er in het huis was. Oom Piet en Roselientje gingen na, of alle dingen van de lijst werkelijk aanwezig waren.

„Moeder, moeder! je kan hier de zee zien,” riep Keesje, die met Flip voor het open raam van de jongenskamer stond. Moeder zat in een gemakkelijke stoel in de tuin. Zij mocht niet meehelpen bij 't uitpakken en inruimen.

Nu, dat uitpakken ging heel wat vlugger dan het inpakken. Ze waren dan ook vlug klaar.

In de late namiddag zaten ze reeds allen aan het strand, tante Marie ook.

Wat hebben ze genoten, die twee weken in Zandvoort.

't Was alle dagen mooi, warm weer. Ze boften well!

Tante Marie genoot van de rust en de heerlijke zeelucht. En van 't plezier der kinderen. Ze knapte bij de dag op.

Oom Piet hielp Roselientje bij de huishoudelijke bezigheden. Flip trouwens ook!

En aan het strand deed oom Piet gaarne mee met de spelletjes der kinderen: fortjen maken, kuilen graven, schelpen zoeken, pootjebaden, zwemmen.

De zeelucht wekte ook Roselientjes eetlust op. Ze kreeg dikke, bruingebrande wangen. Ze voelde zich sterk en gelukkig. 't Was allemaal zo heerlijk!

Wat was nu eigenlijk 't heerlijkste? De waardering van tante Marie en oom Piet voor haar goede en trouwe hulp? Het verblijf aan zee? de spelletjes en de wandelingen? Dat tante Marie er zo goed ging uitzien? Dat de jongens zo lief voor haar waren?

Roselientje wist het: het allerheerlijkste was... dat God zo goed voor haar was! Hij had haar gebracht in een gezin, waar liefde woont. *En waar liefde woont, gebiedt de Heer Zijn zegen.*

Hij had haar ook geleerd vergevensgezind te zijn. En nu was er vrede in haar hart. Een vrede, die gelukkig maakt!

Na de vakantie zou ze jarig zijn. Tante Marie had haar al een verlanglijstje gevraagd. Bovenaan zette ze: Vriendinnetjes op verjaringsvisite (Alida Lormier ook).



## INHOUD :

	Blz.
I. Roselientje gaat naar de stad .....	7
II. Tante Marie, Oom Piet en „de jongens” .	19
III. Roselientje op school .....	33
IV. Nicht Pleun en Teunis-neef .....	41
V. Met de klas uit .....	53
VI. Een moeilijke dag .....	69
VII. Bekentenissen .....	80
VIII. Vergeefse pogingen .....	88
IX. Van strijd en overwinning .....	100
X. Roselientje doet de huishouding .....	107
XI. Eind goed, alles goed .....	119